

1558

\$2.89 11550
May

HARLEQUIN PRESENTS®

JACQUELINE BAIRD

Dishonourable Proposal

1558

\$2.89 11550
May

HARLEQUIN

PRESENTS®

JACQUELINE BAIRD

Dishonourable Proposal

Table of Contents

Lời cầu hôn khiếm nhã – Dishonourable Proposal

Jacqueline Baird

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

<u>CHƯƠNG 1</u>
<u>CHƯƠNG 2</u>
<u>CHƯƠNG 3</u>
<u>CHƯƠNG 4</u>
<u>CHƯƠNG 5</u>
<u>CHƯƠNG 6</u>
<u>CHƯƠNG 7</u>
<u>CHƯƠNG 8</u>
<u>CHƯƠNG 9</u>
<u>CHƯƠNG 10</u>

Tóm tắt nội dung:

Sự thích thú được đặt lên trên công việc.

Không còn sự đam mê như khi còn ở lứa tuổi teen nữa, tình yêu của Katy dành cho Jake Granton cũng chân thật như trái tim tan vỡ, khô héo bởi sự phản bội của anh. Sau 4 năm trong ngành người mẫu, cùng với sự chú ý từ những người đàn ông mà một phụ nữ có thể mong muốn, cô thật sự tin chắc với bản thân mình rằng cô đã loại bỏ được anh ta ra khỏi tâm trí.

Nhưng khi cô rời khỏi ánh đèn sân khấu và tham gia vào công việc kinh doanh của gia đình, Jake vẫn đang chờ đợi cô, nụ hôn chiếm hữu của anh đã quyến rũ cô vào vô vàng những khao khát đau đớn. Tin đồn về anh như là một doanh nhân đầy nhân tâm, mà lời đề nghị của anh là tất cả sự đe dọa: trở thành tình nhân của anh hay công ty của cô sẽ phải hứng chịu hậu quả.

Khi Katy Meldenton tự nguyện nhận lời hẹn dùng bữa tối như là phần thưởng tại một buổi đấu giá từ thiện, cô đã không mong đợi rằng người ra giá cao nhất lại là Jake Granton người đàn ông đã tàn nhẫn hủy hoại giấc mơ hạnh phúc của cô khi cô chỉ mới 18 tuổi. Jake vẫn còn sức mạnh để biến cuộc sống của Katy trở thành địa ngục, và anh ta có ý định sử dụng nó. Khi anh muốn kết hôn cùng cô-nhưng bây giờ Katy không có sự lựa chọn nào khác ngoại việc chấp nhận một Jake hoàn toàn mới và một loại cầu hôn rất... khác lạ...

CHƯƠNG 1

Lena bắt cái nhìn cuối cùng vào hình ảnh phản chiếu của cô trong tấm gương được đặt cố định sau tấm rèm sân khấu. Những gì nhìn thấy khiến cô nở một nụ cười châm biếm làm cong đôi môi mỏng của mình. Một cô gái cao, xinh đẹp, đôi mắt xanh lục phát sáng, chiếc mũi ngắn, thẳng, cái miệng với đôi môi mềm mại và cắn móng. Những lọn tóc dài vàng óng được sắp xếp khéo léo hé lộ dưới lớp ren trang nhã của tấm mạng che mặt cô dâu. Cô trông giống như một quý cô vùng Gainsborough, chiếc váy là một sự kết hợp hoàn hảo giữa Satanh và ren. Đêm cuối cùng, và mẫu của Claude không thể nào cưỡng lại được trong buổi trình diễn thời trang từ thiện này.

Một bóng đen làm tối sầm lại đôi mắt vốn dĩ rực rỡ của cô, một lần, cách đây đã nhiều năm, cô đã từng mơ ước chỉ mặc một chiếc áo choàng cho người đàn ông hết sức đặc biệt, nhưng bây giờ... không còn nữa...

Đứng thẳng vai, tô trét một nụ cười lên khuôn mặt, cô bước ra sân khấu và lướt trên sàn catwalk. Ngẩng cao đầu, cái nhìn của cô lướt qua những khán giả lộng lẫy. Căn phòng lớn dành cho sự xuất hiện của Tử Tước chật cứng. Thay đổi cách đi, dừng lại, quay một vòng, cô cười với tất cả mọi người nhưng không dành riêng cho bất kì ai, sau đó xoay vòng cuối cùng và rút lui sau bức màn sân khấu bỏ lại sau lưng những tràn vỗ tay ầm ĩ.

Lena mỉm cười với một nhóm nhỏ các nhiếp ảnh gia bên ngoài khách sạn, và với một vài bước sai chân uyển chuyển đã nhấn chìm thái độ biết ơn của cô vào ghế sau chiếc Rolls_Royce trắng, bóng loáng, đang đợi bên lề đường.

Một buổi tối tháng 8 tươi đẹp, thậm chí cả London lấp lánh trong màu đỏ hoàng hôn, những tòa nhà đã nhuộm lên mình màu hồng và vàng kim tuyệt đẹp. Cô duỗi thẳng những nếp gấp trên chiếc váy đen dài chấm gối và thở dài. Chỉ thêm một lần biểu diễn nữa thôi, vì lợi ích của một đôi vợ chồng già, rồi một nụ cười nhỏ kéo mạnh trên đôi môi đầy đặn của cô. Lena Lawrence sẽ không còn nữa, Kathleen Lawrence Meldenton sẽ trở lại, tràn đầy hi vọng, sẽ trở thành một nhà thiết kế và có thể là một nữ doanh nhân.

“Chúng ta đã đến nơi rồi, thưa cô”

Lời nói lịch sự của người tài xế mang cô ra khỏi ảo tưởng của mình, và, nhìn ra ngoài cửa sổ, cô nhận thấy rằng họ đã dừng lại bên ngoài một tòa nhà rộng lớn và thanh lịch nhìn ra sông Thames. Người tài xế mở cửa, nhưng trước khi cô có thể nói cảm ơn, hơi thở cô bị mắc kẹt lại trong cổ họng khi một giọng nói khác, trầm và du dương kéo lại suy nghĩ của cô, và thân hình to lớn của một người đàn ông đó trượt vào ghế sau bên cạnh cô.

“Chào Katy, đã qua một thời gian dài rồi nhỉ, và em vẫn xinh đẹp như mọi khi, mặc dù tôi không chắc rằng tôi thích tất cả những lớp trang điểm này.” Với cử chỉ thân mật bình thường, một ngón tay dài rám nắng nghiêng cầm cô “Miệng của em vẫn đang mở, đó có phải là lời mời gọi cho một nụ hôn không Katy, em yêu?” Cái giọng trầm đó cứ lè nhè trong khi đôi mắt đen lấp lánh nhìn chăm chăm vào cô với một sự thích thú đang hé mở. “Hay tôi phải gọi em là Lena?”

Không ai ngoại trừ cha cô gọi cô là Katy trong nhiều năm, mặc dù là cô có ý định sẽ thay đổi điều đó sau tối hôm nay. Nhịp tim cô đập ầm ầm trong lồng ngực khi nhìn vào gương mặt điển trai đến tận tối của người đàn ông đã lấn cô vào một góc trên ghế sau của chiếc Rolls-Royce.

Jake Granton... Thật là một cú lừa độc ác của số phận đã mang anh đến con đường này, vào đúng thời điểm này, cô đã không biết, nhưng cú sốc và sự tức giận tăng nhanh làm cho làn da màu kem của cô đỏ ửng lên dữ dội.

“Chỉ là... anh nghĩ là anh đang làm cái quái gì thế hả? Cút ra khỏi chiếc xe này ngay lập tức” Cô ngắt lời một cách giận dữ. Sau đó, cô đỏ mặt vì một lí do hoàn toàn khác khi đôi mắt đen tối ngang nhiên trượt khắp khuôn mặt cô, mái tóc vàng đổ nhào quanh đôi vai, rơi xuống vùng ngực mềm mại nổi bật của cô, để lộ một ít nút thắt trên chiếc váy lót trong bằng cotton màu đen. Đôi mắt của Jake Granton nằng nã như tán dương vùng ngực sau đó trượt thấp hơn xuống vùng đùi và những đường cong tao nhã trên đôi chân dài của cô.

Chiếc váy bắt đầu từ dưới nách và kết thúc ở phía trên đầu gối một chút, nó là một trong những chiếc váy của Claude thiết kế cho giới trẻ trong đợt kết thúc hội chợ thời trang, và cô ước như quỷ rằng cô đã không để cho Claude thuyết phục mình mặc chiếc váy này tối nay.

Cô muốn kéo chiếc váy xuống, khoanh tay trước ngực. Những hình ảnh về Lena Lawrence của cô không dành cho người đàn ông này, và sự quấy rối hết sức rõ ràng của anh làm cho cô nổi da gà với cái nhận thức hoàn toàn không mong muốn.

“ Anh bị điếc à? Tôi nói là rút ra khỏi đây!” cô hét lên, bầm và sự bức tức một cách tuyệt vọng. Khuất ngoài tầm nhìn, cô thấy người tài xế, một cái nhìn không chắc chắn hiện trên nét mặt anh ta, cánh tay anh do dự ở cửa, không chắc có nên đóng nó lại hay không.

“ Mọi thứ đều ổn cả chứ thưa cô?” Anh hỏi một cách lịch sự.

“ Không”

“ Ồ, có chứ” chất giọng trầm đó như muốn nhấn chìm cô “ Là tôi đây, cùng với quý cô của buổi hẹn tối nay, tôi đã trả 3000 bảng cho đặc quyền này. Kiểm tra cái thẻ mà hội từ thiện đã đưa cho anh đi. Jake Granton, khu nhà Vip (chỗ này tác giả dùng từ penthouse, hiểu nghĩa mà mình hok biết dịch ra tiếng Việt sao hết nên tạm xài từ này đi ha, nghĩa cũng na ná zậy thôi), Albermarle Towers.”

Lena nhìn anh trong sự ngạc nhiên đến sững sốt khi người tài xế rút một cái thẻ từ trong túi anh ta ra, đọc nó, sau đó kiểm tra với tấm thẻ mà Jake đã rút ra từ trong ví và thả cho anh.

“ Điều đó... gần như là chính xác thưa ông.” Lướt nhìn sang Lena, anh đóng cửa lại, đi vòng qua phía trước chiếc xe, trượt vào ghế tài xế và bắt đầu nổ máy.

“ Bây giờ chỉ một phút thôi...” cô nói ấp úng một cách vô ích khi chiếc xe di chuyển vào dòng xe xuôi ngược của London.

“ Lena, tôi thật sự ngạc nhiên đấy. Cái tư tưởng đối trá của em đang bắt đầu tuột dốc đó. Điều đó hầu như không công bằng với tôi cho lắm_một người có thể làm cho em chảy nước dãi ở nơi công cộng” anh kéo dài giọng điệu mỉa mai trong sự thích thú.

Với một nỗ lực tuyệt vời để kiểm soát bản thân, Lena buộc cô phải suy nghĩ cho rõ ràng. Hẳn là có sai sót ở đâu đó rồi, nhưng cô lại có cảm giác chùng xuống, chính là cô, người đã tạo nên cái sai sót đó.

“ Tôi không biết anh đang chơi trò gì, nhưng tôi có một cuộc hẹn với một quý ông lớn tuổi, tóc xám đáng mến và vợ ông ta; có thể anh sẽ quan tâm tới việc giải thích cho tôi hiểu chứ!” cô nói lạnh lùng.

“ Quý ông tóc xám đó là người đại diện cho tôi trong buổi đấu giá, và ông ta đã nói rằng buổi hẹn này là dành cho một người khác. Nếu kiểm tra lại với người bạn Claude của em, em sẽ thấy rằng tôi nói đúng.”

Cô không cần kiểm tra, khi cô đã nghĩ đi nghĩ lại suốt đêm trong sự nghi ngờ. Hai ngày trước, cô từ Pháp bay đến London để xuất hiện với vai trò là một người mẫu ngôi sao trong một buổi biểu diễn thời trang từ thiện lấp lánh của Claude - một nhà thiết kế thời trang hàng đầu nước Pháp, gây quỹ cho việc nghiên cứu căn bệnh bạch cầu.

Nó đã được tổ chức trong ngôi nhà trang nghiêm của một vị bá tước, một vé đơn thôi cũng đã tiêu tốn của những người khách khoảng tiền tuyệt vời. Những hoạt động đã làm buổi đấu giá lên đến đỉnh điểm, nhiều giải thưởng khác nhau cho đến một cuộc hành trình trên chiếc du

thuyền sang trọng để thắt chặt hơn mối quan hệ của những thành viên trong gia đình hoàng gia. Lena đã cho phép bản thân bị thuyết phục để trở thành một người bạn đồng hành trong cuộc hẹn vào tối nay và đã bị bất ngờ vì số tiền được đưa ra cho một cuộc hẹn đơn giản với một người mẫu thời trang hàng đầu. Danh tiếng của cô, như nó vốn có, tình cờ cô được ra giá cao hơn những gì dự đoán.

Khi còn là một cô gái 19 tuổi, sống ở Paris tại nhà cô bạn gái Anna và theo học đại học Mỹ Thuật, cô đã gặp Claude là bố của bạn trai Anna, Alain. Khi Claude đề nghị cô làm người mẫu cho ông, cô đã cười ngất. Cô cao đúng 1m8, nhưng lại có một bộ ngực đầy đặn. Claude đã bắt bỏ sự từ chối của cô bằng một cái phẩy tay. Rõ ràng thân hình ốm nhom như khúc cây qua nhiều năm đã không còn là biểu tượng của thời trang nữa và nó chỉ còn hoàn hảo để làm mẫu cho những bức tượng bán thân vào ngày nay mà thôi.

Ý tưởng về việc kiếm một ít tiền cho riêng mình, thay vì hoàn toàn phụ thuộc vào bố cho đến khi ra trường đã kêu gọi cô. Trong sự ngạc nhiên của Lena, theo thời gian cô đã hoàn thành khóa học, đồng thời gương mặt cô cũng xuất hiện trên trang bìa của tạp chí Vogue.

Khi Claude phân nhánh từ thời trang cao cấp sang thời trang đồ lót, Lena trở thành người đại diện và là nhân vật được xuất hiện trên tất cả các tạp chí và các pano quảng cáo, mặc một chiếc quần lót màu trắng xứ Basque cùng đai nịt và vớ. Đó là một sai lầm trong sự nghiệp khá là thú vị của cô. Cô chưa bao giờ mơ đến viễn cảnh sẽ có tầm ảnh hưởng đến như thế, và trước khi cô biết được điều đó thì cô đã được công chúng bình chọn vì bức ảnh cô mặc đồ lót theo kiểu hải quân Pháp, và được mô tả là sinh vật hấp dẫn nhất đứng trên 2 chân.

Cô vẫn là biểu tượng của thời trang cao cấp trong năm qua, đã xuất hiện trên trang bìa tạp chí Vouge vài lần, nhưng hiện trạng nổi tiếng mà cô đã đạt được trên toàn thế giới thì nó lại trở thành nỗi thất vọng vì chủ yếu là nhờ vào một tấm ảnh mà cô chỉ bận bộ đồ lót. Cô cay đắng hối tiếc rằng không nên để Claude thuyết phục mình mặc nó. Bây giờ, cô là một nhân vật nổi tiếng nhưng cô lại không mấy thích điều đó.

Cô đã mong đợi buổi dạ tiệc từ thiện này là lần cuối cùng xuất hiện trước công chúng, vào tuổi 22, cô sẵn sàng trở về với tình yêu ban đầu của mình là thiết kế. Không ai ngoại trừ Claude nhận ra vấn đề đó, và cô không thể đổ lỗi cho ông vì đã vất vả lần xuất hiện cuối cùng này cho tất cả những gì đáng giá như là hội từ thiện, rất thân thiết, từ tận trái tim ông. Nhưng nó không thể ngăn cô cảm thấy tức giận ông. Cô biết là cô đang trở nên không công bằng, nhưng đó chính là lỗi của Claude, cô phải chấm dứt nó ngay trong chiếc xe này với người đàn ông cuối cùng trên thế giới mà cô muốn ở cùng.

Cô quàng quai không mấy thoải mái trên chiếc ghế bọc da sang trọng, cố nặn ra một cái nhìn giận dữ về phía người đồng hành im lặng, và cô muốn đắm vào cái nụ cười tự mãn trên khuôn mặt điển trai của anh ta.

Lena tham gia buổi đấu giá này là vì Anna, con gái của một nhà ngoại giao người Pháp, cô là bạn của Lena ngay từ những ngày đầu ở trường nội trú. Cô có biệt danh là Kathleen cao lêu

nghe “Lena”, và nó đã được dùng thay cho Katy khi mà giấc mơ ngây thơ của cô về một cuộc hôn nhân và hạnh phúc mãi mãi về sau sụp đổ xuống đầu, khi cô chỉ mới vừa tròn 18 tuổi. Sau nữa nó là lời đề nghị của Anna khuyên cô nên sử dụng cái tên Lena trong sự nghiệp người mẫu của mình.

Đường như quá sức kinh ngạc để tin rằng nụ cười của cô gái tóc đen nhỏ nhắn không còn nữa. Lena đã làm phù dâu trong hôn lễ của cô ấy, và là mẹ đỡ đầu cho con gái cô. Nhưng chỉ trong vòng 12 tháng ngắn ngủi trước đây Anna đã đến bệnh viện để làm một vài xét nghiệm đơn giản vì chứng thiếu máu và không đầy 4 tháng sau cô đã ra đi. Trong khoảnh khắc, một bóng tối đau thương bao trùm lên đôi mắt xanh lục biểu cảm của Lena, cô đã bị lạc trong quá khứ. Với một sự khởi đầu... cô nghe như có ai đó gọi tên mình.

“Lena Lawrence, em yêu của công chúng, quý cô thạo đời, ấn tượng thâm lặng. Em làm tôi thất vọng đấy Lena àh!”

Cô chuyển cái nhìn nóng bỏng sang người đàn ông ngồi bên cạnh.

“Tôi không có gì để nói với anh cả, trừ khi tôi đi lạc!”

“Tut, tut, với bất cứ điều gì xảy ra cho Katy bé bỏng, ngọt ngào và vâng lời àh?”

Cô hít một hơi thật sâu, nhắc nhở bản thân rằng cô là một người phụ nữ thành đạt, thạo đời, không phải là một thiếu niên thâm lặng tôn thờ nữa. “Cô ấy đã lớn rồi” cô lạnh lùng nói.

Khi cô bị thuyết phục tham gia buổi hẹn vào tối nay vì hội từ thiện, chưa bao giờ trong giấc mơ nông cuồng nhất hay trong cơn ác mộng tồi tệ nhất của mình mà cô dự kiến là kết thúc nó với Jake Granton... Anh đã làm tổn thương cô kinh khủng một lần rồi, và cô không bao giờ tha thứ cho anh ta, hay quên nó đi... Thật không may anh vẫn còn sức mạnh để làm tổn thương cô, hương vị đàn ông của anh như từ trường cứ hút cô về phía anh. Cô nhận ra rằng cô đã nhận thức về người đàn ông này, với mỗi sợi dây thần kinh trong cô, và phản nản với thực tế đó.

Cô nhớ lại sự nổi bật của cô khi cuộc đấu giá cuối cùng dừng lại tại một con số đáng kinh ngạc 3000 bảng, bởi một quý ông lớn tuổi gần phía sau căn phòng. Cá nhân cô đã chúc mừng ông ta và an tâm gấp đôi khi trong lúc cô rời đi thì nghe ông ta đề cập rằng một người khác sẽ đến. Cuộc hẹn này là dành cho một hay 2 người khác và Lena thích cái ý tưởng dùng bữa tối với một cặp đôi. Người đàn ông đó đã nói rằng điều này là dành cho một người khác, và cô, trong lúc vội vã bỏ đi, rõ ràng là đã nghe nhầm.

“Ồ, thế này không tốt sao? Khá giống như ngày xưa nhỉ.” Lena gần như nhảy ra khỏi chỗ ngồi khi một cánh tay nâu mạnh mẽ vòng trên đầu gối cô.

Với một cái xô ra đầy tức giận, cô hất cánh tay anh ra khỏi đầu gối mình. “Hầu như là không” cô đáp lại “Tôi không nhớ rằng anh có bao giờ đưa tôi ra ngoài vào buổi tối không và chắc chắn là không có bữa tối nào trên một chiếc Rolls-Royce trắng cả” Câu trả lời cay độc của cô là một cố gắng dũng cảm để che đậy trái tim đập một cách giận dữ của mình. Đầu gối cô vẫn còn nóng rang ở nơi mà anh chạm vào, và cô thấy ghê tởm với phản ứng đó.

“Không, tôi đã không, một sự thiếu sót từ phía tôi” anh nói như khiển trách. “Nhưng nếu tôi làm thế thì liệu em có chấp nhận lời đề nghị của tôi không Lena?” không chờ cho cô trả lời “

Tôi nghĩ là không, em là một phụ nữ gợi cảm và nếu một nửa những lời đồn về em là có thật thì em cũng giống như đa số những người khác thôi. Tôi là một kẻ ngốc khi tự tưởng tượng rằng em sẽ cam kết chỉ dành riêng cho duy nhất một người đàn ông, nhưng... không còn quan trọng nữa. Vậy thì đêm nay chúng ta sẽ cùng tận hưởng với nhau, hm? Không có gì ràng buộc cả”.

“ Không” cô khẽ quay sang đối mặt với anh, không còn bất cứ dấu vết nào của cuộc khủng hoảng mà anh có thể nhìn thấy trong biểu hiện lạnh lùng của cô.

Jake Granton được cho là một người bạn của cha cô, và cũng là cổ đông trong Gốm Sứ Meldenton - công ty của gia đình cô. Cô đã xem xét đến khả năng có thể sẽ phải đối mặt với Jake Granton một khi trở lại làm việc trong công ty của gia đình, nhưng cô đã tự thuyết phục bản thân mình rằng khả năng đó đã quá xa vời. Cha của Jake đã mất vài năm trước và anh được thừa hưởng Granton Holdings. Lợi tức được chia từ Gốm Sứ Meldenton chỉ là một giọt nước trong đại dương đối với người đàn ông giàu có như anh ta.

Cô tự cho rằng mình đủ chính chắn để đối xử với anh một cách lịch sự đến lạnh lùng. Nhưng thật không may, gặp gỡ anh ta thế này, lại với tư cách là Lena Lawrence, một người mẫu, cô cảm thấy bất lợi kinh khủng.

“ Tôi không hiểu tại sao anh lại làm như thế này Jake àh,” cô vẫn tiếp tục, và tập trung hơn sự tự tin, cô nói thêm “ nhưng hoàn toàn không có quan điểm nào trong việc trải qua buổi tối hôm nay cùng nhau cả. Tôi sẽ bảo tài xế quay xe lại và đưa anh về nhà, đừng lo lắng, tôi sẽ hoàn trả lại cho anh 3000 bảng.”

Cô tự hào vì chất giọng vững vàng của mình khi tình cờ cô bắt bỏ buổi hẹn tối nay như là một sai lầm, nhưng tận sâu bên trong cô run rẩy trong trường hợp anh không chấp nhận yêu cầu của cô. Buổi hẹn được cho là từ 8h tối đến 2h sáng, ăn tối và khiêu vũ, không bao giờ cô lại muốn trải qua khoảng thời gian dài như thế bên cạnh người đàn ông này. Cô đã không dám...

Cô bí mật quan sát anh dưới hàng mi dày. Đã 2 năm kể từ lần cuối cùng họ gặp nhau và đã kết thúc trong một trận cãi vã đầy giận dữ. Cô làm vài phép tính nhẩm nhanh chóng: bây giờ, anh chắc phải 34 tuổi rồi, nhưng từ những gì mà cô có thể nhìn thấy, anh không hề có thêm một once mở thừa nào trong cấu tạo cơ bắp của anh cả.

Mái tóc đen, thẳng, hơi dài hơn so với xu hướng thời trang hiện nay, được rẽ sang một bên, và tình cờ quét ra trước vầng trán rộng của anh. Hàng mi hoàn hảo, màu nâu sậm, dài và bóng, đôi mắt gần như màu đen, với hàng lông mi dày cong vút, tua tủa, một sự kế thừa từ bà mẹ người Ý của anh. Mũi anh thẳng, nhưng trong khoảnh khắc đó, cô nhận ra rằng, lỗ mũi của anh bùng lên nguy hiểm, mở còn rộng hơn cái miệng gợi cảm đang mím chặt vì giận dữ.

“ Không, tôi đã đủ ngu ngốc để em có thể đá đít tôi 2 lần trong quá khứ rồi, nhưng không phải là bây giờ.”

Đôi mắt cô mở to vì cơn tức giận băng giá trong giọng nói của anh. Cái nhìn đen tối của anh bắt và giữ cô ở đó, cô không còn sức mạnh nào để thoát ra được.

“ Em, L-E-N-A L-A-W-R-E-N-C-E,” Anh kéo dài nghệ danh của cô như thể nó là một từ bần

thủ “ Em sẽ mua vui cho tôi trong vài giờ tới chứ? Tôi đã trả một cái giá rất đắt cho đặc quyền này đây” Đôi môi dày của anh cong lên trong một nụ cười hoài nghi. “ Nói cho tôi nghe đi, 500 bảng một giờ là mức giá hiện nay phải không?”

Cơn tức giận dâng lên khắp cơ thể cô vì cái ý nghĩ đó của anh, và, nâng bàn tay cô lên, cô đánh mạnh vào khuôn mặt điển trai đang chế giễu kia. Nhưng trước khi chạm vào được thì anh đã bắt được cổ tay thanh mảnh của cô trong một cái nắm chặt như thép.

“ Bây giờ... bây giờ... Lena , bình tĩnh, bình tĩnh lại đi nào. Tất nhiên là em không muốn đến nhà hàng cùng với người đồng hành mà trên khuôn mặt của anh ta lại có dấu tay của em chứ hả? Không nghi ngờ gì là Claude đã sắp xếp thật hiệu quả để cánh nhà báo đưa tin về hình tượng một cô người mẫu sẽ làm gì một cách công khai rồi đó.

“ Anh đang làm đau cổ tay của tôi đó” cô rít lên giữa 2 hàm răng nghiến chặt. Cô dự tính kiên quyết giữ im lặng 100% để ngăn mình không hét vào mặt anh ta như một ả Banshee (*Trong thần thoại Ireland và Scotland, banshee là “một người phụ nữ trong truyền thuyết” báo hiệu cho cái chết bằng việc kêu la rên siết một cách thảm thiết.*)

Vòng tay anh nhẹ nhàng lại trên cổ tay cô, nhưng nếu có bất kì điều gì tồi tệ hơn thế này... khi mà ngón tay cái của Jake cứ nhẹ nhàng vuốt ve mặt trong cổ tay cô, gửi đi một luồng điện của sự nhận thức đầy nhức nhối vào nó. Sau đó, trong sự hoàn toàn kinh ngạc, đôi mắt đen của anh dọi lại trên khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của cô.

“ Tôi xin lỗi, Lena, hành động của tôi không hơn những lời tán dương, mà chỉ là không biết nên gọi nó là gì thôi.”

Cô rùng mình, mặc dù đây là một buổi tối ấm áp. Cô tự bảo với mình, cô đã kết thúc với Jake nhiều năm trước đây, nhưng khi họ ngồi cạnh nhau trong không gian giới hạn của chiếc xe sang trọng này mùi hương nam tính tinh tế của anh đã trêu chọc lỗ mũi cô, cái mà, nếu có bị điếc, cảm và mù thì cô vẫn sẽ nhận ra, chỉ duy nhất mình Jake mà thôi.

“ Tôi sẽ không làm đau em trước cả thế giới đâu” Và trong khoảnh khắc thoáng qua đó, cô nhìn thấy vài thứ mà cô đã không nhận ra trong đôi mắt, anh hạ thấp hàng mi dày xuống, che đậy biểu hiện của mình. Nhưng cô đã nhanh chóng gạt đi ý tưởng đó khi anh thêm vào một cách dửng dưng rằng “ Nhưng tôi sẽ có em tối nay Lena, em yêu àh”

Cô hít một hơi thật sâu và buộc mình bỏ qua lời tuyên bố cuối cùng của anh; có thể cô cố giữ nó sáng sủa, hoặc do đang ở bên cạnh anh ta... “ Jake, Tôi biết anh từ khi tôi chỉ mới 14 tuổi thôi. Tại sao anh lại phải tham gia vào phiên đấu thầu từ thiện cho một buổi hẹn như thế này làm gì? Anh có thể gọi cho tôi mà.”

“ Và tất nhiên là em sẽ đồng ý” anh giễu cợt, đôi mắt đen của anh ánh lên những tia nhìn ma quái “ Điều đó có nghĩa rằng tôi có thể được miễn phí àh...? Chết tiệt.’ anh cười khúc khích “

Tôi phải nên nhận ra rằng, người ta thường nói phụ nữ không bao giờ có thể quên được người tình đầu tiên của mình.”

“ Sao anh... đồ ngạo mạn, đồ con lợn kiêu căng...” Tất cả những suy nghĩ về lí do của người đàn ông này cứ trôi qua đầu khi cô gần như nghẹn ngào trong cơn thịnh nộ. “ Làm sao mà...?” Làm sao mà anh ta dám nhắc cô nhớ về cái đêm mà họ đã ở bên nhau cơ chứ?

Anh cắt ngang trước khi cô có thể nói hết câu. “ Shh, Lena, chúng ta đã đến nơi rồi, chuẩn bị để đối mặt với cánh nhà báo đi nào.”

Đỏ mặt và run rẩy trong cơn tức giận, cô nhìn vào Jake khi anh giương khung xương dài của mình trượt ra ngoài cánh cửa, người tài xế vẫn giữ cửa mở, phía sau anh, cô nhìn thấy một vài nhà nhiếp ảnh, với một nỗ lực kiểm soát bản thân hết sức tuyệt vời cô mới có thể trượt theo ghế ngồi và chấp nhận cánh tay của Jake đỡ cô ra khỏi xe.

Cô thấy một cái nhìn nổi loạn vào nét mặt điển trai tằm tối của anh và thấy khuôn mặt nhăn nhó từ cái miệng xoắn lên thật kinh tởm khi một người thợ chụp ảnh, nỗ lực hơn hầu hết những người còn lại, quỳ gối trên vỉa hè để chụp, mà có thể chỉ là tiết lộ bức ảnh khi mà cô cuối người bước ra khỏi xe, tất cả chỉ là một đôi chân dài và hơi gian rộng hơn so với bình thường một chút.

Cô dán một nụ cười trên khuôn mặt và khoát tay Jake, hơi nghiêng người dựa vào anh ta. Cô cảm thấy anh đang căng thẳng, và một cảm giác chiến thắng thoáng qua: sau tất cả, anh không thể miễn nhiệm với cô, khi công khai, anh sẽ ghét điều đó. Hình tượng ông chủ ngân hàng ù lì của anh sẽ bị bôi nhọ vào tối nay. Hãy phục vụ anh ta ngay nào ^^! Cô hân hoan nghĩ.

Đám phóng viên ảnh này cô có thể xử lí được, và đã làm như thế. Cô bình thản chống một cánh tay thanh mảnh lên hông, làm nổi bật những chú bướm đỏ, vàng xinh đẹp nối tiếp nhau lượn quanh eo trên chiếc váy thiếu vải của cô, nâng phong cách từ tầm thường cho đến kì lạ. Cô mượn nó từ Claude, quảng bá thiết kế của ông để thu về tối đa lợi nhuận, và thực tế thì nó là một trong những bản vẽ của riêng cô mà ông đã dùng làm ý tưởng, tăng thêm niềm tự hào của cô về mình. Với một nụ cười rục rịch dành cho cánh nhà báo, cô cho phép Jake dẫn vào trong nhà hàng Pháp sang trọng nằm ở trung tâm khu Mayfair (*) (*Là một khu vực ở trung tâm London, không phải là thành phố ở Westminster thuộc quận Cam của Mỹ đâu nha, khu vực này buôn bán rất sầm uất, giá thì vô cùng đắt đỏ, nó có một hệ thống ngân hàng riêng luôn đó, người quản lý khu vực này thì giàu khỏi phải bàn rùi ^^!*)

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhà hàng đã chật cứng người, nhưng chưa đầy một giây khi bước vào người trưởng phục vụ đã đứng bên cạnh Lena. Đôi mắt nháy múa như tán dương vẻ ngoài của cô trong khi cúi chào một cách lịch sự, tuyên bố đó là một niềm vinh hạnh lớn lao khi thấy cô vào nhà hàng của ông và nhanh chóng dẫn họ đến một chiếc bàn nhỏ dành cho 2 người ở trung tâm căn phòng.

Bên cạnh cô, Jake, mỗi inch đàn ông của anh chiếm ưu thế, mặc một bộ comple sẫm màu

cho buổi tiệc tối thật không một chút tì vết, cùng chiếc áo sơ mi trắng như tuyết, tỏa ra hào quang đi đôi với sự giàu có và tinh tế. Khi mọi cái đầu của các đấng mày râu nơi đây đều ngoái lại nhìn Lena ngồi vào bàn, thì điều đó cũng tương tự với những cái đầu của các quý bà quay sang chiêm ngưỡng sự nổi bật từ người đồng hành hấp dẫn đi cùng cô.

“ Tại sao họ lại không chú?” Lena say vòng trong suy nghĩ. Cô gần như đã quên rằng nét nam tính của anh mới áp đảo làm sao và nó càng hữu ích gấp mấy lần khi mà anh là một tỉ phú.

Rất may, cô nhận thực đơn từ người phục vụ và đóng vai trò là người chủ nhà với sự tinh tế mà cô vô cùng tự hào về nó. Cô sẽ cho Jake thấy rằng cô không còn là một cô gái non nớt bị đe dọa bởi cái quyến rũ mạnh mẽ của anh nữa.

“ Anh muốn ăn gì nào Jake? Tôi sẽ dùng bơ và mousse cá hồi, tiếp theo là món cá monkfish (*) (là tên tiếng anh của một loại cá ở phía bắc Atlantic) ăn kèm với nước sốt cari nhẹ, cộng với một ít rau tươi. Còn anh thì sao? Giống thế luôn chứ?”

Cô cong một bên chân mày hoàn hảo như thẩm vấn người đàn ông ngồi đối diện khi cô đặt thực đơn lại trên bàn. Cô vẫn còn bị shock, nhưng đã sớm kiểm soát được cơn tức giận của mình và xác định sẽ đảm nhận trách nhiệm này. Anh bắt lấy ánh nhìn lạnh lùng của cô bằng một nụ cười cũng bằng giá không kém trước khi quay sang người phục vụ đang khẽ cười và kinh ngạc trước những món cô gọi, chỉ một món chính thôi: thịt bò ăn kèm với một ít nước sốt kem cho anh, cộng với một chai champagne lâu năm.

“ Tôi có thể là khách của em, Lena, nhưng tôi không bao giờ cho phép một người phụ nữ gọi món ăn cho tôi, hay để tôi...” Đôi mắt anh lóe lên một chút giận dữ sau đó có thể nhận ra nó dịu lại một chút khi cái nhìn của anh ngang nhiên đi lang thang xuống các đường cong mềm mại trên vùng ngực đầy đặn của cô.

Cô cảm thấy một luồng nhiệt dâng lên trong cô từ dạ dày chạy đến toàn thân bởi cái nhìn rõ ràng là đang khiêu gợi của anh, và cay đắng, cô nguyên rủa Claude dưới hơi thở của mình. Nếu cô chỉ cần biết người đi ăn tối cùng là ai thì cô đã để cho cái phản ứng sợ hãi này thuận lợi phát triển theo một cách nào đó khác. Jake có khả năng làm cô cảm thấy như một cô bé tuổi teen vụng về chỉ với một cái nhìn từ đôi mắt nâu hiểu biết của anh.

“ Ngoại trừ, có lẽ, là ở trên giường, và sau đó tôi không phiền nếu một quý cô giành thế chủ động. Thỉnh thoảng thì nó có thể khá là thú vị...” Anh cười lớn trước biểu hiện khá là shock của cô. “ Em ko đồng ý với tôi àh?” Anh chế nhạo.

“ Anh nghĩ rằng anh có thể mang những ý nghĩ kia ra khỏi cái rãnh nước đó đủ lâu để chúng ta có thể tận hưởng bữa ăn với một vài sự giả vờ văn minh được không?” Cô nói cộc lốc. Cô bệnh đến chết vì những lời bóng gió thô lỗ của anh.

“ Một thỏa thuận ngừng bắn àh Lena, hmm?”

“ Và không cần thiết mà anh phải gọi tôi là Lena đâu. Anh luôn gọi tôi là Katy khi chúng ta

còn là b-bạn bè mà”. Cô ngập ngừng ở từ “ bạn bè”, sau đó đã mắc sai lầm. “ Không chỉ ở Pháp, tôi được gọi với cái tên là Lena. Bây giờ, tôi đã về nhà tôi thích được gọi là Katy hơn.”

“ Bạn bè àh. Một lần, tôi đã có một người bạn gọi là Katy, nhưng bây giờ, tôi không còn nhìn thấy cô ấy trong người phụ nữ ở trước mặt tôi nữa. Em có muốn biết tôi thấy cái gì không?”

“ Không có gì đặc biệt, nhưng dù sao thì tôi cũng không phiền nếu anh nói tôi nghe.” Cô nói với một nụ cười nhỏ để che đậy sự tổn thương mà cô cảm thấy từ một con dao găm nhanh chóng và ko hề được mong đợi vì sự phủ nhận của anh về tình bạn giữa họ. Thật là ngu ngốc, cô biết điều đó; họ đã không gần gũi nhau trong 4 năm, nhưng trước đó cô đã tin rằng anh là bạn cô và còn hơn thế nữa...

“ Tôi nhìn thấy một người phụ nữ trẻ rất xinh đẹp, rất gợi cảm, người đã dùng vài năm cuối để đùa giỡn với những đặc tính đó của mình, với một sự thành công vĩ đại. Cảm giác của nó như thế nào hả Lena àh xin lỗi, là Katy chứ, khi biết là hầu hết đàn ông ở 2 châu lục khi đi ngủ mà vẫn còn tưởng tượng về cơ thể của em hả? Điều đó có làm thay đổi em ko?”

“ Tôi là một người mẫu” cô nói thẳng thừng, và quan sát trong sự ngạc nhiên khi Jake ngả đầu về sau bật cười. “ Tôi không thấy có gì đáng buồn cười trong câu nói đó cả”

“ Ồ, thôi nào... Tôi đã nhìn thấy tấm poster của em rồi, nó được sưu tập trên toàn thế giới”. Vẫn đang cười thầm khi đôi mắt nâu của anh bắt và giữ đôi mắt của cô lại đó. “ Claude chắc phải thu về hàng triệu bảng theo cách đó. Nàng Eva truyền thống còn không thể làm tốt hơn như thế. Mỗi người đàn ông đã nhìn thấy nó đều trải qua hàng giờ tự hỏi làm sao mà cái mảnh nhỏ xíu đó lại có thể che được ngực của em và chờ đợi cho nó tuột xuống.”

Đôi môi cô khẽ mở ra cho một nụ cười trả lời, cô bắt lặc với bản thân. Lòng trung thực cơ bản đã buộc cô phải thừa nhận rằng ý kiến của anh về bức ảnh đó đã bị nhận ra. Cô đã che đậy khá tốt, bạn còn nhiều hơn là hầu hết những người phụ nữ mặc trên biển, nhưng người nhiếp ảnh đó đã chụp trúng cô đang với đến trái táo trên cây.

“ Họ sẽ phải chờ lâu đấy” cô cười khúc khích. “ Tôi đã làm nó kẹt vào thịt mình bằng một dải băng rất chắc chắn”

“ Àh, một ảo tưởng khác ăn mòn cát bụi.” Jake giả vờ rên rỉ, và lần đầu tiên trong buổi tối hôm nay họ đã chia sẻ một nụ cười tiêu khiển cùng nhau.

Người phục vụ đến mang theo thức ăn, phần còn lại của bữa tối Jake khuyến khích Katy nói về sự nghiệp người mẫu của mình. Thật cẩn thận tránh bất cứ điều gì quá cá nhân hay liên quan mật thiết đến tính chất của cuộc nói chuyện mà cô sẽ trả lời bất cứ cuộc phỏng vấn nào, họ kiểm soát để có khoảng thời gian dùng café mà không có bất kì lời nói giận dữ nào.

Katy khá hạnh phúc khi múc một muỗng đường cho vào trong tách kèm với một cục kem khổng lồ. Buổi tối không tệ bằng phân nửa nỗi sợ đầu tiên của cô khi nhìn thấy Jake là người bạn đồng hành của mình. Cô chỉ có thể hi vọng vào phần còn lại của buổi tối, tại câu lạc bộ đêm, cũng diễn ra tốt đẹp như thế... Cô dừng lại khi đang nâng tách lên miệng. Cô đang nghĩ cái gì thế? Tận hưởng sự đụng chạm của Jake àh? Cô nhanh chóng nhấp một ngụm café và đặt cái

tách lại trên bàn.

Anh thật duyên dáng và lịch sự, và đã lừa được cô thêm một lần nữa... Cái mà, cô đã nghĩ thật hoài nghi, xem xét, anh tin rằng cô còn hơn cả một con diêm, và đã nói rất nhiều, tối nay và 2 năm trước, chỉ gạch chân những điều mà lần đầu tiên cô khám phá ra khi còn là một cô gái 18 tuổi nhút nhát, yêu sâu đậm một người đàn ông. Anh là một con quỷ tàn nhẫn, lảm nhảm, người có thể khá là hạnh phúc đâm sau lưng ai đó khi đang cười trước mặt họ.

“Em không giữ gìn vóng dáng cho công việc àh?” Jake chất vấn, liếc nhìn vào tách café kem của cô, sau đó nhàn nhã hơn khi chuyển cái nhìn sang đôi vai trần và bộ ngực săn chắc. Một nụ cười lười biếng cong lên trên đôi môi gợi cảm của anh khi đôi mắt đen cuối cùng cũng nhìn vào đôi mắt của Katy.

Cô dễ dàng nhận ra sự đánh giá nét nam tính và gợi ý của việc cho đi nhiều hơn trong ánh nhìn đen tối của anh. Bao nhiêu người phụ nữ, cô tự hỏi, đã rơi vào nụ cười quyến rũ và sức mạnh nam tính của người đàn ông này trong những năm qua? Hàng trăm, không còn nghi ngờ gì nữa. Mẹ kế của cô, Monica cũng nằm trong số đó, cô cay đắng nghĩ.

Tuy nhiên, không có dấu hiệu nào của một vụ bê bối có thể chạm được vào anh ta; với thế giới nói chung anh là một ông chủ ngân hàng đáng kính nhưng khá là nhàm chán.

Cẩn thận, cô nâng tách lên miệng và nhấp một ngụm café để cho mình thêm thời gian kiểm soát cú đâm nhanh chóng từ sự tức giận vì ghê tởm bản thân, cô cảm thấy rằng cô đã ngu ngốc một lần đủ để trở thành một trong những người phụ nữ của anh ta rồi.

Đặt lại tách vào trong đĩa, cô cuối cùng cũng trả lời câu hỏi của anh: “ Tại sao tôi phải làm như thế chứ?” Cô chớp hàng lông mi dài một cách nực cười “ Có hàng ngàn người đàn ông làm điều đó cho tôi, anh iu àh.” Cô cười, chơi trò tán tỉnh vì tất cả những gì mà cô xứng đáng.

“ Tất nhiên, làm sao mà tôi quên được người mẫu đồ lót của thập kỉ này chứ?” anh kéo dài giọng mỉa mai, vẻ dễ dàng quyến rũ của anh biến mất cùng lúc với cái nhìn cay đắng vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, anh ra hiệu cho người phục vụ tính tiền.

Hãy ghi diêm cho mình nào, cô tự tin nghĩ, mặc dù lí do tại sao Jake lại cảm thấy cay đắng Katy không thể hình dung ra được; đó là đặc quyền của cô, chắc chắn chứ? Tất nhiên, cuối cùng thì cô đã chứng minh được cô đã trưởng thành đủ để xử lí anh ta, sau tất cả, có lẽ phần còn lại của buổi tối sẽ là một cuộc thử nghiệm. Với đến tay anh, cô nói “ Anh là khách của tôi, tôi sẽ lo cái đó.” Khi người phục vụ đặt một cái đĩa với một tờ giấy được gấp lại bên cạnh Jake.

“ Không, em sẽ không” Anh gần như gầm gừ, và ném một xấp tiền giấy trên bàn, anh liếc nhìn vào cái đồng hồ Rolex vàng tuyệt đẹp vòng trên cổ tay anh và đứng dậy. “ Đi thôi nào. Gần 11 h rồi, Xe đang đợi chúng ta. Hãy tiếp tục phần còn lại của trò hề này thôi nào”

Cô không thể hiểu nổi tại sao vẻ duyên dáng tự nhiên trước đây của anh lại thay bằng sự tức

giận cay đắng, mà... anh đã không đặt hàng cô về điều đó. “ Một trò hề !” Cô chưa cay. “ Tôi có thể nhắc anh nhớ rằng đây là ý tưởng của anh không? Anh không phải trả giá cho cái gì cả, anh đủ giàu, anh chớ thể đơn giản chỉ cần cho tiền hội từ thiện thế là xong.”

Cô đang nói chuyện với cái lưng của anh khi anh đã quay đầu ra cửa, nhưng cách cư xử đúng mực buộc anh phải đợi cô ở lối ra vào. Cô cố tình làm cho căn phòng đầy thuốc súng, và chậm chạp chải suôn lại mái tóc và tô lại son môi.

Thời gian trôi qua, họ một lần nữa ngồi tại ghế sau của chiếc Rolls, gương mặt của Jake đỏ sạm lại tức giận bởi sự chậm trễ. Katy phải giấu nụ cười sau một cái ho. Phục vụ anh ta thôi nào, cô hân hoan nghĩ. Anh sắp bước qua cuộc đời cứ như anh là một món quà của Chúa dành cho phụ nữ, một sự thay đổi, nó sẽ làm anh trở nên vô hại khi đợi chờ một ai đó.

“ Tôi vui vì em đã tìm thấy trò vui đó, nhưng tôi không đánh giá cao việc cứ phải chờ đợi,” anh chặn đầu.

“ Tôi rất tiếc” cô kéo dài giọng, nhưng không thể ngăn được sự thích thú trong giọng nói.

“ Em sẽ như thế nếu như đêm nay em tiếp tục để tôi phải chờ đợi” anh nói lạnh lùng.

Katy không bình luận thêm gì nữa. Tốt hơn là nên bỏ cuộc khi bị qua mặt, cô tự nói với mình, và ngồi ngay ngắn vào chiếc ghế bọc da sang trọng. Cô tưởng tượng cô có thể cảm thấy hơi nóng từ đùi anh đang đốt cháy cô, nhưng giác quan thông thường lại mách bảo rằng họ thậm chí còn không chạm vào nhau.

Cô chuyển cái nhìn vào gương mặt của anh. Cái mũi tròn đầu gần như bao phủ hết đôi mắt, che đậy biểu hiện của anh, miệng anh ngậm chặt lại thành một đường thẳng. Khuôn mặt cứng cáp hấp dẫn của anh có một giá trị làm người khác tò mò đến đáng ngại. Hoàn toàn khác với người thanh niên hay cười mà cô đã từng biết. Người đàn ông lạnh lùng xa cách này là một người lạ đối với cô, và đó là cách mà cô muốn nó cứ như thế...

“ Tôi hỏi em có muốn uống thêm Champagne không, và tôi sẽ cảm kích nếu như em nhận ra tôi khi tôi nói chuyện với em.”

Họ chưa kịp nói kể từ khi rời nhà hàng, và bây giờ, khi họ ngồi vào một cái bàn thoải mái tại Annabel, đầu Katy giật bắn vì một âm thanh từ giọng nói rõ ràng là rất tức giận của Jake. Lạc trong những suy nghĩ của riêng mình, cô đã không nhận ra những gì anh đã nói. “ Vâng, làm ơn” cô trả lời lạnh lùng. Champagne được mang đến và cô nhìn khi người phục vụ rót đầy vào cái ly dài như ống sáo, và đôi mắt cô mở to đổ nhào xuống cái trông như Whisky và soda được đặt trước mặt Jake.

“ Anh có muốn uống Champagne với tôi không, một chai thì thật là lãng phí, Tôi sẽ không

bao giờ uống hết được.”

“ Tôi cần một cái gì đó mạnh hơn” Anh trả lời khẩn trương, và nâng ly lên, anh uống một hơi dài cái thứ chất lỏng bốc lửa đó, đặt cái ly trở lại bàn, ngấn đầu lên, đôi mắt nâu của anh bí ẩn một cách kì lạ khi chúng đung độ với cô. “ Mặc dù vậy, tôi có thể uống dùm em một ly sau.” Cô không tin vào nụ cười gợi cảm của anh. Anh cần một cái gì đó mạnh hơn, có thể anh có một ý tưởng đúng đắn phải làm, bây giờ chỉ còn một cách phải làm để vượt qua những ngày kế tiếp, Katy nghĩ vòng vo. Trong không khí thân mật mờ ảo của câu lạc bộ đêm, cú shock khi gặp lại Jake đã bắt đầu phai đi, và vài ý kiến của anh trước đó đã bắt đầu vang vọng mơ hồ đe dọa khi chúng trình diện trong tâm trí choáng váng của cô.

“ Gần đây em đã gặp David chưa, bố của em đó?”

“ Cái gì cơ? ồ, không, khoảng 18 tháng trước” Katy trả lời, bối rối bởi cái nhìn vững vàng và tính phi lí của câu hỏi. Cô đã bận suy nghĩ về tuyên bố của anh trước đó rằng anh sẽ có cô vào tối nay. Cô đã nghĩ nó là một loại trò đùa tinh vi mà cô đã gặp phải hàng chục lần trước đây trong thế giới người mẫu, nơi mà mỗi người đàn ông dường như xem người mẫu thời trang là một trò chơi dễ dàng... Nhưng bây giờ, với thái độ thay đổi của anh, cô không chắc chắn lắm, và vâng, cô đang hoảng loạn...

“Em biết Monica và David đã li dị, hay bây giờ em là người nổi tiếng rồi, nên không còn quan tâm đến gia đình của mình nữa?” Lời bình luận cuối cùng là một sự chế nhạo.

Katy ngồi thẳng trên ghế, đề cập đến Monica đủ để xương sống cô cứng lại. “ Vâng, tôi có thể không gặp bố tôi thường xuyên, nhưng ở đây có một thứ gọi là điện thoại”, cô thông báo cho anh bằng một sự mỉa mai. “ Liên lạc giữa tôi và bố tôi không phải là việc của anh.”

CHƯƠNG 2

Vào Chủ Nhật, Katy sẽ ăn trưa cùng bố cô, họ chưa bao giờ đặc biệt gần gũi, cô luôn cho rằng ông là người lãng nhãng, nhưng nhiều năm trôi qua, cô đã đi đến việc chấp nhận rằng ông không tệ hơn hầu hết bọn đàn ông kia.

Ngày mai, cô sẽ nói với bố mình rằng cô sẽ tham gia vào việc kinh doanh của gia đình, Gốm Sứ Meldenton, nhà sản xuất ra những sản phẩm gốm sứ tuyệt đẹp. Một cái cau mày làm xấu đi vầng trán mịn màng khi cô nhớ lại cuộc trò chuyện vào mấy ngày trước với ông Jeffries, một luật sư của gia đình, và một sự ủy thác khác, cùng với bố cô, bà ngoại cô đã để lại cho cô 30% cổ phần trong công ty của gia đình.

Cô cảm thấy có gì đó rắc rối ở đây mà ông già đó đã không nói cho cô biết. Một cái nhún vai từ đôi vai thanh lịch của cô. Bây giờ cô đã 22 rồi, và sự ủy thác đã kết thúc. Cô đã lên kế hoạch cho cái ngày này một thời gian dài...

Vài hoàn cảnh đã đưa đẩy cô vào một nghề nghiệp hoàn toàn khác so với cái mà cô đã dự định ban đầu. Không điểm nào có thể từ chối rằng cô đã rất thích thú với sự thành công khi là một người mẫu cả, và bây giờ nó đã kết thúc cô cảm nhận được màu sắc của nỗi buồn. Cô có một vài người bạn tốt trong ngành thời trang, và cô đã đi lu lịch trên toàn thế giới, nhưng tận sâu bên trong, cô biết rằng cô luôn chỉ cố gắng một phần nào đó thôi, nó chỉ là một trò chơi mà cô đã chơi, mặc dù rất thành công.

Cô thừa nhận nó đã dạy cô rất nhiều. Claude đã khuyến khích cô giữ niềm hứng thú của mình trong việc thiết kế và nhiều lần sử dụng sản phẩm của cô để trang trí. Cô đã rất thích những trải nghiệm đó, nhưng bây giờ cô hạnh phúc dự đoán về một công việc mới là một nhà thiết kế ra những sản phẩm gốm sứ tốt nhất cho công ty của gia đình, công việc mà ban đầu cô đã được đào tạo tại trường đại học.

Katy giật mình và làm đổ một ít rượu champagne khi Jake vói qua bàn và nắm tay cô. Lạc trong suy nghĩ, cô gần như quên mất những lời bình luận đầy châm chít của anh cáo buộc cô đã bỏ rơi bố mình.

“ Tôi không định tranh luận với em tối nay đâu Katy” đôi mắt nâu của anh bắt và hòa vào đôi mắt xanh lục của cô, “ nhưng bố em là một người bạn lâu năm của tôi”

“ Việc sử dụng tên thánh của cô thể hiện lòng chân thành trong lời nói của anh. Rõ ràng là anh đã rút lại sự khiển trách trước đó từ tận trái tim, và ý nghĩ đó làm cô hài lòng... cho đến khi cô nghe thấy 2 chữ “ bạn cũ”. Ôi, không! Cô không rơi vào cái vẻ dễ dàng quyến rũ, và những lời dối trá của anh đâu...

“ Sau cùng thì đó cũng là chuyện của riêng anh” cô thành linh đáp lại, kéo tay ra. Với một người bạn như Jake thì ai còn cần đến kẻ thù làm gì nữa cơ chứ? Cô nghĩ độc ác.

“ Là một người bạn của gia đình tôi nghĩ tôi có quyền can thiệp vào. Bố em đang già đi, còn em thì hầu như không gặp ông trong 4 năm qua, và bây giờ ông chỉ có một mình ông bị ràng buộc trong sự cô đơn. Nếu em không quá mải mê với công việc của bản thân, một sự ích kỉ đến chết tiệt, em đã có thể chú ý đến điều đó.” Giọng điệu gay gắt của Jake làm cô nổi da gà. Anh có một dây thần kinh chết tiệt, cô giận dữ nghĩ khi nghe anh trách móc cô.

“ Chúa ơi! Nhà của bố em cách không đầy 10 phút từ khách sạn mà em đang ở. Thật khó để trở thành một đứa con gái chăm sóc cho cha mình phải không?”

“ Vấn đề này là của bố tôi, tôi thấy khá là đạo đức giả từ anh đó,” Katy trả lời lại đầy giận dữ. Làm sao mà anh dám giả vờ quan tâm tới người đàn ông đó, khi mà cô biết bằng tất cả giá trị của mình rằng Jake đã là người tình của Monica rất lâu từ trước khi bố cô cưới người đàn bà đó, và hẳn là vẫn còn, cho người đàn ông London suốt ngày ở nhà có thể đọc cuốn tạp chí Menage A Trois- bố cô, Monica và Jake. Bản thân Katy cũng đã có một cú trốn thoát may mắn từ những mưu đồ của Jake một lần trước đó rồi và không còn lí do nào mà cô sẽ tiếp tục ngồi đây và nghe những lời đạo đức giả của anh nữa.

“ Khoan đã, ý em là sao hả?” Jake yêu cầu, và khi cô đứng dậy bàn tay to lớn của Jake bắt lấy cổ tay buộc cô phải ngồi xuống.

Cô kéo cổ tay mình ra, nhưng chỉ là vì anh cho phép điều đó mà thôi, hoàn toàn cố tình, cô rút đầy ly đưa lên môi và uống cạn thứ chất lỏng lỏng lẻo lạnh. Làm thế nào mà anh dám hỏi cô như thế, đồ con lợn? Và không suy nghĩ cô lại rút đầy ly.

“ Để tôi hỏi em một câu hỏi. Tôi đã được gọi bằng rất nhiều cái tên trong suốt cuộc đời mình, nhưng chưa bao giờ bị gọi là một tên đạo đức giả cả, vậy thì chính xác là em ngụ ý về điều gì vậy?” Anh yêu cầu một cách can đảm.

“ Không có gì” Cô lẩm bẩm, và, nâng ly lên, cô uống cạn thứ chất lỏng lỏng lẻo lạnh chứa bên trong như đang rất khát. Cô không thích nhớ lại những phần đau đớn riêng tư trong cuộc đời của cô. “ Anh không cần lo lắng về cha tôi làm gì, tôi sẽ đi gặp ông vào ngày mai.”

“ Em đã ở London nhiều ngày rồi, thật tử tế làm sao khi em dành một hoặc 2 giờ cho ông ấy trước khi lại bay đi với người bạn người Pháp của em. Nhưng sau đó, bên dưới cái hình tượng giả dối của em, thì em vẫn chỉ là một cô gái nhỏ hư hỏng và ích kỉ” Jake nói đầy giận dữ. “ Tôi đã hi vọng em có thể sẽ thay đổi...”

Katy cẩn thận rút đầy ly và uống cạn nó một lần nữa. Tay cô run lên với áp lực của cơn giận dữ sôi sục bên trong. Cô đã thay đổi, cô không còn là cô gái câm mà anh có thể điều khiển nữa. Ưu thế giấu cọt của anh là cộng rơm cuối cùng. Trong nhiều năm, cô đã tránh được những cảm xúc thể hiện với người đàn ông này, thích che dấu nỗi đau vào bên trong theo nhiều cách khác nhau hơn, nhưng không còn nữa, cô sẽ nói với anh rằng anh chỉ là một con chuột... Không, Katy hít một hơi thật sâu để giữ lại bình tĩnh, cô là một quý cô giả dối, và cô sẽ không để anh hài lòng vì sự mất bình tĩnh của mình. Thay vào đó, cô trả lời lạnh lùng “ Tôi sẽ không bay đi đâu cả, tôi sẽ về nhà cha tôi vào ngày mai và hi vọng được ở lại. Tôi sẽ tham gia vào công ty của gia đình, thỉnh thoảng tôi đã luôn muốn làm như thế.”

“ Em, Lena Lawrence, làm từ 9h sáng đến 5h chiều, làm công việc giấy tờ? Đừng làm tôi cười chứ!” Anh hoài nghi chế nhạo, nhưng đôi mắt đen của anh không hề thay đổi với một sức mạnh kì lạ từ khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ của cô.

Lời chế nhạo của anh đã phá vỡ những sợi chỉ mỏng manh tự kiểm soát của cô. “ Không, không phải là Lena Lawrence mà là Katy Lawrence Meldenton. Anh đã góp phần vào việc ngăn chặn tôi một lần trước đây rồi, nhưng không phải là bây giờ, đồ khốn. Tôi biết anh cũng như con chuột chết tiệt trong anh. “ Đạo đức giả” không phải là sự bắt đầu để mô tả về anh đâu.”

“ Tôi nghĩ là em tốt hơn nên giải thích những lời nhận xét đó. Tôi luôn đối xử với em bằng sự quan tâm tối đa và sự kính trọng, tôi cho em cái tên của tôi và tất cả mọi thứ. Không có gì làm hài lòng tôi hơn là có được em tại London này. Tôi không đuổi theo em khi em trốn chạy... Em muốn được nhìn thấy thế giới.” Anh nói gay gắt, miệng xoắn lại một cách thô lỗ “ Hay là đó là những gì em nói”

Cô đã nói với anh như thế, và bây giờ cô gần như thừa nhận rằng mình đã nói dối. Cô với đến cái ly, cô cần phải giành lại quyền kiểm soát bản thân trước khi nói ra nhiều hơn những gì mà cô muốn anh biết.

“ Tại sao em lại ghét tôi như thế? Tôi đâm vào lương tâm của em àh?” Anh nghiêm túc tiếp tục. Những ngón tay dài của anh nắm lấy tay cô trên thân ly “ Không uống nữa” Anh cảnh báo gay gắt.

Cô nhìn xuống những ngón tay rám nắng, sau đó nhìn vào đôi mắt đen của anh, anh nghiêng qua bàn về phía cô, khuôn mặt anh không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ lấp lánh trong đôi mắt đen sâu thẳm bị phản bội bởi cơn tức giận được kiểm soát chặt chẽ của anh. “ Tôi đã đặt ra rất nhiều giả thiết về em trong nhiều năm qua, Katy, vì tôi trân trọng chúng ta” anh ngập ngừng “ Mỗi quan hệ, vì muốn một từ tốt hơn như thế, nhưng không ai nói cho tôi biết cái cách mà em cư xử tối nay và rút cái từ ngữ đó đi xa cùng với nó. Tôi muốn biết sự thật và ngay bây giờ.”

Sự thật gì cơ chứ? Katy nghĩ. Nếu cô nói với anh rằng cô đã biết được sự bất trung của anh trong tất cả những năm qua với mẹ kế của cô, thì cái gì sẽ chứng minh chứ? Chỉ có anh đã làm tổn thương cô sâu sắc như thế nào. Anh là một người đàn ông sắc sảo, anh sẽ nhận ra cô yêu anh nhiều bao nhiêu... Không, tốt hơn hết là nên để cho anh nghĩ rằng trái tim cô đã thay đổi. Những cảm xúc non trẻ của cô đã thay đổi. Cô tốt hơn là nên để anh tin rằng cô là một người phụ nữ lẳng nhăng phù phiếm hơn là cho anh biết cô thật sự bị tổn thương như thế nào. Kiêu hãnh là tất cả những gì cô để lại cho mình khi bước ra khỏi cuộc đời anh lúc tròn 18. Nó sẽ là một sự ngu ngốc để đầu hàng bây giờ trong cái nóng của cơn giận.

“ Tôi đang chờ đây, Katy”

Quá nhiều sự tức giận và tổn thương, quá nhiều cảm xúc được thể hiện tối nay, và cô không muốn gì hơn là được trở về khách sạn càng sớm càng tốt, trước khi cô nói ra vài điều sẽ làm cô hối tiếc.

“ Chúng ta có thể đi được chưa? Đủ lắm rồi. Tôi sẽ trả lại tiền cho anh nếu như nó không phải là lần thứ 2.” Cô đứng dậy và bị ảnh hưởng một chút, đôi chân cô cảm thấy không đứng vững, nhưng chỉ trong ít phút, Jake đã ở bên cạnh cô, cánh tay anh choàng qua eo để đỡ cô. Anh cuối cái đầu đen tối đó về phía cô.

“ Tôi sẽ đưa em về lại khách sạn, nhưng hãy trả lời tôi trước đã.”

Cô có thể đang nửa say nửa tỉnh, nhưng cô vẫn có thể nhận ra được quyết định của Jake. “ Có vấn đề gì không?” cô nói một cách mệt mỏi, đào bới quá khứ là một công việc mệt mỏi.

“ Vâng, tôi nghĩ đó là một vấn đề lớn lao đối với tôi,” Jake trả lời. Anh xoay cô đối mặt với anh, cánh tay anh choàng qua eo cô, giữ cô dựa sát vào cơ thể cứng cáp của anh. “Nói cho tôi biết. Tại sao em lại nói rằng tôi chịu trách nhiệm trong việc ngăn cản em làm việc tại Meldenton vào nhiều năm trước? Tại sao em lại nghĩ rằng tôi là một kẻ đạo đức giả?” Anh đặt

câu hỏi thật cương quyết “ Hãy giải thích cho tôi hiểu đi”

Cô ngẩng đầu lên và nhìn vào đôi mắt đen xuyên thấu như đang đốt cháy đôi mắt cô. Cô cảm nhận được sức nóng từ cơ thể anh, bắp đùi dài, cứng cáp của anh ép sát vào tay chân mảnh mai của cô. Sự căng thẳng trong anh báo động cho cô biết mặc dù đầu cô lúc này như đang bơi đi. Cô phải được ra khỏi đây và hít thở không khí trong lành, tránh xa Jake, nhưng trước tiên cô phải trả lời anh ta đã.

“ Anh đã quyến rũ tôi khi tôi chỉ mới 18, con gái của một “người bạn tốt” của anh, và bây giờ có mặt để lên án lối sống của tôi”

“ Quyến rũ !” anh kêu lên “ Em đã cầu xin tôi về điều đó”. Cô bỏ qua giọng điệu và lời bình luận thô lỗ của anh. “Ồh , thôi nào, Jake” cô kéo dài, buộc đôi môi mình nở ra cái mà cô hi vọng đó là một nụ cười tự tin trong khi đầu óc cô điên cuồng tìm kiếm một cái gì đó để nói mà không thừa nhận rằng cô đã biết về việc của Monica. Từ từ, nụ cười của cô biến thành một cái nhăn mặt đầu đau xót. “ Nhớ rằng khi chúng ta quan hệ...” cô không thể nói là “ làm tình”

“ ... Tôi đã hỏi anh tôi có phải là người phụ nữ đầu tiên mà anh yêu không, và anh đã trả lời tôi rằng tôi là người phụ nữ đầu tiên và duy nhất mà anh yêu phải không? Chúa ơi, nhưng tôi đã quá ngây thơ, tôi thật sự đã tin rằng anh chưa quan hệ với ai. Thay vào đó tôi chỉ là một trong một trong cả một hàng dài” Cô chú ý với sự thích thú những lời nói ngu ngốc tuôn ra như thiêu đốt dưới làn da của anh. “ Anh sẽ gọi nó là gì nào, Jake – gấp đôi tiêu chuẩn cũ hay là đạo đức giả đây? Tôi biết cái mà tôi sẽ gọi nó.” Katy khịt mũi, và trước khi anh có thể trả lời, cô nói thêm “ Nhân tiện, lần cuối anh đến thăm bố tôi là khi nào vậy, người bạn tốt của anh đó?” cô hỏi khó chịu.

Đôi tay Jake đã buông xuống và cô được tự do. Cô liếc nhanh qua khuôn mặt anh và với sự ngạc nhiên, cô nhìn thấy vết tội lỗi đang hiện lên trên đó...

“ Gần một năm rồi, tôi có nhiều chuyến đi nước ngoài” anh đã hạn chế, tránh ánh mắt của cô.

May mắn, cô đã có cú đánh chính xác vào một giây thần kinh. Tất nhiên anh đã không đến thăm bố cô, cô cay đắng nghĩ. Một khi mà Monica đã rời đi, thì nhà của bố cô không còn gì hấp dẫn với anh nữa.

“ Khá hơn cái ấm đun nước đang gọi, Jake” cô chế giễu.

Katy đã không còn nhìn thấy sự tức giận cay đắng trong đôi mắt anh khi anh ngẩng đầu lên nhìn quanh phòng như thể anh chỉ vừa nhận ra nơi họ đang đứng. Anh quay lưng lại phía cô và ngay lập tức sự căng thẳng như một luồng điện. Cô nghĩ anh muốn bắt cô, nhưng thay vào đó

Jake vươn thẳng đôi vai rộng của anh và siết chặt khuỷu tay cô trong bàn tay mạnh mẽ của anh.

“ Đây không phải là nơi để giải thích hay là để nói chuyện” anh nói thẳng thừng “ Chúng ta sẽ rời khỏi đây”

Đôi chân gần như khóa lại khi không khí trong lành đánh mạnh vào cô, và nếu không có đôi tay của Jake đỡ lấy thì cô đã đổ sập xuống mặt đất dưới chân anh. Sống chủ yếu ở Pháp trong những năm qua, cô đã khá là quen với việc uống rượu, nhưng trong câu lạc bộ này cô đã uống 4 ly liền một cách nhanh chóng.

Đèn Flash của máy ảnh chiếu vào mặt cô. Cô nhắm mắt và theo bản năng, quay lại, giấu khuôn mặt của cô trong vùng ngực rộng áp áp của Jake. Cô rên rỉ bên trong: cánh nhà báo sẽ có một bài báo vào ngày mai. Đó là ý nghĩ liên quan cuối cùng mà cô đã có vài lúc.

“ Em ổn chứ? Em có đi được không? Hay tôi sẽ đưa em lên phòng?”

Katy mở mắt. Jake nghiêng qua cô, Khuôn mặt đẹp trai đen tối cau mày trong sự quan tâm, hay giống hơn là một sự ghê tởm, cô buồn bã nghĩ. Cô tốt hơn là nên tránh khỏi cái trang nhất đó trong vài giờ trước. Cô vẫn còn cảm thấy choáng váng, nhưng cuối cùng cô cũng có thể nhận ra rằng họ đang ở trong chiếc Rolls, đậu bên ngoài nhà để xe khách sạn của cô.

Từ tâm trí mơ hồ vì rượu, cô kiểm soát thu thập đủ sự tự chủ để trả lời một cách chậm chạp “ Cảm ơn, tôi có thể đi thật hoàn hảo.” cô chéo các ngón tay trong hy vọng. “ Không cần anh phải đi cùng tôi đâu”. Và với một ít sự thanh lịch mà cô có thể tập hợp lại, cô trượt ra khỏi xe, đứng dậy, đứng đưa một chút trên vỉa hè. Cô bước một bước trước khi một cánh tay rộng lớn vòng qua eo và gần như kéo cô bước đến lối vào khách sạn.

“ Em, một kẻ ngu ngốc bé nhỏ, vì tất cả những cái dáng điệu giả dối đó của em, em không nên được phép ra ngoài một mình.” Jake nói thẳng thừng, trước khi quay lại bàn tiếp tân và yêu cầu lấy chìa khóa của cô.

Katy không thể không nhận thấy biểu hiện đồng lõa trên gương mặt người đàn ông trẻ khi anh ta đưa cho Jake chìa khóa của cô, cô bước ra khỏi tầm với của Jake.

“ Em có muốn họ gửi lên một ít café không?” anh đề nghị.

“ Không, cảm ơn. Tôi không bao giờ uống café vào ban đêm cả” cô thú nhận. Đôi mắt của người tiếp tân trẻ làm cô tỉnh rượu còn nhanh hơn cả café.

“ Vui lòng cho tôi lấy chìa khóa, làm ơn?” Cô buông tay ra khỏi Jake. Không còn cách nào mà anh có thể lên lầu với cô được. Cô không quá say.

Thay vì đưa chìa khóa cho cô, Jake bắt lấy chìa khóa, kéo tay cô vòng vào cánh tay mình “

Tôi luôn nhìn những người hẹn hò với mình an toàn trước cửa của họ, Katy". Cái miệng rộng của anh biến dạng với dấu hiệu của một sự hài hước đang bị đè nén, và siết chặt cái nắm ở tay cô, anh buộc cô hướng tới thang máy. " Và em sẽ không muốn làm hỏng thú vui của người đàn ông trẻ đó đâu, anh ta sẽ tưởng tượng về em và tôi cả đêm cho mà coi."

" Không phải cả đêm đâu Jake àh" Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ vàng mỏng manh trên cổ tay cô.

" Thêm 40 phút nữa thì thời gian của anh sẽ hết, và nó không thể là một thời điểm quá sớm với tôi đâu." cô thừa nhận thẳng thừng, khiến anh không nghi ngờ gì rằng cô xem xét buổi tối hôm nay như là một nhiệm vụ chứ không thể nào là một buổi hẹn hò được.

" Trong trường hợp đó, tôi muốn tốt hơn là không nên lãng phí thêm thời gian nữa" anh nói thật ngọt ngào, và khi cửa thang máy đóng lại phía sau họ anh kéo cô vào trong vòng tay mình.

Miệng anh chuyển áp lực tựa vào miệng cô, gợi lên quá nhiều kỉ niệm, cô tốt hơn là nên kiềm nén nó lại. Đôi tay anh trượt xuống lưng cô ấn mạnh cô dựa vào khung xương cứng cứng của anh. Răng anh cắn vào môi dưới của cô, đòi hỏi cô trao cho anh lỗi vào, cô từ bỏ bản thân cho những nhận thức đầy đam mê sôi sục bên dưới cái vẻ ngoài tạo ra giữa họ đêm nay.

Thích thú sự kiêu ngạo của anh đang chiến đấu với một làn sóng phấn khích đang dâng lên, cô hầu như không thể kiểm soát được nữa. Cô muốn làm thỏa mãn như cầu tình ái của anh, nhưng cô lại không dám... anh phải không bao giờ biết được anh có thể dễ dàng biến cô trở nên yếu đuối đến mức nào trong tình trạng vô ý thức, đau đớn vì khao khát.

Cô nhắc chân lên và dẫm mạnh lên chân anh, gót chân cô như một con dao găm nhỏ lún sâu xuống lớp da mềm mại của chiếc giày anh mang. Anh để rơi cô như một củ khoai tây nóng hổi, và nhảy quanh thang máy trong khi đang giữ cái chân bị đau trong tay.

" Em chơi trò quái quỷ đó để làm gì hả? Em gần như làm què tôi rồi" Jake gầm lên, đôi mắt anh nheo lại thành một đường như vết tích của một chiếc máy bay phản lực để lại.

Cửa thang máy mở ra, và Katy nhảy bắn ra. Cô không thích ánh mắt của Jake tí nào, nó hứa hẹn sẽ trả đũa, nhưng cô không thể nén lại một nụ cười, anh nhìn thật buồn cười khi nhảy cò cò trên một chân như thế.

" Đừng biến tôi trở thành một tên ngốc như thế chứ, Katy, hay em sẽ phải sống trong hối tiếc về việc đó đấy." anh đe dọa, trước khi thêm vào một lời châm chọc, " Nếu em nghĩ rằng em đã nhìn thấy phần tồi tệ nhất trong tính khí của tôi tại Paris thì đó chưa là gì so với nhưng gì mà tôi có thể làm bây giờ đâu."

Cô cay đắng hối tiếc giá như chưa bao giờ gặp anh, và rùng mình về lời nhắc nhở của anh khi họ ở Paris. Anh đã làm cho cuộc sống của cô trở nên thảm hại một lần rồi, và lại cố gắng thực hiện nó thêm lần thứ 2 nữa chứ, nhưng không cách nào mà anh có thể thực hiện nó thêm lần thứ 3 nữa đâu.

“ Mở cửa ra, làm ơn” cô lẩm bẩm, không nhìn vào anh. Nếu cô có thể đàn áp từ bên trong và ăn hết những thứ đó trên gương mặt của anh ta... Cô nhìn bàn tay rám nắng của anh đứt chiếc chìa khóa vào trong ổ, nhưng một hành động không mấy quý phái lăm của Jake... anh bước vào phòng trước.

“ Cảm ơn” cô lẩm bẩm một cách lịch sự, và, lướt qua anh, cô đi thẳng vào phòng ngủ và anh toàn trong phòng tắm.

“ Katy, chết tiệt em đi, tôi chưa xong với em đâu, chưa với một chặng đường dài như thế”

“ Vậy thì viết một là thư cho tôi đi” cô trả lời liều lĩnh. Cô đã làm được, và khóa cửa đằng sau cô, Jake la lớn như một tiếng chuông đầy phần nộ trong tai cô. Một bồn nước lạnh đó là những gì mình cần, cô nghĩ mơ màng, và với một chút may mắn Jake đã đi khi cô tắm xong.

Với đôi bàn tay không vững, cô cởi bỏ quần áo trên người, và mở vòi nước, cô bước ra trước vòi sen. Toàn bộ cơ thể cô đông cứng vì cú shock khi lần đầu tiên chạm vào vòi nước lạnh. Katy quay mặt vào dòng nước, và dần dần, khi tóc và toàn cơ thể run rẩy của cô thấm nước, cô giành lại quyền kiểm soát của bộ não. Cô không biết cô đã đứng dưới dòng nước lạnh giá này bao lâu rồi, cho đến khi một cú đập lớn vào cửa phòng tắm thâm nhập vào ý thức của cô.

“ Katy” Anh gầm lên, “ Nếu em không ra khỏi đó trong vòng 2 phút nữa, tôi sẽ phá tan cái cửa này xuống đó”

“ Jake” cô rên rỉ. Không có cái gì khiến cô được buông tha hay sao? Cô đã hi vọng anh sẽ rời đi, nhưng rõ ràng là anh đã theo cô về tận phòng ngủ.

Cô không ở trong trạng thái phù hợp để đâm những thanh gươm vào anh lần nữa, nhưng nó trông như thể cô không có gì thay thế cả. Tắt vòi nước, cô bước ra khỏi căn phòng nhỏ, và, cuộn một cái khăn lông trắng trên mái tóc ướt đầm, lau khô cơ thể đang run rẩy của cô.

“ Ba mươi giây nữa” ý định chết người trong 2 từ đó không thể nhầm lẫn vào đâu được.

Nhanh chóng, Katy trượt người vào một áo choàng lớn và cột chắc cái dây đai quanh eo. Với khuôn mặt đã rửa sạch lớp trang điểm, và mái tóc cuộn chặt dưới khăn, cô nhìn trông không có vẻ gì là một người mẫu đồ lót cả; thay vào đó cô trông như một người rất bình thường và tốt hơn một người phụ nữ trẻ đang sợ hãi.

“ Mười giây nữa” Âm thanh như làm sống lại cô buộc cô hành động, và với một cái nhúng trên đôi vai mảnh mai cô bước ra cửa và mở khóa.

“ Ồ!” Tiếng kêu đầy ngạc nhiên tuột khỏi môi cô trước khi cô có thể ngăn nó lại. Jake đang đứng cạnh chiếc giường đôi lớn và đang trong quá trình cởi bỏ quần áo của anh. Trái tim cô đập mạnh trong lồng ngực, đôi mắt mở to khi thấy anh cởi bỏ áo khoác và cà vạt, cái áo sơ mi của anh bị cởi khuy gần đến eo, và anh đã khéo léo tháo chiếc khuy vàng từ cổ tay áo.

Cái nhìn của cô kéo dài bất lực vào những cơ bắp trên ngực anh, và trong một giây, cô cảm

thấy một thôi thúc mãnh liệt được luồn những ngón tay vào cơ thể, và mái tóc đen uốn lượn của anh, để cảm nhận một lần nữa làn da rám nắng quen thuộc của anh bên dưới đôi tay cô. Vô tình cô đã tiến một bước về phía trước, tính chất hoang dã thật sự của một người đàn ông thu hút cô như một thổi nam châm. Cô mở to đôi mắt nhìn anh và như bị đóng băng bởi những gì mà cô nhìn thấy.

Một lời đe dọa bạo lực được kiềm nén trong đôi mắt đen tối của anh mà cô chưa bao giờ nhìn thấy trước đây. Lần đầu tiên cô nhận ra dòng máu người Ý trong anh. Anh xem xét kĩ lưỡng vẻ ngoài của cô với một sự tàn nhẫn đến dã man làm cô cảm thấy như thể mình đang khỏa thân vậy. Theo bản năng, cô kéo đai áo choàng chắc hơn nữa, và cột sống cô như bị đông cứng lại.

“ Anh nghĩ rằng anh đang làm cái quái gì thế hả?” Cô tiếp tục tấn công, nuốt thật khó khăn như bị mắc nghẹn bởi sự sợ hãi đang tăng dần lên trong cổ họng. Không biết cần bao nhiêu whisky mới làm cho người đàn ông này say được nhỉ? Cô tự hỏi, ghi nhận những cái nhìn kì lạ trong đôi mắt đen của anh.

“ Có được em sẽ không bao giờ có thể mang tôi đi nơi khác được đâu Katy. Tôi sẽ làm nhưng gì mà lẽ ra tôi nên làm xong vào nhiều năm trước, mang em lên giường và làm tình với em cho tới khi nào em quá vô tri một cách đáng nguyên rủa đến nỗi em sẽ đồng ý với tất cả mọi thứ mà tôi muốn.”

Tất cả những bản năng trong cô mách bảo cô nên chạy đi, nhưng nó là tác dụng của rượu hay chỉ là sự can đảm cô cũng không biết nữa. Thay vào đó cô nhìn anh đi đến trước mặt cô, và anh có ý gì khi nói “ đồng ý với mọi thứ”?

Cánh tay đưa ra và nâng cầm cô một cách chắc chắn, nhưng cô buộc bản thân mình bỏ qua những áp lực từ các ngón tay của anh trên hàm mình, và, mở to đôi mắt của cô nhìn vào anh, cô cong một bên chân mảy hoàn hảo của mình lên vẻ nhạo báng.

“ Thành thật mà nói Jake, anh yêu, tôi đã không biết là anh lại kịch như thế” Cô buộc phải cười. “ Nhưng bây giờ buổi hẹn đã kết thúc, và tôi nghĩ tốt hơn anh nên đi đi”

Phản ứng bình thường của cô làm anh tức điên lên, và trong vài giây tưởng chừng như vô cùng đó Jake trông như có thể giết người vậy. Sau đó, bằng một giọng trầm khắc nghiệt bởi sự tức giận, anh đay nghiến “Ồ không, Katy em yêu” bắt chước lời nói của cô, sau đó bàn tay anh giữ chặt trên ve áo choàng của cô và tách nó mở ra, không phải bạo lực, mà là một sự lạnh lùng, một quyết định có suy tính. “ Đó chỉ là một phần của 30 mà tôi đã trả đến tận 2 phần lận”

Can đảm của Katy biến mất ngay lập tức, cô giơ một tay lên để đẩy anh ra, tay còn lại cố giữ lấy cạnh áo choàng, nhưng anh quá nhanh đối với cô. Với sự bình tĩnh hoàn hảo anh bắt lấy hai cổ tay và khóa chúng lại sau lưng cô bằng một bàn tay rộng lớn. “ Thả tôi ra, anh quá vũ phu rồi đó!” Cô rít lên.

“ Không” Lời từ chối tiêu cực tuôn ra như một phát súng trong khi bàn tay còn lại của anh

thong thả tháo nút thắt quanh eo cô xuống.

Cô đã rất kinh hãi. Mùi xạ hương nam tính khuấy động các giác quan của cô, gợi nhớ về những cảm xúc mà cô cho là nó đã chết từ lâu lắm rồi. Trong muện màng, cô bắt đầu cuộc đấu tranh, nhưng cô bất lực chống chọi lại sức mạnh vượt trội hơn của anh. Anh cao hơn cô, to lớn và bất khuất, và những nỗ lực của chỉ làm cho áo choàng hoàn toàn tuột ra khỏi vai cô mà thôi.

Đôi mắt đen tàn nhẫn của anh lướt khắp vùng ngực bị lộ ra của cô, xuống vòng eo hẹp, vùng bằng phẳng của bụng cô, những lọn xoắn vàng mềm mại phía trên cặp đùi cô, sau đó từ từ trượt xuống đôi chân quyến rũ của cô. Cô gần như khóa thân, hơi nóng tràn qua cô bởi những thẩm định trắng trợn về thân hình đang run rẩy của cô.

“ Anh đang trở nên buồn cười quá đó Jake, làm ơn... thả tôi ra đi” Cô đang cố để có lí lẽ, và không phải trên phương diện cầu xin để được giải thoát. Cô còn sợ hãi hơn những gì mà cô đã từng trải qua trong cuộc đời mình.

“ Buồn cười àh, Tôi đã một lần như thế, em con điểm đối trá bé nhỏ. Chúa tôi, Em thậm chí còn làm cho tôi cảm thấy tội lỗi với cái lí do biện hộ rằng em còn quá trẻ cho một cam kết. Em muốn được nhìn thấy thế giới. Trong khi suốt thời gian đó em lại nghĩ tôi là một tên lừa dối giả lăng nhăng. Tôi đã chờ đợi em 2 năm. Cho cô ấy thời gian để trưởng thành, hãy để cô ấy bay nhảy với những người cùng tuổi, tôi đã tự nhủ với bản thân như thế, và sau đó em cười vào mặt tôi. Ồ vì Chúa, em phải cười vì thời gian qua, bây giờ thì em đã lớn. Những việc vĩ đại của em cũng đã được biết đến, và đêm nay, đến lượt tôi hành động. Em chắc như quỷ là em nợ tôi mà. Em sử dụng tôi để loại bỏ cái trinh tiết ruộm rả của mình và sau đó thì tôi không còn xứng đáng để chạm vào cơ thể thánh thiện của em nữa. Đúng là một trò đùa... Bây giờ với một mức giá, mọi người đàn ông đều có thể có được em...” Đôi mắt anh hẹp lại trên khuôn mặt xanh xao của cô, và đôi tay anh cong lại trên đôi vai trần của cô khi với một cái giật mạnh thành linh anh kéo cô dựa sát vào anh.

Anh đã sai, quá sai lầm; cô phải kể cho anh nghe trước khi chuyện này đi xa hơn. Cô ngược mặt lên đối diện với anh, và biểu hiện tàn nhẫn trong đôi mắt đen của anh dường như đốt cháy tâm hồn cô. Anh nhìn nhẩn tâm trong cơn giận dữ của mình và có khả năng làm bất cứ điều gì. Cơ thể cô quá run rẩy đến nỗi mà cô khó có thể kiểm soát được nó. Lo lắng, cô lướt đầu lười trên đôi môi khô của mình “ Làm ơn...”

Anh không để cô nói hết câu. Cái đầu đen tối hạ thấp xuống, mang cái miệng anh tàn bạo trừng phạt đôi môi cô, buộc môi cô phải mở ra, cướp bóc những mô mềm mại bên trong cho đến khi cô nếm được vị ngọt từ chính máu mình trên đầu lưỡi. Đó không phải là nụ hôn của những người yêu nhau, mà nó là nụ hôn của sự giận dữ, hoang dã đầy sở hữu.

Tay anh đặt sau lưng, giữ chặt cổ tay cô, buộc cô phải tựa vào cặp đùi cơ bắp của anh. Cô cảm thấy sự cương cứng của cái vật nam tính kích thích của anh, và một cơn lũ không mong muốn của những nhận thức về tình dục tàn phá cơ thể đang run rẩy của cô. Cô đang cố gắng chống lại những tác động có thể phá vỡ sự gợi cảm, nhưng khi một cánh tay khác của anh trượt

từ vai xuống bắt lấy một bên ngực đầy đặn, một tia kích thích dường như bắn từ ngực xuống đến vùng mềm mại giữa hai đùi cô.

Cô khẽ rên trong cô họng, và như thể nó là một tín hiệu Jake chờ đợi cho miệng anh nói lỏng trên cô, tay anh thả cổ tay cô ra, vòng quanh eo cô và uốn cong lưng cô trên cánh tay mình. Katy biết cô có thể vùng ra để tự do, nhưng những ngón tay của anh đã tìm thấy cái nú hồng trên ngực cô và ngắt nó một cách nhẹ nhàng, làm nó nhô lên cân thẳng bởi những mong muốn đau đớn.

Bàn tay anh lang thang trên chọc từ cái gò màu kem bên này sang bên kia, và cô đã không còn tỉnh táo với những niềm vui anh đã trao cho cô. Miệng anh lướt qua cô họng cô, và lưng cô cong lại trong sự sẵn sàng chờ đợi cảm giác miệng anh trên vùng ngực nhạy cảm của cô.

Đôi tay cô theo ý muốn riêng của nó trượt vào bên trong chiếc áo sơ mi đã mở không xấu hổ bám vào đôi vai rộng của anh.

Jake găm gù trong cô họng và đưa cô vào vòng tay mạnh mẽ của anh. Miệng anh truyền một tia lửa xuống cổ họng cô và thấp hơn nữa để bắt lấy một đầu vú căng cứng giữa hai hàm răng mình.

Đã quá lâu kể từ khi cô ở trong vòng tay của một người đàn ông. Vòng tay của Jake. Kể từ khi cô cảm thấy niềm vui mãnh liệt từ sự kích thích của tình dục, và Jake đã hoàn toàn quyến rũ cô. Cô không do dự khi anh đặt cô lên giường, và nằm xuống bên cạnh cô, và kéo áo choàng xuống phía dưới cơ thể cô.

Miệng anh tìm thấy miệng cô và lúc này đôi môi cô mở ra sẵn sàng, mời gọi, muốn nụ hôn của anh và hơn nữa, nhiều hơn nữa.

Anh ngẩng đầu lên, và nâng mình lên trên một khuỷu tay, cào thân thề trần truồng của cô bằng đôi mắt đen lấp lánh. Với một ngón tay dài anh nhẹ nhàng vuốt dọc theo đôi môi sưng lên vì yêu của cô. “Em thật đẹp, một tổng thể của sự phóng đảng, nhưng vẫn đẹp. Làm thế nào mà đàn ông có thể chống lại những gì mà em trao cho họ một cách miễn phí như thế chứ?”

Bàn tay anh kéo xuống thấp hơn, bao phủ ngực cô. Nhưng lời bình luận trầm trầm trong cô họng của anh như một vòi nước lạnh tạt vào những giác quan đang quá nóng của Katy.

Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đẹp trai của anh. Anh đang chăm chú vào cơ thể trần truồng của cô như một người sành sỏi về mỹ thuật. Cô nhận ra rằng sự chiến thắng lấp lánh trong đôi mắt đen tối đầy đam mê của anh, và cô quay đầu đi. Làm sao mà cô có thể ngu ngốc như thế chứ? Như một người sa ngã? Đôi mắt cô sáng lên trên chiếc đồng hồ đặt cạnh giường, và ngay lập tức cô biết cô phải làm cái gì.

“ Không được miễn phí đâu, Jake, anh yêu” và trước khi anh có thể hiểu những từ ngữ của cô, cô đã trượt ra khỏi giường và bật lại áo choàng. Nếu nó không quá đáng xấu hổ như thế thì cô có thể cười vì cái nhìn ngạc nhiên đến sững sốt trên khuôn mặt đỏ ửng của anh. “ Đã qua 2 giờ rồi Jake. Thời gian của anh đã hết rồi.” Anh nghĩ rằng cô là một con điếm, vì vậy cô có thể hành động y như thế. Thu thập tất cả những sự tự kiểm soát còn sót lại mà cô có thể tập hợp được, cô đi thò thân qua cánh cửa và bước ra ngoài.

Cô chỉ bước được 2 bước vào phòng khách trước khi Jake bắt kịp cô. Anh nắm lấy cánh tay và kéo cô quay lại đối diện với anh. “ Làm sao mà em lại có thể làm điều đó với tôi hả?” Anh bắt lấy tay cô và giữ nó ở giữa đùi mình. “ Em không thể để tôi như thế này được, đồ chó cái”

Thô bạo, cô đối mặt với anh. Mặc cho cô run rẩy đến tận bên trong vì sợ hãi và áp lực của ham muốn tình dục. “ Ồ” Tay cô run lên vì sự khuấy động của anh, nhưng cô buộc bản thân tiếp tục, “ Anh có mang theo 500 tiền lẻ ko? Tôi không có mang theo thẻ tính dụng.”

Trong thời điểm đáng sợ nhất, cô nghĩ anh sẽ đánh cô. Anh giơ tay lên, đôi mắt đen bắn ra những tia nhìn thiêu đốt, sau đó anh bất ngờ đẩy cô ra, và, quay gót trở vào phòng ngủ.

Katy từ từ đi đến chỗ chiếc ghế sofa dài bằng nhung và chìm vào tấm đệm mềm mại. Cô đã thấy được cái nhìn thoáng qua của một điều gì đó rất khủng khiếp trong đôi mắt anh khi anh quay đi. Cô biết không còn nghi ngờ gì, anh sẽ không bao giờ bận tâm đến cô thêm một lần nào nữa.

Cô theo dõi khi anh quay trở lại, anh nhún vai. Cô cuối đầu xuống, không thể chịu đựng được sự ghê tởm đó, cái nhìn khinh miệt băng giá trong đôi mắt đen của anh. Cô không để ý đến bước chân của anh phía trước cô, hay tia sáng của sự hối tiếc đau khổ đó vạn xoắn khuôn mặt điển trai của anh.

Cô chỉ nghe thấy tiếng cánh cửa đóng lại khi anh bước ra khỏi căn phòng sang trọng mà không nói một lời nào.

Đầu Katy rơi xuống những tấm đệm mềm mại và cô buông một tiếng thở dài. Jake đã đi, cảm ơn Chúa! Cô vừa thực hiện một hành động vĩ đại nhất của cuộc đời mình, và anh đã thua. Cô đã phải hài lòng, nhưng trong tuyệt vọng, cô nhận ra rằng một phút dài hơn chút nữa thì cô đã sụp đổ dưới chân Jake và van xin anh chiếm lấy cô.

Đôi mắt to, xanh biếc của cô nhòa đi và từ từ một giọt nước mắt nhỏ xuống gò má mềm mại của cô. Hối tiếc là một cảm xúc không mong muốn, nhưng đêm nay cô không thể giúp gì cho bản thân mình được. Tại sao? Tại sao? Trái tim cô gào thét. Trong tất cả những người đàn ông mà cô đã gặp, Jake và chỉ có Jake là người đàn ông có thể đánh thức những mặt khoái cảm trong bản chất cô thành cơn sốt của sự mong muốn. Đêm nay đã dạy cho cô một bài học khó khăn.

Trong nhiều năm, cô đã thuyết phục bản thân mình rằng cô ghét Jake, nhưng đáng buồn thay bây giờ cô buộc phải đối mặt với sự thật. Nó không phải là tình yêu, không thể như thế được, cô coi thường đàn ông, nhưng phản ứng hóa học, sự ham muốn, sự bùng nổ của cảm xúc

trước sự hiện diện của anh đẩy lên trong cô không bao giờ có thể biến mất.

Nó là một cái gì đó mà cô sẽ phải học cách chấp nhận và chung sống với nó. Bị nghẹt thở vì khóc nức nở, cô đưa tay lau đi những giọt nước trên đôi mắt. Đứng dậy khỏi ghế sofa, cô đi vào phòng ngủ. Trái tim cô thắt lại trong một cơn co thắt đau đớn khi cái nhìn của cô dừng lại trên chiếc giường nhàu nát, hình ảnh của cô và Jake chỉ mới 15' trước đây thôi, bị khóa trong cái ôm nồng nhiệt, sống động trong tâm trí cô.

Cô quay lưng lại chiếc giường cùng những kí ức mà nó gợi đến và, nhặt cái khăn đã rơi xuống từ tóc cô trước đó lên, bước đến bàn trang điểm và ngồi xuống cái ghế thấp. Kiên quyết, cô bắt đầu chà xát mái tóc khô. Mat_xa da đầu đã có hiệu quả trên các dây thần kinh mệt mỏi của cô, và , cuối cùng, thả khăn xuống, cô nhặt chiếc lược lên với quyết tâm khắc nghiệt bắt đầu chải mớ tóc ẩm ướt rồi nùi trở nên trật tự.

Suy nghĩ rõ ràng cho khoảnh khắc đầu tiên của một giờ đồng hồ, cô bắt đầu đặt câu hỏi về động cơ của Jake trong việc đấu giá một bữa hẹn hò ăn tối với cô. Thật sự, nếu anh yêu cầu cô một cuộc hẹn thông thường thì cô sẽ từ chối. Nhưng bất kì thời điểm nào trong 2 năm qua anh đã có thể gặp cô bất cứ lúc nào tại những buổi biểu diễn công khai và những buổi tiệc mà cô tham dự.

Anh là một người đàn ông có thể lực có quyền tham gia vào tất cả các tầng lớp trong xã hội. Anh biết cô khá rõ đủ để biết là cô sẽ không bao giờ gây ra rắc rối trước đám đông. Vậy thì tại sao lại làm cho mọi chuyện rắc rối bằng việc đấu giá cho cái mà anh phải biết sẽ là một buổi hẹn hò rất công khai với các nhiếp ảnh gia tham dự chứ? Không thể hiểu nổi...

Jake Granton nổi tiếng trong việc tránh những vấn đề công khai, anh hiếm khi được đề cập đến ngoại trừ các bài viết về kinh doanh trong những tờ báo nghiêm trọng, và cũng hiếm khi được nhìn thấy một tấm ảnh của người đàn ông này hay bất kì đề cập nào đến cuộc sống riêng tư của anh trong các phương tiện truyền thông đại chúng. Chúa biết, cô đã nhìn thấy!

Trong 4 năm, Katy chỉ nhìn thấy một bài viết về Jake trong tờ tạp chí "Italian Glossy". Đôi môi đầy đặn của cô khẽ cong lên trông như một nụ cười. Cô đã dành cả buổi tối trong phòng khách sạn ở Rome, cố gắng giải mã bài viết cùng với vốn tiếng Ý hạn chế của mình. Thật là một kẻ ngu ngốc, cô nghĩ mông lung.

Cuối cùng, cô thừa nhận với bản thân cô chưa bao giờ thành công trong việc kéo Jake ra khỏi trái tim cô cả. Nó chỉ là một sự ảo tưởng của bản thân cô mà thôi. Cô đã chạy trốn đến Pháp và ở lại đó phát triển một sự nghiệp khác đã có ích cho sự giả vờ của cô.

Đột nhiên, cô đứng dậy đi qua căn phòng đến chiếc giường rộng. Không, cô khẽ tuyên bố, khi bây giờ trò chơi của cô đã kết thúc. Tuần tới, cô hi vọng được bắt đầu làm công việc của một nhà thiết kế. Jake và tất cả mọi thứ giữa họ đã kết thúc, và cô phải đối mặt với sự thật và trở về với cuộc sống của cô.

Cô nhún vai làm rơi áo choàng và kéo nó lại, cô bò vào giường. Đối với Jake, cô không còn gì

để phải lo sợ từ anh ta nữa. Cái nhìn thuần túy hoàn toàn đáng ghét mà cô đã thấy trong mắt anh, một phút trước khi anh rời đi đã cho cô biết còn rõ ràng hơn những lời nói rằng đó là trận cuối cùng và cô đã chơi một cách tốt nhất và thuyết phục nhất.

CHƯƠNG 3

Kate vùi đầu trên gối, nhưng mùi hương thoảng qua, mỏng manh từ nước hoa cologne của Jack vẫn bám lấy màn che bằng vải lạnh, nhắc nhở sinh động đến lovemaking của họ trước đây, và nhiều hơn thế nữa-mọi khoảnh khắc khác mà cô chia sẻ với Jake...

Cô cựa quậy không yên trên giường, đôi mắt xanh, nhìn chăm chăm vô hồn lên trần nhà. Tâm trí quay cuồng ngăn cô tìm đến sự lãng quên trong giấc ngủ. Những đồ trang sức bằng đá chạm nhỏ trong quá khứ gợi lên những hình ảnh chập chờn trong não.

Khi cô sáu tuổi và đang chạy nhảy vòng quanh những bãi đất rộng lớn của nhà mình ở Cornwall. Một công trình kiến trúc vững chãi bằng đá hoa cương khổng lồ xây ở vùng đồi núi trên hải cảng nhỏ của Fowey, cách đó một vài dặm là xưởng làm gốm sứ được thành lập bởi một gia đình thương nhân cách đây gần hai trăm năm. Cô đã từng là một đứa trẻ hạnh phúc, sống trong ngôi nhà lớn cùng với mẹ và ông. Bố cô trở về từ xưởng sản xuất ở London hầu hết những ngày cuối tuần, và thỉnh thoảng mẹ dẫn cô đến London, lưu lại trong một ngôi nhà tao nhã trong thành phố.

Nhìn lại những năm tháng trước đây, Katy đã có thể xác định một cách chính xác thời điểm những điều quan trọng, đúng đắn đã bắt đầu thay đổi. Lúc cô lên mười. Bố cô đã bất ngờ trở về nhà muộn trong một tối Thứ Năm. Cô thức giấc bởi âm thanh từ giọng nói giận dữ của bố và cả người bạn của mẹ cô dì Fiona. Sáng hôm sau, cô gái Katy bé bỏng đã chạy đến phòng ngủ của bố mẹ, một cách cần thiết để cảm thấy được yên tâm, chỉ để tìm một mình mẹ thôi; bố cô ngủ ở một phòng riêng.

Rồi từ đấy, những chuyến viếng thăm nhà của bố cô ít hơn trước, và những lần du ngoạn của cô đến London chấm dứt. Khi bố cô ghé thăm, chủ đề của cuộc nói chuyện chỉ đề cập đến việc gọi Katy vào trường nội trú. Người ông yêu quý của cô mất sáu tháng sau đó, và tại lễ tang, bố mẹ cô đã tranh cãi âm ỉ. Bà chủ của quán rượu địa phương “the Bird in the Hand” gào khóc bên bia mộ của ông, và mẹ cô đã phẫn nộ. Mặc dù thế, Katy có thể nghe thấy tiếng của bố cô.

“Mẹ đã mất được hai mươi lăm năm, vì Chúa. Ông là một người đàn ông khỏe mạnh, bình thường, thỉnh thoảng cô sẽ không hiểu, trông ông rất quyến rũ.”

Nghĩ về nó bây giờ, lần đầu tiên cô tự hỏi rằng liệu mẹ cô có mắc chứng bệnh lãnh đạm của phụ nữ. Đó không phải là lời bào chữa cho lối cư xử của bố cô nhưng nó có vẻ là một giải thích

hợp lí cho hoàn cảnh đó.

Ngay vào cuối năm đó, Katy đã là một học sinh nội trú ở trường St Oswald dành cho những quý cô trẻ tuổi trong lòng thị trấn Yorkshire. Tại đây, một trong các cô gái lớn tuổi hơn đã hướng sự chú ý của cô vào một tấm ảnh của bố và một người phụ nữ trẻ tại câu lạc bộ London trên một trong những tờ báo lá cải yêu thích của người quản sinh. Đột nhiên, mọi việc diễn ra ở nhà cô trong quá khứ được làm sáng tỏ: bố cô là một kẻ phong lưu và lòng tín nhiệm thuần khiết của cô vào tổ ấm và gia đình mình bị tổn thất một cách tồi tệ.

Trong ngày mất của mẹ cô vì tai nạn xe cộ, cảnh sát đã gọi điện đến xưởng sản xuất, tìm bố cô. Ông đã vắng mặt- đang bận ra nước ngoài với một trong những quý cô-bạn của ông. Tình cờ, Jake Granton đã chọn đúng ngày đó để tham quan xưởng sản xuất.

Do sự xúi giục từ Mary, thư kí của bố cô, Jake đồng ý đi đến trường học nội trú của Katy và mang tin dữ đến cho một đứa trẻ mười bốn tuổi. Anh dẫn cô về nhà ở Cornwall và lưu lại thay vì để cô ở lại với người quản gia. Jake an ủi và động viên cô, cho đến khi bố cô, cuối cùng cũng đến vào buổi sáng hôm chôn cất mẹ. Jake giải thích cho cô về sự vắng mặt của bố và bảo với cô rằng cô còn quá trẻ để hiểu về những mối xúc cảm giữa những người trưởng thành và đừng phán xét cha cô một cách cay nghiệt.

Ở tuổi hai mươi sáu, anh xuất hiện như một người đàn ông trẻ tự tin, nhưng đủ gần gũi với thế hệ của cô để cảm thấy thoải mái, vì vậy cô đã thử tin tưởng vào anh.

Jake nói về sự ra đi của mẹ anh vào vài tháng trước; anh thấu hiểu cảm giác của cô. Anh chỉ quay trở về Venice sau một khoảng thời gian khá lâu, nơi đang đóng vai trò là đại diện ngoại giao của cha và sắp xếp vài việc của mẹ anh.

Ở Venice, Jake đã phát hiện ra một người chú tuyệt vời, đã để lại một số cổ phần tại Meldenton, và trong một cuộc điều tra đã tìm ra câu chuyện ẩn đằng sau những cổ phần đó.

Trong chiến tranh thế giới thứ hai, ông Meldenton đã đi du lịch vội vã đến Italy và ở đây, ông đã cứu sống một người đàn ông Italy, Gianni Luzzini. Sau chiến tranh, ông Meldenton cần vốn để cải tạo lại nhà máy London đang dần đi đến chỗ phá sản, Gianni, gia đình ông sản xuất thủy tinh ở Venice hàng thế kỉ, đã cố nài ông để được giúp đỡ. Đổi lại, ông Gianni được nhận ba mươi phần trăm cổ phần trong Meldenton, lòng kiêu hãnh của ông Meldenton sẽ không cho phép ông nhận số tiền ấy như một món quà.

Hơn mười hai tháng kế tiếp đó, Katy vui mừng nhận được những tấm bưu thiếp từ nhiều

nơi khác nhau trên thế giới từ Jake, khoảng thời gian vào mùa hè sau đó, trước khi cô gặp lại anh lần nữa.

Bố dẫn cô đến biệt thự mới của ông ở Marbella và giới thiệu cô với Monica, cô dâu mới của ông, một phụ nữ tóc đỏ hấp dẫn trẻ hơn ông hai mươi tuổi. Ông cũng bảo với Katy rằng ngôi nhà ở Cornwall đã được bán- Monica không thích nông thôn. Từ đấy, nhà của họ ở London. Katy lấy làm khó chịu, nhưng Jake đã quay về và với một vài câu nói chọn lọc một cách cẩn thận đã thuyết phục được cô.

Từ đó trở đi, Jake luôn ghé thăm Katy khi cô ở nhà.

Katy rên rỉ và trở mình, ấn đầu xuống cái gối. Cô phân vân sao mình có thể khờ dại một cách chết tiệt và ngốc nghếch như vậy, nhưng ở tuổi 14, cô đã phải lòng Jake quá thể. Anh là người đàn ông cao lớn, ngăm đen và đẹp trai trong giấc mơ của cô, cô sẵn sàng làm mọi thứ vì anh...và thực sự cuối cùng cô đã làm như vậy!

Khi cô vào năm cuối ở trường thì cũng là thời điểm vào kỳ nghỉ lễ phục sinh. Cô đã đến biệt thự ở Tây Ban Nha, đắm chìm trong sách vở để học lấy điểm tốt cho kỳ thi. Khi đến đó, cô phát hiện ra là Jake đang ở đây. Anh đang hồi phục sau vụ tai nạn khi trượt tuyết vào tháng trước. Cô kinh hãi thấy anh đi cà nhắc trên cái nạng khi chân bị bó bột từ đùi đến mắt cá chân. Bố cô và Monica ở lại vài ngày rồi rời đi – chăm sóc một người bị thương không phải là phong cách của Monica.

Với Katy, hai tuần tiếp đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất, với chỉ một cặp đôi lớn tuổi vừa trông coi biệt thự vừa là người đi kèm, Katy vui sướng chăm sóc cho Jake. Họ nói chuyện hàng giờ, chơi trò Monopoly và chơi cờ, và Jake đã dạy cô chơi cờ thỏ cáo.

Chính trò chơi cờ thỏ cáo khiến cô suy sụp. Vào đêm cuối của kỳ nghỉ, cô tuyệt vọng mong muốn Jake đối xử với cô như một người phụ nữ.

Ồ, anh có chạm vào cô – với một cánh tay quanh vai, một cái ôm nhanh, một nụ hôn lên má – nhưng cô muốn nhiều hơn nữa; chỉ nhìn anh thôi cũng khiến tim cô đập nhanh hơn, khiến dạ dày cô như lộn nhào. Cô đau đớn muốn được anh ôm và cảm nhận khuôn miệng đẹp của anh trên miệng cô.

Katy đã đọc về tình yêu trong các cuốn sách và khao khát muốn trải nghiệm thực tế với Jake, và đêm đó, lần đầu tiên cô đã đánh bại Jake trong trò cờ thỏ cáo. Cô có thể nhớ đêm đó như thể nó vừa mới xảy ra hôm qua thôi.

Jake nằm uể oải một đầu ghế sofa da dài, đôi chân dài của anh duỗi phía trước, tay anh vòng rộng ra lưng ghế. Cô chưa bao giờ thấy anh gợi cảm hơn. Đôi mắt thắm của anh lấp lánh cười với cô qua chiều rộng của bàn café thấp.

‘Ồ, Katy, vậy là cuối cùng em đã thành công. Em đã đánh bại thầy giáo, và theo tính toán, tôi nợ em năm ngàn bảng.’ Họ sử dụng que diêm làm tiền, và, vừa cười lục cục, anh vừa ném một nắm diêm cho cô. ‘Tôi chắc hẳn phải là một thầy giáo giỏi’, anh tự mãn nói. Còn Katy, vừa phẫn

chấn vì thắng cuộc, vừa buồn vì phải rời đi vào ngày mai, đã trả lời thách thức, “Em thừa nhận anh là một thầy giáo giỏi, nhưng, em phân vân không biết có phải trò cò thỏ cáo là tất cả những gì mà anh có thể dạy em?” Và cô đứng dậy rời đi vòng qua bàn đến ngồi bên cạnh anh trên ghế sofa.

Cô nhìn anh mà không nói gì, đôi mắt xanh sáng lên trên khuôn mặt trái xoan hoàn hảo. Cô đang mặc một cái váy cotton ngắn với phần trên trang trí hình tổ ong không nịt, và khi cô cúi người về phía anh, phần trước váy trượt xuống, lộ ra đường cong đầy đặn, mềm mại của khuôn ngực cao. Cô thấy mắt anh thắm lại khi ánh nhìn của anh rớt xuống ngực cô và cô nhận ra ánh hồng hào mờ mờ trải ra trên gò má anh, và mọi dấu hiệu vui thích biến mất khỏi biểu hiện của anh.

Anh dò xét cô bằng ánh nhìn nung nấu. “Em còn muốn tôi dạy cho điều gì nữa, Katy?”. Katy cảm thấy trái tim đập nhanh hơn cho tới khi nó gần như đánh gục cô. Cô di chuyển gần hơn, cong người về phía cơ thể cứng cáp của anh, và trượt đôi tay mảnh khảnh lên cổ anh.

“Một nụ hôn thay vì năm ngàn bảng mà anh nợ em,” cô khẽ trêu chọc.

Anh đột ngột di chuyển, đôi tay mạnh mẽ vòng quanh người cô khi khuôn miệng cứng cỏi cầm tù đôi môi run rẩy của cô. Nụ hôn của anh là tất cả những gì mà cô mơ tưởng, và còn hơn thế nữa. Sức ép của lưỡi anh giữa đôi môi hé mở của cô, hơi nóng thiêu đốt mà anh khơi gợi trong cô gửi đi những làn sóng choáng váng xuyên suốt cơ thể cô. Khi anh ngừng nụ hôn, cô thậm chí run rẩy dữ dội trong tay anh. Dịu dàng anh giữ đầu cô tựa vào vòm ngực rộng của mình, tay anh nhẹ nhàng cuộn trong mái tóc vàng dài của cô.

“Tôi biết, em yêu, tôi biết.” Giọng nói âu yếm trầm khàn vừa kích động vừa êm dịu. “Em muốn tôi dạy em trở thành một người phụ nữ, và tôi sẽ dạy em, tôi hứa, nhưng Katy, tôi đã gần 30 còn em thì chưa đủ 18 tuổi; tôi phải mạnh mẽ cho cả hai ta. Vì chúa, em vẫn còn vài tháng ở trường. Em phải tập trung vào kỳ thi của em, nhưng khi nó kết thúc, tôi hứa tôi sẽ dạy em thế nào là một người đàn bà.” Và, với một tay nâng cằm cô lên, Jake nhìn xuống đôi mắt cô, khuôn mặt đẹp trai của anh bối rối.

“Chết tiệt thật, Katy, lẽ ra tôi phải tự chủ hơn,” anh rên rỉ. “Em phải biết ảnh hưởng của cơ thể tuyệt đẹp của em lên tôi. Và cô nằm lên người anh, chân cô ở giữa chân anh.

“Vâng, Jake,” cô thì thầm khàn khàn.

“Vào thời gian thích hợp và địa điểm thích hợp, em sẽ là của tôi”, anh tuyên bố dứt khoát.

Cơ thể Katy hồng lên vì nóng khi hồi tưởng lại, và cô trở mình không yên trên giường. Jake đã giữ lời, cô cay đắng nghĩ.

Cô kết thúc kỳ thi vào đầu tháng 6, và đi đến ngôi nhà ở London trong kỳ nghỉ. Ba cô và mẹ kế đón chào cô chiếu lệ và tặng cô một cái đồng hồ bằng vàng cho sinh nhật lần thứ 18 vào

ngày hôm sau, và một tiếng sau thì rời đi để tham dự một bữa tiệc cuối tuần. Với duy nhất một người quản gia ở cùng, Katy thấy xù đi cho đến khi Jake gọi. Anh tặng cô một mặt dây chuyền tinh xảo bằng ngọc lục bảo hình trái tim với các hạt kim cương nhỏ xung quanh trên một sợi dây mảnh bằng vàng, rồi hôn cô và khàn khàn nói “Tạ ơn chúa em được 18 tuổi rồi.”

Họ đã dành 3 ngày tuyệt vời bên nhau; cư xử như khách du lịch, họ đi thăm Tháp London, đi thuyền từ Cung Điện Richmond đến Hampton, hoàn toàn lạc lối trong mê cung và dành hàng giờ chỉ hôn nhau và chạm vào nhau. Chơi với lửa!

Điều gì xảy ra tiếp theo là không thể tránh khỏi. Mọi tối anh đều đưa cô về nhà vào giờ đúng dẫn lúc khoảng 10 giờ cho tới hôm Chủ Nhật, đêm cuối cùng trong kỳ nghỉ của cô và người quản gia được nghỉ đêm đó. Cô đã nấu một bữa ăn nhẹ với trứng tráng giảm béo và salad cho Jake và cô, và họ ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách xem tivi.

Sự căng thẳng, luồng điện nhận thức giữa họ đã tích tụ suốt kỳ cuối tuần, đã bùng nổ trong cái chạm đầu tiên môi Jake trên môi cô. Katy không nghi ngờ chút nào là Jake yêu cô, và trong vài giây, họ đã cởi quần áo của nhau, hoàn toàn khỏa thân, trong cơn sốt của những nụ hôn và những cái vuốt ve, anh làm tình với cô bằng sự dịu dàng mạnh mẽ khẩn thiết, cú đâm đầu tiên đau đơn nhanh chóng biến mất trong sự chiếm hữu khéo léo của anh.

Sau đó anh mang cô lên giường và nằm đó với cô, anh làm tình với cô lần nữa và nói anh có vài điều muốn hỏi cô nhưng chỉ khi cô đã học xong. Anh yêu cô, nhưng anh không thể cầu hôn một nữ sinh. Cô hiểu chính xác Jake muốn nói gì, và cô tin vào lời tuyên bố tình yêu và sự trung thành của anh mà không chút nghi ngờ....

Nằm trong vòng tay nhau, họ lên kế hoạch thăm dò cho tương lai. Katy đã được nhận vào một trường tư ở Paris, cùng với bạn cô là Anna, nhưng với sự thuyết phục của Jake, cô đã đồng ý đăng ký vào một trường đại học nghệ thuật ở London.

Jake miễn cưỡng nói lời tạm biệt và lên ra khỏi nhà cô khi bình minh lên. Anh hứa sẽ quay trở lại, chờ đợi cô, khi cô học xong trung học.

Ngày hôm sau cô quay trở lại trường cho học kỳ cuối, ngây ngất vì hạnh phúc và với tương lai đảm bảo, hay đó là cô nghĩ thế....

Ngày trao bằng là ngày cuối cùng trước khi học kỳ ở trường trung học kết thúc, và ba của Anna, ông La de Tour đã đến thăm con gái được tặng giải thưởng nữ sinh của năm. Sau đó ông đã bảo Katy liệu cô có muốn đi nhờ đến London cùng họ; cô không cần phải ở đến ngày cuối cùng rồi phải bắt tàu về thành phố.

Katy đã nhận lời, và quyết định này đã thay đổi đời cô. Họ tới London rất muộn – lúc đó là gần nửa đêm rồi. Ông La Tour khẳng khẳng muốn xách vali cho cô tới cửa, và đợi cho đến khi cô khẽ mở cửa và bước vào trong.

Ngay cả bây giờ, sau 4 năm, cảnh tượng trước mắt cô đêm đó vẫn có thể khiến cô đau đớn. Căn phòng chìm trong bóng tối, nhưng có một mảnh sáng đèn hé ra từ cánh cửa để mở một

phần của phòng làm việc. Cô đã nghĩ ba cô vẫn thức và khẽ bước một bước tới thì một giọng nói không nhằm lẫn vào đâu được của Jake vang lên trong im lặng.

“Thực vậy, Monica, lý do tôi cưới Katy không liên quan gì đến cô cả.”

Katy ngừng lại; cô ngạc nhiên vì Jake đã nói cho mẹ kế của cô biết thậm chí cả trước khi hỏi cưới cô. Nhưng sau đó cô nhận ra là có thể Jake đã xin phép ba cô và rõ ràng là anh phải nói với vợ ông điều đó. Cô cười toe toét – Jake đã xác nhận niềm hy vọng mà cô giữ trong lòng. Cô bước một bước nữa.

“Suyt, Monica, tôi nghe thấy có gì đó,” anh nói.

“Jake, anh yêu, David đã đi ngủ mấy tiếng trước rồi. Tôi chán ông ta rồi. Nhưng em và anh chưa bao giờ chán nhau cả, phải không, anh yêu? Anh có nhớ lần chúng ta đi trượt tuyết và không rời khách sạn suốt hai ngày?”

Katy đông cứng người vì kinh hãi khi nghe những lời của mẹ kế cô, mọi mơ ước của cô trở thành tro bụi trong ngực cô. Trong cơn mê hoặc kinh hoàng, cô nhìn chăm chăm qua cánh cửa hé mở. Cô nhìn thấy lưng Jake và cánh tay của Monica vòng qua vai anh. Cô nghe thấy lời mẹ kế của cô nói như từ nơi xa xăm.

Có nụ cười khàn. “Anh biết không, Jake, suy nghĩ kỹ thì có thể việc anh kết hôn với Katy là một ý hay; với vai trò là mẹ kế sẽ tạo cho chúng ta vỏ bọc hoàn hảo cho bất kỳ điều gì mà chúng ta muốn thỏa mãn.”

Sau đó Katy không biết làm thế nào mà cô có thể bước ra khỏi ngôi nhà. Cô không thể nghĩ về việc Jake và Monica ở cùng nhau. Trong suốt 4 năm Jake thường ghé nhà cô, và cô đã nghĩ đó là để gặp cô, hóa ra suốt thời gian đó anh ta đã sử dụng sự tôn thờ mù quáng của cô dành cho anh ta để che đậy mối quan hệ với mẹ kế của chính cô...

Cô gọi một cái taxi và chỉ dẫn tài xế đưa cô đến khách sạn Savoy, nơi Anna và ba mẹ cô đang ở. Anna ngạc nhiên khi thấy cô nhưng lắng nghe khi cô bật lên tất cả nỗi kinh hoàng và đau đớn khi nhìn thấy những gì cô khám phá ra. Ba mẹ Anna cũng thông cảm, và tiếp tục đề nghị cô ở với họ khi cô học đại học tại Paris. Họ sẽ tới Paris vào tối hôm sau, và Katy quyết định đến đó và sẽ đi với họ.

Nhưng trước tiên, bà La Tour, với một vài lời nói chọn lọc kỹ càng, đã thuyết phục cô trở về nhà ba cô như kế hoạch ban đầu của cô là về vào ngày hôm sau.

“Katy, không cần phải kể những gì mà cháu nhìn thấy và nghe thấy. Cháu quá trẻ để kết hôn; cháu muốn vui chơi một chút. Chỉ cần giải thích như vậy, và cháu sẽ giữ được niềm kiêu hãnh.”

Katy đã làm chính xác như vậy. Jake dường như cực kỳ sửng sốt khi cô nhanh chóng thông báo trước mặt Monica và ba cô ý định của cô. Jake đã khẳng khẳng muốn nói chuyện riêng với cô nhưng cô từ chối mọi lời thuyết phục cô ở London của anh, và khi ông La Tour đến đã nhanh

chóng chấm dứt cuộc tranh luận.

Nghĩ về điều đó khi nằm đơn độc trong phòng khách sạn của cô, Katy thừa nhận là chính vì cảm xúc của cô đã bị tê liệt vì cú sốc nên cô mới có thể xoay sở để vượt qua nó. Phải qua hàng tháng trời cô mới vượt qua được nỗi đau đó, và đêm nay cô buộc phải nhận ra là cô chưa thực sự thành công.

Jake đã viết thư cho cô ở Paris khi có địa chỉ của cô từ ba cô. Đầu tiên cô buộc bản thân trả lời bằng vài dòng tán dương cuộc sống của cô ở Paris để củng cố lời giải thích về việc dời bỏ anh. Nhưng sau vài tuần cô cố tình bịa ra một bức thư nhạt nhẽo, bảo với anh rằng cô đã gặp một sinh viên trẻ và Jake thực ra đã đúng – anh quá già cho cô.

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh đã trả lời bằng một bức thư hùng hồn, nói rằng anh rất thất vọng, nhưng hoàn toàn thấu hiểu, và hy vọng rằng họ vẫn là bạn. Từ đó trở đi, anh vẫn gửi hoa tặng cô ngày sinh nhật và Giáng sinh, cùng một vài bưu thiếp. Cô tự rơi vào cái bẫy của chính mình. Cô không thể làm gì được về điều này mà không thú nhận lý do thực sự khiến cô rời bỏ anh. Hai năm sau, không bao lâu sau khi cô lần đầu xuất hiện trên bìa tạp chí Vogue, Jake đã xuất hiện ở Paris. Cô không có lý do nào để tránh gặp anh, nhưng cô đã chọn nơi hẹn gặp cẩn thận, sắp xếp gặp anh ở nhà Anna cùng với chồng Anna và Claude.

Cô đã đóng vai cô gái tiệc tùng và phô ra hình ảnh người mẫu trẻ. Anh đã hỏi về chàng trai trẻ. “Ai cơ?” cô chế giễu hỏi, trong khi bám vào tay Claude. Anh đã tức giận.

Nhưng khi bắt gặp riêng cô, anh đã hỏi cô cưới anh. Cô đã cười vào mặt anh, và nói rằng Claude sẽ không thích như thế.

“Và em đã nói rằng tôi quá già – vậy em gọi ông ta là cái quỷ gì?” Jake gầm gừ.

Anh đã tỏ ra cực kỳ giận dữ rồi cuối cùng bỏ đi trong ghê tởm, bảo cô không hơn gì một con điếm.

Cô đã không gặp anh cho tới đêm nay, và rõ ràng là quan điểm của Jake về cô không hề thay đổi. Có lẽ như thế lại tốt, cô không khỏi nghĩ vậy. Jake vẫn có khả năng làm tổn thương cô, nhưng chỉ khi cô để cho anh làm vậy.

Những năm qua đã mang lại cho cô sự tự tin, và giờ cô nhận thức bản thân là một phụ nữ trẻ trưởng thành và thành công, không còn là cô gái trẻ ngây thơ nữa. Những người đàn ông mà cô gặp trong thế giới làm người mẫu đã củng cố niềm tin vững chắc của cô là không có người đàn ông nào đáng tin. Tự giễu, cô thừa nhận là ba cô dường như giống một vị thánh nếu so với những người đàn ông mà cô đã gặp. Ngáp rộng, cô chìm sâu vào trong tấm phủ, và rốt cuộc khi ánh sáng bình minh nhấp nháy trên bầu trời thì cô rơi vào giấc ngủ bồn chồn.

“Katy, con gái, thật tốt được thấy con trở lại nơi con thuộc về.” Ba cô thở dài hài lòng và ngồi lại trong ghế tựa tay dài với một cốc café trên tay. “Thấy con ngồi đây, ba không thấy có chút dấu vết nào của Lena Lawrence, người nổi tiếng. Ba chưa bao giờ hỏi, con có muốn ta gọi

con là Lena không?”

“Không, tất nhiên là không rồi ba **.” Cô mỉm cười và duỗi đôi chân dài trong quần jeans ra đằng trước, cho phép bản thân ngã đầu trong lớp đệm mềm mại của ghế sofa. Trở về nhà dễ chịu hơn cô hình dung, dù cô thấy sốc trước sự thay đổi của ba cô. Khi cô rời nhà, ông vẫn là một người đàn ông trung niên đẹp trai với vòng bụng hơi dày một chút. Giờ ông đã tăng cân hơn nhiều và nhìn như chính cái tuổi 60 của mình vậy.

Họ đã cùng ăn một bữa trưa thịnh soạn với thịt bò nướng, và giờ đang ngồi thư giãn trong phòng khách cùng một bình café. “Thực ra, ba à, đó cũng là điều mà con muốn nói với ba, về Lena Lawrence.”

“Ba không thể giả vờ là ba hài lòng khi thấy hình con dán trên các biển quảng cáo, hay các câu chuyện ngồi lê đôi mách về con trên báo, nhưng ba cho rằng điều đó đi kèm với lĩnh vực nghề nghiệp của con. Ba chưa bao giờ nghĩ rằng con gái ba sẽ thành công lớn như vậy. Ba có thể nói với con rằng phải mất một thời gian ba mới quen được việc đó.”

“Ồ, tất cả đã qua rồi, ba **. Lena Lawrence đã chính thức nghỉ hưu, từ hôm qua. Từ giờ trở đi, con sẽ trở lại là chính con: Katy Meldenton.”

“Con nghỉ hưu á! Ở tuổi của con ư!” ông thốt lên. Katy cười to trước vẻ mặt ngạc nhiên trên mặt ông, nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh lại khi nhận ra là ba cô không hề đùa vui tí nào. Thực ra khi cô nghiêng cứu gương mặt bối rối của ba, cô có ấn tượng là ông đang tránh nhìn vào mặt cô.

“Con không nên vội vàng, Katy ạ. Con có thể kiếm được rất nhiều tiền bằng nghề nghiệp của mình. Tại sao ư, con có thể tham gia vào phim ảnh, truyền hình – bầu trời là để cho con chinh phục.”

“Vâng, con cũng được bảo như vậy, nhưng con đã kiếm đủ để mua một căn hộ và vẫn có ít tiền trong tài khoản. Quyền ủy thác của cha đã hết rồi cha **, và vâng, con định tiếp nhận vị trí của mình ở ban giám đốc của Meldenton.” Có dấu hiệu kinh ngạc không nhằm lẫn vào đâu được trên mặt ba cô khi nghe những lời này. “Nhưng quan trọng hơn là con muốn có một công việc. Con muốn trở thành một nhà thiết kế, như mẹ làm trước khi gặp ba.

Ba cô cố gắng thuyết phục cô từ bỏ ý tưởng đó, nhưng lúc trở về khách sạn của mình, Katy đã chiến thắng. Vào ngày hôm sau cô trả phòng khách sạn và bắt taxi về nhà ba cô.

Nước mắt lấp lánh trong đôi mắt xanh to tròn của cô khi nhìn quanh căn phòng ngủ cũ của mình. Thật là ngốc nghếch, cô biết vậy; khi còn là thiếu niên cô đã không đặc biệt thích ngôi nhà kiểu Georgian to lớn. Nhưng giờ cô nhận ra là cô nhớ nó. Phòng ngủ của cô không thay đổi chút nào – vẫn cái giường đơn và khăn trải giường màu có hình hoa hồng và trắng mà cô đã tự chọn. Tất cả đều thật quen thuộc. Cô lau những giọt nước mắt bằng lưng bàn tay. Đã bao lần cô nằm trên chiếc giường này mơ tưởng về Jake....

Không. Cô sẽ không nghĩ về anh nữa. Đó là một phần của cuộc đời cô đã khép lại, và ngày mai cô sẽ đi cùng ba tới nhà máy, và bắt đầu một cuộc sống mới.

Gia đình Meldenton đã thành lập xưởng sản xuất đồ sứ ở Cornwall vào giữa thế kỷ 17. Tới giữa thế kỷ 18, một trong những tổ tiên của cô đã quyết định, thay vì chở đồ sứ tới nhà máy ở London, ông thành lập nhà máy sản xuất sứ của mình bên bờ sông Thames. Vào đầu thế kỷ 19 thì nhà máy sản xuất đã đi vào hoạt động, và tới năm 1850 thì đồ sứ Meldenton được xếp hạng ngang bằng với hàng do Nhà máy Sứ Hoàng Gia ở Lambert sản xuất.

Katy vẫn nhớ lần ông cô dẫn cô tới Bảo Tàng Anh, và chỉ cho cô xem một cái khuôn có đề là “Stephen Green, Nhà máy Sứ Hoàng Gia, Lambert” và có mang dòng chữ lồng vào nhau của Nữ Hoàng Victoria. Khi đó ông đã kể cho cô nghe lịch sử của gia đình Meldenton. Cha của ông đã được đào tạo nghề ở xưởng của gia đình Green trước khi mở xưởng riêng của nhà Meldenton. Katy nghĩ về quá khứ trong nỗ lực xua đuổi nỗi lo lắng ra khỏi tâm trí trước triển vọng bắt đầu một công việc mới. Ngày hôm sau ba cô chở cô qua dòng giao thông dài của London, và khi ông đỗ lại, cô nhìn quanh trong nỗi ngạc nhiên. Nhà máy to lớn trong trí nhớ của cô giờ trông như một nơi cẩu bần kẹt giữa hai tòa nhà căn hộ cao tầng.

Cô quay sang ba cô, hỏi “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Con không có gì phải lo lắng cả, Katy ạ. Khoảng bốn năm trước, ba đã đa dạng hóa đầu tư sang lĩnh vực xây dựng; đây là một phần của công ty.”

Katy lẽ ra định hỏi thêm, nhưng ba cô đã dừng xe và vội vàng nhảy ra. Hai tháng sau cô ước chi cô đã....

Ánh mặt trời buổi sớm lấp lánh trên sông Thames, khiến dòng nước chảy lững lờ trông như những dải vàng lung linh. Katy uống cạn cốc café của mình rồi đặt lên bậu cửa sổ. Thật là một buổi sáng cuối tháng 10 tuyệt đẹp và các vòm lá trên những cây non trồng trước khu căn hộ phủ chiếu lên mặt đất như một tấm thảm vàng và đỏ. Cô đã chuyển vào một căn hộ mua của công ty hai tuần trước. Thật là một vị trí hoàn hảo – cô có thể đi đến chỗ làm trong 2 phút.

Làm việc. Cô thở dài thư thái. Trong suốt 8 tuần ngắn ngủi, cô đã thành công ngoài mong ước lớn nhất của mình. Những người đàn ông ở xưởng sản xuất không còn xì xào những điều kỳ cục, đồng thời cũng nhanh chóng dỡ bỏ một trong những tấm hình quảng cáo của cô ra khỏi tường căng tin. Nhưng sự tò mò của họ mau chóng lắng xuống khi nhận ra cô hoàn toàn nghiêm túc với công việc của mình.

Cô đã thuyết phục ba mình để cô thử thiết kế mẫu đồ sứ, và ông đồng ý nhưng vẫn khẳng định muốn cô thử làm việc ở những phòng khác nữa. Vào tuần đầu tiên, thay vì đi thẳng đến khu văn phòng, cô đã bắt đầu làm việc với một trong những nhà thiết kế ở nhà máy.

Đồ sứ tráng men được trang trí bằng cách sử dụng men gốm phủ bằng lớp tạo hình dính vào tấm sau. Công việc của nhà thiết kế là nhúng chúng trong nước rồi nâng lên cẩn thận từ đằng sau, rồi khéo léo làm bóng chúng ở một vị trí trên chất sứ, chà chúng xuống để loại bỏ bọt

bong bóng.

Katy đã làm hỏng một số lần cho đến khi đạt được kết quả hoàn hảo. Cô bị mê hoặc khi nhìn thấy miếng sứ sau khi chúng được luyện qua lửa lần nữa, lớp phủ tan đi còn lớp men sáng lên.

Cô đã dành tuần thứ hai làm việc với người làm khuôn là một người phụ nữ có nhiệm vụ dán màu men lên vành và tay cầm của miếng đồ sứ bằng cách quay tròn chúng trên một mặt phẳng trục quay và bằng cách dùng một cái chổi tạo hình trước khi món đồ được nung lần cuối.

Với Katy, công việc đó thật cuốn hút, và kinh nghiệm thực tế đã cho cô có cái nhìn sâu hơn về việc làm thế nào để các thiết kế ban đầu của cô có hiệu quả. Thêm vào đó điều này cũng đã khiến cô được hầu hết nhân viên kính trọng.

Cô liếc nhìn xuống đồng hồ đeo tay và nhíu mày: cô đang làm tốt. Cô mang cốc và đĩa lót chén rồi bước vào cái bếp nhỏ. Bật vòi nước, cô tráng cốc sứ rồi đặt lên giá phơi cốc. Cô xách cái cặp da đen và hướng tới cửa trước. Katy do dự; hôm nay là lần đầu tiên cô tham dự cuộc họp với hội đồng quản trị, một thách thức mới, một bước ngoặt, cô dừng lại xem xét hình mình trong gương ở sảnh.

Hình ảnh phản chiếu lại khiến cô vững dạ. Mái tóc vàng của cô được búi gọn về sau; cô trang điểm ít nhất có thể, lớp son bóng màu hồng nhẹ nhàng trên đôi môi đầy đặn, một chút mascara làm đậm hàng mi dài. Áo khoác thiết kế bằng len màu xám vừa vặn gọn gàng qua vai và làm nổi bật cái eo mảnh mai. Cô trượt tay qua hông, làm phẳng lớp vải xám nhẹ nhàng của cái váy vừa khít.

Một hình ảnh doanh nhân hoàn hảo, cô sung sướng nghĩ, và sau khi chỉnh lần cuối cái nơ trắng mềm mại trên cổ áo khoác, cô quay đi và bước ra khỏi căn hộ của mình.

Đôi giày cao gót màu đen cao vừa tầm gõ vui vẻ trên vỉa hè khi cô băng qua mấy trăm thước tới khu văn phòng Meldenton. Cô không để ý thấy những ánh mắt đàn ông ngưỡng mộ khi tâm trí đang tập trung vào cuộc họp phía trước. Cô đã lo sợ rằng hình ảnh Lena Lawrence mà cô luôn coi như một trò hề, một trò chơi, nhiều khả năng thực tế hơn.

Dáng đi uyển chuyển, khuôn mặt xinh đẹp và cơ thể khêu gợi khiến đàn ông phải ngoái nhìn dù cô mặc một bộ vest doanh nhân màu xám hay một bộ bikini.

“Chào buổi sáng, Mary.” Katy dừng ở bàn thư ký hội đồng quản trị. “Liệu ba tôi và ông Jeffries đã đến chưa?” Và mái đầu vàng của cô nghiêng nghiêng về căn phòng họp ở tầng trên của hội đồng quản trị. “Thế còn John thì sao?” John là kế toán của công ty suốt nhiều năm dài dằng dặc; ông dự kiến sẽ nghỉ hưu vào Giáng sinh, nhưng ông cũng sở hữu 5% của nhà máy Meldenton.

“Vẫn nhiệt tình như mọi khi,” Mary vừa nói vừa lắc lắc đầu. “Cô phải cho tôi thời gian trả lời chứ, Katy! Vâng, họ đã ở trong phòng họp hết rồi, đang uống café và đợi cô.

Ơn trời Jake Granton sẽ không tới đây! Cô có thể hình dung ra vẻ tự mãn của Jake khi thấy cô đến muộn. Nhưng đêm qua sau bữa tối với ba, nỗi sợ hãi phải gặp Jake của cô đã khiến cô vượt qua sự do dự nhắc đến tên anh, và cô đã hỏi ba cô xem liệu Jake có tham dự cuộc họp này hay không.

Ba cô đã cười to và nói “Lạy chúa, không. Jake quá bận rộn để bận tâm đến một công ty nhỏ như công ty của chúng ta. Tại sao ư, cổ tức mà anh ta thu được từ cổ phần trong công ty không đủ để khiến anh lưu tâm. Con chắc vẫn còn nhớ chứ, Katy? Ba của anh ta đã mất một thời gian rồi và anh ta hiện là chủ sở hữu của tập đoàn Granton. Trong những năm qua, ngân hàng của anh ta đã lớn mạnh không ngừng; anh ta đã vươn ra trở thành nhà cấp vốn, và có rất nhiều chi nhánh của Granton Holdings trên khắp thế giới. Thêm vào đó, Jake vẫn lãnh đạo công ty ở Italia. Dành rất nhiều thời gian ở Italy, đúng kiểu của Jake.”

“Con thấy rồi.” cô lẩm bẩm, ước gì mình chưa hỏi gì.

“Không, cha không thường gặp Jake thời gian gần đây, và anh ta không tham dự cuộc họp ở công ty chúng ta bốn năm rồi. Ba được ủy quyền bỏ phiếu cho anh ta. Chúng ta vẫn giữ liên lạc qua điện thoại, và điều này khiến ta nhớ ra là ta nên gọi cho anh ta một cuộc điện thoại.”

Tới bậc cầu thang trên cùng, Katy băng tới cánh cửa gỗ sồi to lớn, bàn tay mảnh khảnh của cô vòng quanh tay nắm bằng đồng sáng bóng, và trong một giây cô ngần ngại khi một câu hỏi chợt nảy ra trong đầu. Tại sao ba cô phải gọi cho Jake? Ông ấy đã không nói gì, còn cô thì quá nhẹ nhõm khi biết sẽ không phải giáp mặt người đàn ông này đến nỗi quên mất không hỏi.

Vặn tay nắm, cô đẩy cánh cửa mở và, uốn thẳng lưng, thềm cầu nguyện là khóa học giao tiếp trong quản lý kinh doanh mà cô đã tham gia trong hai năm qua sẽ đủ hữu ích để giúp cô vượt qua cuộc họp trước mắt, rồi bước vào phòng.

Tóc trên gáy cô dựng đứng lên, mắt cô gặp mắt ba cô và ông quay đi: có gì đó không ổn. Từ từ cô nhìn quanh căn phòng, ông luật sư, ngài Jeffries đón chào cô, cô đáp lại, rồi sau đó John cũng làm như vậy, rồi tia nhìn cảnh giác của cô dính chặt vào người đàn ông thứ tư trong phòng, người đang đứng rọi bóng ngược phía cửa sổ. Với ánh nắng mặt trời đằng sau anh, cô không thể nhìn thấy rõ mặt anh, nhưng không có gì khác biệt cả. Đó là Jake Granton.... Tim cô lỡ mất một nhịp, cô chớp mắt, và nhìn chăm chăm.

“Chào buổi sáng, Katy. Tôi mừng là cô cuối cùng cũng đến. Chúng ta có thể ngồi xuống và bắt đầu được rồi chứ?”

“V-vâng. X-xin chào,” cô lắp bắp. Chân cô như muốn ngã khụy xuống, và không đợi được mời lần thứ hai cô ngồi phịch xuống cái ghế gần nhất, và, đặt cái cặp xách lên trên cái bàn lớn hình ô van trước mặt. Cô đan chặt tay vào nhau trong lòng để ngăn không cho chúng run rẩy.

Katy nhìn chăm chăm khi Jake bình thản đi tới và ngồi xuống cái ghế ở đầu bàn. Mái tóc đen của anh dài hơn lần cuối họ gặp nhau, nhưng khuôn mặt hấp dẫn nghiêm khắc r ám nắng vẫn đeo một cái mặt nạ khinh miệt lạnh lùng mà cô nhớ rất rõ.

Anh không hề quên hay tha thứ cho buổi tối cùng nhau gần đây nhất của họ. Đôi mắt đen của anh đáp trả lại cái nhìn của cô với ánh tập trung lấp lánh tàn nhẫn truyền những luồng run rẩy dọc sống lưng cô.

Anh ta đang làm gì ở đây? Và tại sao anh lại ngồi ở vị trí đầu bàn?

Ba cô nắm giữ 35% cổ phần của nhà máy Meldenton, cô giữ 30%, và Jake giữ 30%. Kế toán John sở hữu số lẻ 5% còn lại. Chắc chắn là vị trí chủ tọa phải là của ba cô chứ? Hàng loạt câu hỏi cuộn xoáy trong não cô, nhưng cô không có đủ can đảm để thốt lên; sự tự tin trước đó đã bốc hơi đi đâu mất chỉ với một cái nhìn trông như kẻ cưỡng bức hơn của Jake.

Phần mở đầu của cuộc họp đã trôi qua trước cả khi Katy thực sự hiểu được điều gì đang được nói đến.

“Giờ thì, các quý ông, tôi nghĩ chúng ta có thể bỏ qua....”

“Đợi một chút!” Katy bật lại cái kính, ném cái nhìn giận dữ vào Jake. Cô sẽ không cho phép anh ta lờ đi sự hiện diện của cô – cô có quyền nhiều tương đương như anh ta khi ở đây. Thậm chí còn nhiều hơn nữa, cô nghĩ một cách tích cực, từ từ lấy lại sự tự chủ trong các dây thần kinh run rẩy.

“Thứ lỗi cho tôi, các quý ông và quý cô, hay có lẽ là Lena.” Nụ cười mỉm quỷ quyết của anh và nỗ lực đáng thương cố kiềm chế không cười của ba người đàn ông còn lại, nhưng Katy thấy niềm vui thích không lên đến mắt anh.

“Katy là được rồi, tất cả chúng ta đều là bạn mà” Katy lạnh lùng đáp trả.

“Vâng, tất nhiên rồi. Vậy tôi có thể tiếp tục chứ?” anh hỏi ngọt xót.

Giọng điệu nhạo báng của anh cố tình sỉ nhục cô. Cô gật đầu trả lời, không tin tưởng bản thân có thể nói lịch sự với anh ta. Anh khiến cô liên tưởng tới một con báo đen bóng mượt, một kẻ sẵn mỗi chỉ chực nhảy lên vồ con mồi bất đắc dĩ. Bộ vest công sở màu xanh hải quân đúng mực và cái áo sơ mi trắng bảo thủ của anh không che dấu được cơ thể cơ bắp đầy quyền lực hay không khí nguy hiểm toát ra từ anh. Những người đàn ông khác trở nên mờ nhạt khi ở bên cạnh anh.

“Như tôi đang nói, chúng ta có thể bỏ qua chương trình họp cứng nhắc. Câu hỏi duy nhất mà chúng ta cần bàn bạc là tình hình tài chính của công ty và, theo quan điểm của tôi, là không phải liệu tôi/ chúng ta có mà là khi nào thì tôi/ chúng ta gọi cho cơ quan quản lý tài sản của tòa án.”

CHƯƠNG 4

Katy giương đôi mắt choáng váng về phía ba cô, hoàn toàn mong đợi ông bảo rằng Jake điên rồi, nhưng giọng nói trầm đều đều của Jake tiếp tục thì nhận thức xuất hiện trong bộ não kinh ngạc của cô là sẽ không có ai ngừng anh ta lại. Cô nhìn vào ngài Jeffries và John ngang qua bàn, nhưng cả hai bọn họ đều tránh mắt cô. Họ đều điên cả rồi hay sao? Cô cảm thấy như thể mình là nàng Alice lạc vào xứ sở thần tiên tại bữa tiệc trà của Mad Hatter, hay có lẽ họ đang coi cô trong vai một con chuột sóc, cô đột nhiên nghĩ.Ồ, không đời nào. Cô sẽ bắt họ phải cho cô nói. Bật tách cái cặp của mình, cô lấy một tập giấy dày, và vẩy chúng trong tay, cô nhảy dựng lên chân.

“Giờ thì chết tiệt hay khoan một phút, ngài Granton. Tôi có thể đọc bản báo cáo tài chính như tất cả các ông. Nhà máy đồ sứ Meldenton đang tạo ra lợi nhuận khả quan. Sổ đặt hàng đầy hơn một nửa, và hai ngày trước tôi đã ăn trưa với Sheikh Hassan, Hoàng thân của Các Tiểu Vương Quốc Ả rập Thống nhất. Ông ấy thích thiết kế mà tôi cho ông xem cho đồ sứ mới để dùng trong bữa tối của chính phủ và phòng bán hàng đã nhận được xác nhận đặt hàng của ông hôm qua. Không có lý do gì để công ty gặp khó khăn cả.”

Cô cười đắc thắng vào Jake, đôi mắt xanh tóe lửa. “Tôi chỉ có thể đoán là anh đang bị quần trí” cô kết thúc một cách mỉa mai.

Jake ngả người ra cái ghế to, một tay nghịch với mấy tờ giấy trên bàn trước mặt anh. Anh ngược lên nhìn cô dò xét, mắt anh chế giễu lục soát khung xương nữ tính của cô với sự am hiểu tình dục rành rành.

Katy có thể cảm thấy sự nhận thức bối rối quét qua người cô trước ánh mắt dò xét sỉ nhục của anh, và cảm thấy nỗi tuyệt vọng chìm sâu trong lòng khi cô nhìn chằm chằm vào anh. Anh trông năng động và cực kỳ nam tính, áo khoác sẫm màu của anh căng lên trên đôi vai rộng. Tại sao lại như thế? Trong tất cả những người đàn ông mà cô gặp, anh là người duy nhất có khả năng tác động tức thời lên cô.

Cô cảm thấy một cái giật mạnh trên tay cô – rõ ràng là ba cô muốn cô ngồi xuống. Với một cái nhăn nhó cảnh giác, cô ngồi trở lại ghế.

Giọng nói dữ tợn của Jake phá vỡ sự im lặng dài. “Tôi đoán, Katy,” anh trao cho cô một nụ cười cứng rắn, khinh bỉ, “thay vì lãng phí tài năng xuất sắc của cô vào việc bán thiết kế của mình cho Sheikh Hassan,” anh nói mỉa, “cô nên thuyết phục ông ta mua hai tòa nhà căn hộ hầu như trống chỗ. Tôi không nghi ngờ gì là với khả năng của cô, cô có thể bán cho người đàn ông đó cả cát,” anh phát biểu ngọt xót.

Katy nổi đóa với lời sỉ nhục ám chỉ của anh, và tiếng cười lục cục quanh bàn như đổ thêm dầu vào lửa giận của cô. “Ít nhất thì tôi cũng không cố đánh chìm công ty này,” cô đáp trả. “Anh nghĩ anh là gã quái nào mà có quyền bảo chúng tôi phải làm gì?”

Trong khoảng thời gian im lặng kế tiếp có thể nghe được cả tiếng kim rơi. Katy, vẫn trong tâm trạng giận dữ, nhìn quanh bàn, và mọi người đàn ông đều tránh nhìn vào mắt cô, ngoại trừ Jake. Anh nhìn cô kỹ lưỡng, ánh mắt thăm tối ngầm đe dọa, nhưng lại nói với ba cô.

“Tôi sẽ nói với cô ấy, hay ông sẽ nói hử David?”

Katy quay sang phía ba cô, và trong mười lăm phút tiếp theo, thế giới của cô như rơi vào vực thẳm. Tất cả mọi hy vọng có một nghề nghiệp mới của cô tan tành thành triệu mảnh, khi nỗi sợ hãi càng tăng lên lúc cô nghe lời giải thích vấp vấp của ba mình.

Ông đã sử dụng mảnh đất ở hai bên nhà máy để tham gia thị trường bất động sản. Ông vay một khoản lớn để thành lập công ty xây dựng mấy năm trước; khi giá nhà bất động sản ở London và Docklands đang cực cao.

Không may mắn và không phải lúc. Dù ba cô gọi đó là gì, điều quan trọng là khi hai khối tòa nhà căn hộ hoàn thành thì thị trường sụt giảm ghê gớm. Lãi suất tăng gấp đôi khiến công ty hầu như không thể trả được khoản vay với chỉ một tá trong tổng số 80 căn hộ đã được bán và họ rơi vào khủng hoảng.

Katy có thể nhận ra tầm quan trọng của vấn đề nhưng cô không tin là Nhà máy sứ Meldenton China phải làm vật hy sinh. Buộc bản thân phải suy nghĩ thông suốt, và vô cảm, cô khẽ hỏi “Xét tới thực tế thì chắc chắn là chỉ có công ty xây dựng phải đóng cửa thôi, chứ không phải là Meldenton China?”

“Cả hai bộ phận đều không bị tách độc lập,” Jake thẳng thừng nói.

Katy ném cho anh cái nhìn độc địa. “Người ta có thể nghĩ đây là công ty của anh đấy, theo cái cách mà anh ngồi cái ghế đó và nói suốt cuộc họp,” cô cúi kính nói.

Có tia sáng chiến thắng xấu xa sâu trong đôi mắt sẫm màu khi anh lè nhè giọng mỉa mai “Người đó có thể nghĩ đúng đấy. Tôi nắm quyền bỏ phiếu đa số.”

Một cái liếc nhìn vào khuôn mặt ba cô và cô biết rằng Jake đang nói thật. “Sao lại thế hử ba?” cô khẳng khái hỏi, lắc đầu không tin “Sao ba có thể làm vậy chứ?”

Jake đã trả lời thay cho ông. “Tôi nghĩ là ba cô đã có đủ trong một buổi sáng rồi đấy, và tôi biết tôi cũng vậy. Do vậy tôi đề nghị chúng ta hoãn cuộc họp tới ngày mai. Liếc quanh bàn, anh nói tiếp, “Liệu 10 giờ ngày mai được không?” Có tiếng rì rầm lẩm bẩm đồng ý quanh bàn “Đồng ý.”

Katy đứng dậy, đẩy ghế ra sau. Cô cần phải đi khỏi đây, tránh xa sự hiện diện lấn lướt của Jake, để cố hiểu xem điều gì đang diễn ra. Quan trọng hơn cả là cô cần một vài câu trả lời từ ba cô, người có vẻ cũng đang muốn vội vã biến khỏi phòng. Làm sao ba cô có thể để Nhà máy Meldenton rơi vào tay Jake được cơ chứ? Thật không thể hiểu được. Nhưng khi cô bước về phía cửa, Jake nắm tay ngăn cô lại.

“Đội đã, Katy.” Anh kéo cô về một phía, ngón tay anh cắm sâu vào làn da mềm mại phía trên cánh tay cô, khi anh lầm bầm lịch sự chào tạm biệt hai người đàn ông còn lại.

Một cảm giác khó thở lạ kỳ làm cô đau nhói khi anh nghiêng đầu về phía cô. Trong một giây có cảm tưởng như anh định kéo mạnh cô vào vòng tay và hôn cô. “Hãy để tôi đi,” cô nôn nóng yêu cầu.

“Tôi sẽ, nhưng trước tiên tôi nghĩ tôi và cô nên nói chuyện. Tôi thấy được từ biểu hiện trên khuôn mặt đáng yêu của cô là cô đang nôn nóng muốn đuổi theo ba cô và quấy rầy ông bằng những câu hỏi mà ông không có tâm trạng trả lời bây giờ.”

“Và đó là lỗi của ai, tôi tự hỏi?” Cô giận dữ tuyên bố. Jake là một doanh nhân sắc sảo có tầm ảnh hưởng lên thế giới tài chính. Anh chắc hẳn phải biết từ hai tháng trước là công ty đang gặp rắc rối.

Cô không cần Jake phải chỉ rõ ra là ba cô trông như một người phá sản khi ông dờ đi. Cô nhận ra điều đó, và một nửa sự giận dữ của cô nhằm vào bản thân, và tất cả nỗi sợ hãi, lo lắng và bối rối của cô là từ hành động bất lương của người đàn ông trước mặt cô.

“Anh đã đánh cắp công ty của ông ấy và chà đạp lòng tự hào của ông thành tro bụi. Có chuyện gì với anh vậy? Sự trả thù khát máu của người Latin bởi vì...” cô định nói là “bởi vì ông ấy đã cưới bạn gái của anh” nhưng đã kịp dừng lại, thay vào đó lại giận dữ nói “bởi vì tôi không tự nguyện lên giường với anh đêm đó và cái tôi đàn ông của anh không chịu được sự từ chối, hử? Ồ, tôi vẫn sở hữu 30% cổ phần công ty và tôi định sẽ chống lại anh theo mọi cách có thể.” Làm thế nào thì cô vẫn chưa biết, và trong khoảnh khắc cô phân vân không biết liệu cô có thể thực hiện lời đe dọa này được không.

Mặt Jake tối lại trong cơn giận dữ sầm sét, và cái nắm tay của anh trên tay cô siết chặt hơn cho đến khi cô kêu lên vì đau. Đột nhiên anh buông tay, nhưng đôi mắt đen cháy lên như than cháy. Cô chưa bao giờ thấy ai giận dữ như vậy.

“Đừng bao giờ mắng chửi tôi nữa...hoặc cô sẽ phải trả giá cho điều đó và mọi lời sỉ nhục mà cô đã ném vào tôi hàng trăm lần.” Tông giọng thì thào rít lên của anh nghe còn đáng sợ hơn cả sự giận dữ. “Ngồi xuống.” anh chỉ một cái ghế rồi bỗng ngồi trở lại cái ghế của mình ở đầu bàn. “Đầu tiên, tôi không sở hữu công ty này.”

Mắt Katy mở to. “Vậy...việc phá sản là vấn đề gì?” cô kêu lên. Cô đã quá hài lòng, quá tự mãn với công việc mới của mình mà không để ý đến những dấu hiệu cảnh báo mà ba cô đã thể hiện trong suốt những tuần qua. Cô co lại sự ngốc nghếch của mình. Cô đã chuyển vào sống trong căn hộ mới của mình, và chưa bao giờ đặt câu hỏi tại sao chỉ có nửa tá các căn hộ được lấp đầy.

“Thứ hai là tôi có quyền biểu quyết đa số,” Jake vẫn tiếp tục, lờ đi sự phá ngang của cô. “Tôi sở hữu 35% - tôi đã mua cổ phần của John. Với vai trò là nhân viên kế toán của công ty, ông ấy đã nhận ra tình trạng kinh khủng của công ty, và với việc sắp về hưu, ông hơn cả sẵn lòng muốn

bán cổ phần của mình.”

“Trong trường hợp đó,” Katy cắt ngang đắc thắng, “30% của tôi và 35% của ba...”. Cô im bất khi thấy đôi mắt gần như thương hại chiếu lên gò má bối rối của cô.

“Ba cô sở hữu 18%. Không hơn. 17% còn lại thuộc về Monica theo thỏa thuận ly hôn, và tôi được cô ấy ủy quyền.” Đôi mắt đen của anh hẹp lại khi chăm chú nhìn vào khuôn mặt xúc động của cô. “Giờ thì cô đã sẵn sàng nghe chưa?”, anh mĩa mai hỏi, không ngần ngại che dấu tia đắc thắng trong mắt.

Ngay khi đề cập đến người mẹ kế cũ của cô, tất cả sự căm phẫn giận giữ đã dòi bỏ Katy. Monica! Làm sao mà cô không ngạc nhiên khi thấy rằng người đàn bà đó có liên quan đến đồng lộn xộn của nhà Meldenton.

“Anh mua cổ phần của John khi nào?” cô hỏi.

“Sáu tuần trước.”

Sau cuộc đụng độ thất bại trong khách sạn hôm đó. Điều đó không khiến cô ngạc nhiên – cô cũng đã đoán như vậy: Anh theo đuổi sự trả thù. Lần đầu tiên trong đời Katy thông cảm với ba cô; ông không có cơ hội nào khi chống lại một đối thủ như vậy. Không còn gì để nói nữa, và, nhắc chân đứng lên, cô sẵn sàng rời đi với chút ít lòng kiêu hãnh bị sút mẻ.

Cô dò tìm những đường nét khắc nghiệt trên mặt Jake. “Nghe này! Tôi thấy không ích gì cả.” Cô quay trở lại với yêu cầu trước đó của anh. “Tôi biết là anh có đủ khả năng nếu mất số cổ phần giờ đây rõ ràng có giá mà không phải suy nghĩ đến lần thứ hai. Do vậy tôi buộc phải kết luận là hoàn toàn phù hợp nếu anh đặt công ty vào tay của cơ quan phá sản. Tôi chấp nhận quyết định của anh.”

Niềm kiêu hãnh khiến cô ngẩng cao đầu, nhưng bên trong cô cảm thấy run rẩy, và nghĩ đến việc người đàn ông này đã hai lần cầu hôn cô, cô cay đắng nghĩ. “Anh,” cô gần như đã định thêm vào “và Monica”, nhưng kịp lúc ngăn bản thân lại, “đã lên kế hoạch cho việc này,” cô lạnh lùng buộc tội. “Tôi tin rằng giờ thì anh thấy thỏa mãn rồi đấy.”

“Thỏa mãn ư? Không, nhưng tôi hy vọng được như thế.” Ánh mắt lạnh lùng lấp lánh tia sáng nham hiểm, tính toán. “Với sự khích lệ phù hợp, tôi có thể bị thuyết phục ứng trước khoản tiền để giữ cho công ty tồn tại.” Không có gì nhằm lẫn về dụng ý lời Jake nói. Một cái giạt nhẹ hàng mi gửi tia nhìn của anh lướt qua cô ngầm đánh giá. “Tôi có một đề nghị cho cô.”

Máu như rút khỏi mặt cô; cô run lấy bầy, sự căm ghét của cô dành cho người đàn ông này gần như khiến cô nghẹn thở. Cô nuốt nghẹn, và ngược đôi mắt xanh chiếu vào anh. “Một lời đề nghị từ anh....Tôi thà chết còn hơn là cưới anh” cô nghiêm túc tuyên bố, rồi quay người, cô cầm cặp xách lên, định bước ra khỏi phòng.

Trong một lúc lâu có sự im lặng hoàn toàn, rồi tiếng cười mĩa mai của Jake vang lên bên tai

cô. Cái quỷ gì vui vẻ ở đây? Cô không thấy có gì thú vị trong hoàn cảnh này cả. Trong thực tế cô như sắp khóc, và nếu cô không sớm thoát khỏi sự hiện diện đáng ghét của người đàn ông này sớm thì cô có thể đánh mất chút tự chủ ít ỏi còn lại.

“Cô tự tâng bốc bản thân quá đấy, Katy ạ; tôi không có mong muốn cưới cô. Nếu tôi kết hôn thì sẽ là với một cô gái trẻ trung ngây thơ, chứ không phải là một người mẫu bóng bẩy,” anh kéo dài giọng ngọt xớt khi kéo vai cô lại và xoay cô đối diện với anh. “Lời đề nghị mà tôi có trong đầu là một cách để cứu nhà máy và xưởng gổm là một phần của công việc kinh doanh ở Cornwall. Tôi biết cô không muốn gánh trách nhiệm cho sự thất nghiệp của quá nhiều người.”

Tức giận trước lời sỉ nhục của anh và sự xấu hổ khiến cô đỏ mặt. Cái quái gì khiến cô tự động nghĩ là anh ta muốn cưới cô cơ chứ? Lạy trời, cô thầm rên rỉ, cô đã quên mất những người công nhân khi lo lắng về Jake. Buộc ý nghĩ xáo trộn của bản thân vào trật tự, cô ngả đầu về sau và nhìn anh sắc sảo. Với chiều cao 5 feet 9 (khoảng 1 mét 8), cô không hề bé người chút nào, nhưng Jake cúi xuống cô như một thiên thần báo thù tằm tối.

Cảm thấy không thoải mái, không thể che giấu được sự lo lắng. Không ích gì khi so sánh tuổi trẻ của cô với đường nét khắc khổ của anh – cô hoàn toàn không thể đọc được người đàn ông này. Nhưng cô nợ những nhân viên làm việc ở nhà máy Meldenton sự lắng nghe những điều anh định nói. “Được rồi, tôi sẽ nghe kế hoạch của anh,” cô chấp nhận, cố nuốt đi sự giận dữ.

“Nó đơn giản thôi. Tôi sẽ bỏ tiền túi mua hai tòa nhà căn hộ từ công ty. Việc này sẽ giải quyết vấn đề vòng quay tiền mặt, và Nhà máy sứ sẽ vận hành như trước đây.”

Bối rối, cô dò xét anh “Và đổi lại...”

Một hàng mày nâu uốn cong mĩa mai, một nụ cười không khoan nhượng nở ra trên đôi môi gợi cảm của anh.

“Không hẳn. Tôi đã nói là tôi không muốn cưới cô. Nhưng tôi có muốn cô, Katy... Để đổi lại việc cứu công ty và danh tiếng của ba cô, cô sẽ trở thành nhân tình của tôi.”

Cô chăm chăm nhìn anh, sự kiềm chế của cô phản chiếu nỗi kinh hoàng choáng váng. Anh không thể nghiêm túc. Môi cô hé ra. “Đó là tổng tiền...” cô thì thào.

“Cứ gọi thế nếu cô muốn, Katy, nhưng đó là thỏa thuận,” Jake trả lời cứng rắn, không chút lúng túng trước lời buộc tội của cô. “Nhận nó hoặc từ bỏ.” Và, lấy một tấm thiệp bên trong túi jacket, anh ấn nó vào bàn tay chết lạng của cô. “Địa chỉ của tôi; bất kỳ lúc nào sau sáu giờ tối nay tôi sẽ rảnh. Vào 9 giờ sáng mai tôi sẽ gọi cho văn phòng bộ phận quản lý phá sản của tòa án. Cô có thời gian từ giờ đến lúc đó để quyết định.”

Thật không thể tin được. Jake định sử dụng cô, làm nhục cô, vậy sao cô vẫn đứng như một con ngốc, vẫn nghe anh nói? Mắt cô dò xét trên khuôn mặt anh, tìm kiếm một vài dấu hiệu, một biểu hiện nào đó chứng tỏ đây chỉ là một trò đùa kinh khủng, nhưng cô không thể thấy gì từ

biểu hiện của anh ngoài sự cương quyết không khoan nhượng.

Cô lùi khỏi anh, cơ thể cô đông cứng vì kinh ngạc, và, dù ghét phải thừa nhận, cô sợ. Sợ chính bản thân mình, vì trong một lúc ngắn ngủi ý nghĩ chia sẻ chiếc giường với Jake, cơ thể tuyệt đẹp của anh, đã truyền đi những phản ứng không mong muốn khắp người cô. “Tại sao?” cô khản đặc phản đối khi tay anh vòng quanh eo cô, kéo cô về phía anh.

“Vì cô ở đây, sẵn có, và cô nợ tôi...”

Mái đầu đen của anh cúi xuống và miệng anh phủ lên miệng cô với sự am hiểu quyết đoán. Tay anh trượt xuống lưng cô để ôm lấy hông cô và kéo cô tựa chắc vào hông anh. Hơi thở run rẩy choáng váng thoát ra khỏi môi cô và cô run rẩy khi nhận ra bằng chứng sự khuấy động nam tính của anh ấn vào vùng bụng phẳng của cô. Miệng anh nhanh chóng tận dụng cơ hội khi lưỡi anh đẩy mạnh bạo vào giữa đôi môi hé mở của cô, đòi hỏi cô chấp nhận và từ bỏ bản thân cho sự tra tấn ngọt ngào từ mỗi cái đụng chạm.

Khao khát và kinh tởm đấu tranh trong cô; một làn sóng háo hức dâng lên quét qua cơ thể đói khát của cô. Cô tự bảo bản thân không được để anh biết anh có thể dễ dàng biến cô trở thành người dâm dăng như anh vẫn thường gọi cô, nhưng cô không thể. Cơ thể của cô, với ý chí riêng của nó, ấn mạnh vào khung người cứng cáp của anh; đôi môi đầy đặn mềm ra và bám dính vào anh. Khi anh giữ cô bằng một tay, tay kia trượt vào trong áo jacket của cô, khám phá khuôn ngực đầy đặn qua làn vải lụa mềm mại của áo sơ mi.

“Oops! Xin lỗi.”

Jake thả cô ra ngay tức khắc, và trong phút chốc cô cảm thấy mất phương hướng một cách vô vọng. Cô không nghe thấy tiếng ba cô bước vào phòng. Cô đỏ mặt, và vội vã điều chỉnh áo khoác. Jake, chết tiệt anh ta, đang đứng cách cô một foot và không có một sợi tóc lộn xộn.

“Ơn trời hai con vẫn là bạn,” ba cô nói đầy xúc cảm. “Tôi biết là tôi có thể tin tưởng anh sẽ chăm sóc Katy.”

“Đừng ngộc thế ba, con có thể tự chăm lo cho mình,” cô kêu lên dữ dội.

“Phải, ồ, có thể thế, nhưng Jake là một người đàn ông tốt, và một điều ba hối tiếc trong đồng lộn xộn này là ba đã không nhờ anh ấy giúp nhiều tháng trước. Ba đã lún quá sâu để có thể rút ra, nhưng ba biết Jake sẽ làm điều tốt nhất mà anh ấy có thể cho chúng ta.”

“Cho bản thân anh ta thì có,” Katy cay đắng nghĩ. Ba cô có thực sự ngốc hay mù không mà đi tin Jake?

“Tôi hứa, David ạ, tôi sẽ cứu công ty Meldenton nhiều hết mức có thể,” Jake ngọt ngào nói, đôi mắt thăm màu phút chốc lóe lên tia đắc thắng khi nhìn Katy trước khi tập trung vào ba cô. “Giờ thì xin thứ lỗi – tôi có một cuộc họp nữa.”

Jake ngừng lại, khi đặt tay lên nắm cửa; mắt họ giao nhau ngang qua phòng, và cô thấy nụ

cười hiểu biết đắc thắng nam tính trong mắt anh. Anh hoàn toàn nhận thức được là anh có thể khuấy động được phản ứng dục tình từ cô chỉ bằng một nụ hôn. Đôi mắt thăm màu của anh thách thức cô phủ nhận điều đó. “Đồ chết tiệt!” cô khế chửi thề dưới hơi thở; cô ghét anh, nhưng cô không thể nhìn trả lại anh và, cúi thấp đầu, cô vờ như đang cực kỳ quan tâm đến mặt bàn...

“Tôi sẽ gặp cô sau, Katy, chào.” Và với một cái vẫy tay anh dời đi.

Khi Jake đã đi rồi, Katy chiếu đôi mắt hần học vào ba cô. Rõ ràng là ba cô đã uống cả chai whisky – cô có thể ngửi thấy mùi từ khoảng cách 2 feet. Cô thở dài; ông uống rất nhiều trong suốt những tuần qua. Một dấu hiệu khác của vấn đề mà cô đã bỏ qua.

Đột nhiên tầm quan trọng của những việc đã xảy ra như muốn chế ngự cô và cô thấy nước chầm chích trong mắt. Một phần bí mật sâu thẳm trong tim cô đau khổ hy vọng là có lẽ cô nghĩ sai về Jake, và anh là người đàn ông đáng trọng mà cô từng nghĩ, nhưng cô không thể đánh lừa bản thân lâu hơn nữa.

Cô bước tới phía ba cô và lồng cánh tay vào tay ông. “Đi nào, ba, con sẽ lái xe đưa ba về nhà. Chúng ta có thể nghỉ phần ngày còn lại.” Và, trừ phi cô trở thành nhân tình của Jake, phần còn lại của cuộc sống của họ cũng không còn nữa, cô cay đắng nghĩ.

Cô tự trách bản thân mình – trước đây lẽ ra cô nên quan tâm đến ba cô nhiều hơn. Giá như cô ghé thăm ba cô thường xuyên hơn, giá như cô đã khẳng khẳng tham gia vào công việc kinh doanh của gia đình hơn, giá như cô đã không để Jake và Monica đuổi cô đi... “Giá như” là từ vô nghĩa nhất trong tiếng Anh, cô ủ ê nghĩ, và, cầm lấy chìa khóa của ba, cô trượt vào ngồi trong ghế lái của chiếc Jaguar. Cô đợi cho đến khi ba cô yên vị ở ghế bên cạnh, nổ máy và lái đi.

“Ba xin lỗi, Katy, cực kỳ, cực kỳ xin lỗi. Ba đã phản bội niềm tin của con, con gái bé nhỏ duy nhất của ba, gia đình của ba.”

Katy bàng quan lắng nghe câu chuyện rời rạc của ba cô, thay vào đó lại tập trung chú ý vào việc lái xe trong làn giao thông đông đúc của London. Cô thở dài nhẹ nhõm khi cuối cùng cũng về đến ngôi nhà trong phố, và đỗ xe lại. “Hãy uống với ba một cốc, Katy. Ba không muốn ở một mình cả ngày. Hồi tỉnh lại vì nhà máy Meldenton China, được chứ?”

Giọng điệu thất bại của ba cô khiến cô đau lòng hơn cô muốn thừa nhận, và gom góp làm ra vẻ một nụ cười, cô đồng ý. Tối hậu thư của Jake bị đẩy vào góc sâu trong tâm trí. Lần đầu tiên trong đời ba cô có vẻ cần cô. Thật mỉa mai là ông gần như sụp đổ và sắp say khướt trước khi chấp nhận sự thật.

Cô theo ba vào trong phòng làm việc, rồi dừng lại, mắt cô mở to ngạc nhiên. Bức chân dung của mẹ cô treo trên bệ lò sưởi bằng gỗ dái ngựa trang trí công phu. Monica đã cất bức tranh đó đi khi cô ta dọn vào sống, và Katy phân vân không biết ai đã đặt nó lại vào đấy. Chắc không phải ba cô chứ?

Ba cô để ý thấy hướng nhìn của cô và với nụ cười nửa miệng ông bước tới tủ rượu và đồ đầy

hai cốc pha lê rượu whisky Glenfiddich. Ông quay về phía cô và giờ ra một cái cốc. Cô nhận lấy cái cốc từ tay ông, đưa lên miệng nuốt một ngụm lớn. Lạy chúa, cô cần nó....

“Lydia là một người phụ nữ đẹp, Katy. Con rất giống bà ấy. Bà ấy là người phụ nữ duy nhất mà ba từng yêu.”

Katy ngược mắt ngạc nhiên nhìn ba cô. Thực ra cô cảm thấy thương ông, nhưng lời nói dối rành rành của ông hơi khó nuốt đối với cô.

Bước tới cái ghế trường kỷ to lớn bằng da, cô ngồi chìm xuống mặt đệm êm ái chào đón. Cô vẫn chưa quên những người phụ nữ của ba cô, hay Monica, người vợ thứ hai của ông, dù ông có vẻ hoàn toàn thoải mái làm như vậy, cô châm biếm nghĩ.

Cô nhìn ông uống cạn cốc rượu của mình, rồi lập tức lại rót đầy. Có vẻ như việc đồng ý uống cùng ông không phải là một ý hay, và cô ước chi mình đã quay về căn hộ của mình. Đầu cô đau kinh khủng, và uống rượu với cái bụng rỗng không tốt cho cô chút nào.

“Ba không chắc là con nhớ, nhưng khi ba mẹ mới kết hôn chúng ta đã sống trong ngôi nhà này, và chúng ta đã hạnh phúc. Khi con được ba tuổi thì chúng ta quyết định là ở thành phố không tốt cho một đứa trẻ nên ba và Lydia đã đến ở nhà ba của ta ở Cornwall. Chúng ta cũng đã hạnh phúc ở đó, ít nhất là trong một thời gian. Ta còn nhớ con chạy xuống con đường mòn đón ba vào mỗi tối thứ 6. Ba nâng con lên tay, quay tròn, và con cười lớn; con luôn cười....”

Katy cười. Ông thật ủy mị, nhưng ông đúng.

“Rồi sau đó bà ấy đã gặp mẹ Fiona khốn kiếp, một nghệ sĩ.”

“Dì Fiona, con không gặp bà ấy nhiều năm rồi,” Katy lẩm bẩm, gần như với chính bản thân mình.

“Không, thề có Chúa! Ta đã đảm bảo điều chết tiệt đấy.”

Katy ném cho ba cô một cái liếc bối rối. Ông lại đang rót đầy một cốc khác. “Ba đã nghĩ là ba có đủ rồi chưa?” cô nhắc.

“Đủ ư? Ta đã có đủ, đúng vậy, hơn bất cứ người đàn ông nào từng chịu đựng. Ba đã bắt gặp họ tại trận, con biết đấy.”

Đột nhiên Katy nhận ra là ba cô đang nói về quá khứ theo cách mà ông chưa từng làm. Ông dường như quên mất là cô đang ở đây. Ông ngồi xuống cái bàn gỗ sồi lớn, nhìn chăm chăm vào cốc rượu đang cầm trong tay, môi ông chuyển động, nhưng phải khó khăn lắm cô mới bắt được ông đang nói gì.

Cuối tuần đó là kỷ niệm lễ cưới lần thứ 11 của chúng ta. Ta đã cảm thấy có gì đó không ổn một thời gian rồi, nhưng ba không hiểu đó là cái gì. Do vậy tuần đó ta đã rời London vào thứ 5. Ta muốn làm Lydia ngạc nhiên – một cuối tuần dài ở Paris hoặc nơi nào đó như vậy. Bất cứ thứ

gì bà ấy muốn. Ta có thể trao cho bà ấy cả thế giới nếu ta có thể. Thay vào đó ta mới là người bị ngạc nhiên. Lydia và Fiona nằm trên giường của chúng ta cùng nhau. Nếu là một người đàn ông khác thì ta có thể hiểu được, nhưng một người đàn bà thì....”

Cốc của Katy rơi khỏi tay cô, miệng cô mở to kinh ngạc, và đôi mắt xanh như phản chiếu sự không tin của cô. Nhưng một cái nhìn vào ba cô đã cho cô biết là ông đang nói sự thật.

Ông lắc đầu từ bên này sang bên kia. “Ta sẽ không thể nào hiểu được; không bao giờ, không bao giờ.” Ông lầm rầm, và một lần nữa ông lại nâng cốc rượu lên miệng.

Katy run rẩy đến đầu ngón chân, lờ đi cái cốc và rượu đổ ra tấm thảm dày, cô tiến đến bên ba cô. “Ba à, xin ba”. Cô không biết là cô muốn nói gì; cô chỉ biết là cô muốn an ủi ông.

“Katy, ba luôn yêu mẹ con. Giờ ba vẫn yêu. Ba sẽ như thế cho đến khi xuống mồ, nhưng ta không thể nào tha thứ cho bà ấy. Ta đã buộc người đàn bà kia dời đi, nhưng điều đó không có tác dụng gì; như thể Lydia thiến ta vậy. Rồi khi bà ấy mất. Monica giỏi trên giường, và vì thế ta đã cưới cô ta...Giờ khi cô ta đã đi và dường như công việc kinh doanh cũng đi tong cùng cô ta. Nhưng ba chưa bao giờ hối tiếc vì đã ly dị người đàn bà đó.”

“Ba à, ba không cần phải giải thích cho con.”

“Có, ba cần, Katy. Nhưng ba không thể tìm được lời nào để xin lỗi con. Ba đã làm mất thừa kế của con, ba đã làm ba ta thất vọng và phản bội lại tổ tiên của chúng ta cũng như nhân viên của chúng ta. Làm sao ta có thể đối mặt với họ chứ?”

“Làm ơn, ba, đừng lo lắng nữa. Để con giúp ba lên lầu; ba mệt rồi; ba cần nghỉ ngơi.” Từ từ cô giúp ông đứng lên chân mình và họ cùng dời phòng leo lên lầu. “Tối nay chúng ta sẽ ăn tối cùng nhau, và mọi thứ sẽ tốt hơn nhiều, ba à, thật đấy.”

“Ba nghi ngờ điều đó đây, trừ phi Jake nghĩ ra cái gì đó.” Ông quay đầu nhìn vào cô và cô nao núng trước vẻ gần như trẻ con từ đôi mắt xanh ươn ướt của ông. “Con có nghĩ vậy không?”

“Con biết vậy,” cô trả lời với một nụ cười, và nhìn cho đến khi ông đã an toàn trong phòng ngủ lớn.

Cô trở về phòng mình, và thở dài nhẹ nhõm khi cô đóng cửa sau lưng. Cô cởi quần áo ra và nằm lên giường, tâm trí cô xoay vòng như ốc tít, và mỗi cơn gió như cắt vào da cô. Sự kinh hoàng trong những giờ qua khiến cô hầu như không thể nghĩ được gì, nhưng cô phải làm...

Một nụ cười cay đắng hiện lên trên cái miệng đáng yêu của cô. Trong nhiều năm cô đã lạnh nhạt với ba cô; cô đã buộc tội ông vì những người bạn gái của ông, và gián tiếp cho cái chết của mẹ cô. Làm sao cô dám phán xét ông suốt những năm qua? Ông đã đúng khi nhắc cô về quãng thời gian hạnh phúc khi là một đứa trẻ; ông đã là một người cha tuyệt vời, một người đàn ông của gia đình hạnh phúc và tự hào. Ông chưa bao giờ nói dối cô cả, và cô biết rằng ông, cuối cùng trong phút yếu lòng, đã cho cô biết sự thật.

Nhiều mảnh ghép nhỏ từ quá khứ mà cô đã nhìn vào dưới một ánh sáng khác hẳn từ sự tiết lộ của ông. Mẹ cô và Fiona đã luôn bên nhau, quá nhiều đến mức người phụ nữ đó đã trở thành dì đỡ đầu của Katy.

Với một tiếng rên rỉ thấp Katy lăn qua lăn lại trên giường và chôn mặt vào trong gối. Cô không có quyền phán xét ba mẹ cô, nhưng trong cô ngập tràn tội lỗi vì sự xao nhãng và lạnh nhạt của mình với ba. Cô bối rối vì xấu hổ. Lạy chúa, nhưng cô đã là một thiếu niên sớm phát triển, áp đặt phán xét đạo đức trịch thượng lên ba cô, trong khi cô không có cả kinh nghiệm lẫn hiểu biết để làm như vậy.

Vì Jake cô đã bỏ chạy tới Pháp và hào hiệp gọi cho ba cô một lần một tuần. Trong bốn năm qua họ chỉ gặp nhau có ba lần, và luôn luôn là ba cô phải gợi ý điều đó.

Hai tháng trước cô đã bình tĩnh bước trở lại cuộc đời ông và thông báo với ông rằng cô sẽ tiếp nhận vị trí hợp pháp của mình ở công ty. Cô đã núp mình dưới lòng tự phụ của chính cô. Cô đã tự bảo mình là những năm ở vùng Lục địa đã làm dịu đi quan điểm của cô, cô đã là một phụ nữ trưởng thành và sẵn sàng tha thứ cho ba cô lỗi lầm nhỏ của ba cô.

Trong một lúc dài căng thẳng Katy đã nghiêm khắc nhìn nhận bản thân, và cô không thích cai mà cô nhìn thấy. Cô đã dạo chơi suốt cả cuộc đời mình, lấy cái mà cô muốn, ba cô luôn ở đó hỗ trợ cô, đặc biệt bằng tiền bạc khi cô mới dời nhà.

Cô là con gái ông và cô chưa bao giờ quan tâm đến cảm giác của ông cho đến hôm nay. Mẹ cô đã phá hủy niềm kiêu hãnh của ông khi còn trẻ, nhưng ông đã chiến đấu theo cách duy nhất mà ông biết. Một chuyên gia tâm lý có thể giải thích súc tích hơn, nhưng Katy có thể đoán ông đã từ bỏ như thế nào.

Hôm nay cô đã nghe ba cô xin lỗi đi xin lỗi lại, và cầu xin sự tha thứ của cô. Cô mới chính là người phải xin lỗi vì sự vô cảm nhẫn tâm của mình. Ba cô đã thể hiện đủ dấu hiệu về việc có gì đó không ổn với công ty, nhưng chưa lần nào cô theo đuổi ông về vấn đề này, và hỏi ông điều gì khiến ông lo lắng. Ẩn náu an toàn trong trò chơi của chính mình, cô không quan tâm đến ai khác ngoài bản thân. Giờ đây khi ba cô đối mặt với vụ kiện phá sản và sự xâu xé của dư luận, chút ít lòng tự trọng đã dời bỏ ông.

Ra khỏi giường, cô cởi đồ lót và trượt tấm ga quanh người. Cô không thể điều đó xảy ra, cô nợ ba cô điều đó. Lòng kiêu hãnh của các thế hệ nhà Meldenton chảy trong huyết quản cô khi cô bước qua phòng tắm. Cô sẽ làm bất cứ điều gì để cứu nhà máy Meldenton China, và nếu điều đó bao gồm cả việc làm nhân tình của Jake thì cô sẽ làm thế.

Một ý tưởng đánh mạnh vào cô, và, cởi tấm dra giường ra, cô bước vào phòng tắm và bật nước lên. Có thể rút cục cô có thể đánh lừa Jake. Cô có tiền riêng, và chỉ cần một cuộc gọi cho Claude ở Pháp có thể đưa cô trở lại thế giới thời trang. Tất cả những gì cô cần là có một tổ chức tài chính sẵn sàng cho cô mượn tiền dựa vào khả năng kiếm tiền của cô với tư cách là Lena Lawrence, siêu mẫu.

Khi cô liếc vào trong tủ quần áo, một nụ cười hài hước cong lên trên môi cô: hầu hết quần áo của cô là ở trong căn hộ và tất cả những gì cô để lại đây là một cái áo khoác lông chồn – một món quà của ba cô mà cô chưa bao giờ mặc – và một vài bộ váy.

Cô đã chọn một cái ít gọi cảm nhất trong hai cái – một cái váy bó chèn Jersey bằng lụa màu xanh ngọc bích. Cô nhanh chóng đeo một cái dây buộc trắng hình gấu teddy, và trượt một cái váy qua đầu cô. Cô vuốt mặt vải gấn vừa vặn ôm hông rồi xoay sang bàn phấn. Năm phút sau với mái tóc vàng dài đã được chải và được sắp xếp gọn gàng theo kiểu Pháp và một lớp trang điểm tối thiểu tôn lên vẻ đáng yêu của cô, cô vội vàng xuống phòng làm việc.

Sáng nay Jake đã bắt được cô khi không ý thức và không chuẩn bị trước, khiến cô quên mất quy tắc đầu tiên trong kinh doanh là phải đọc mọi thứ, ngay cả một bản in nhỏ nhất. Trước khi tham dự cuộc họp cô chỉ đọc các báo cáo về Nhà máy sứ Meldenton China và lờ đi những giấy tờ về công ty bất động sản như thể không liên quan gì đến cô cả. Tiết lộ của Jake đã khiến cô choáng váng một cách tàn nhẫn, và đập tan sự tự tin của cô, nhưng cuối cùng thì cô bắt đầu suy nghĩ thông suốt và cô sẽ không lặp phải sai lầm như thế thêm nữa.

Cô ngồi xuống cái bàn mặt da lớn của ba cô và nhắc điện thoại lên. “Xin chào, Claude.” Bằng tiếng Pháp nói nhanh, cô giải thích cho bạn cô điều cô muốn. Một hợp đồng mới với mức lương cao hơn nhiều, và nhiều nhiệm vụ bên ngoài nhất mà ông có thể tìm được cho cô. Thêm vào đó, cô muốn có câu trả lời trong tối nay.

Cô đặt ống nghe xuống, một cái nhú làm hồng hàng mày mềm mướt của cô. Claude đã hứa làm những gì mà ông có thể; ông không quá tự tin, và không chắc có thể cho cô cái mà cô muốn chỉ trong vòng vài giờ, nhưng ông hứa sẽ gọi lại cho cô sau.

Nhắc cặp lên, cô mở ra và lấy ra một tập giấy tờ. Hai giờ sau, nhắc mắt khỏi đồng giấy tờ, cô ngẩng đầu lên khi thấy bà quản gia Thomas bước vào trong phòng.

“Xin lỗi, thưa cô, nhưng cô sẽ ở lại ăn tối chứ?”

“Vâng,” Katy đáp lại, cố gắng mỉm cười. Bà Thomas đã thay thế người quản gia cũ. Theo ba cô, bà là một viên ngọc quý, một bà góa tầm đầu 50 tuổi đã mất nhà khi chồng bà mất, và rất biết ơn khi có một mái nhà trên đầu.

Katy phát ra tiếng thở dài mệt mỏi. Sau khi đọc toàn bộ bản báo cáo, cô phân vân liệu bất kỳ ai trong số họ sẽ còn một mái nhà không lâu nữa. Tình hình có vẻ tồi tệ hơn cô hình dung lúc đầu, nhưng, với tiền tiết kiệm của cô và tài sản cá nhân của ba cô, công ty có thể được cứu.

Suốt bữa tối mà hầu như Katy không đụng đến, cô đã vạch ra kế hoạch của mình với ba cô. “Vậy ba thấy đấy, với tài sản của cá nhân ba và con, cộng với hy vọng vào khoản thu nhập của con trong một hoặc hai năm tới, chúng ta có thể duy trì được. Thị trường bất động sản sẽ phải phục hồi.”

“Katy, Katy con yêu, ba không xứng có một cô con gái như con. Con đưa cho ba tất cả tiền

của con và thu nhập của con trong tương lai-----

“Điều đó không quan trọng, ba à,” cô cắt ngang ông. “Công ty mới là điều quan trọng.” cô không muốn ông lại trở nên ủy mị, khi ông chỉ vừa mới ra khỏi cơn say rượu sáng nay.

“Không ích gì đâu, Katy. Ba không có tiền riêng; ít ra thì không có đủ để cứu công ty.”

“Nhưng ông để lại cho ba hàng đồng tiền cơ mà...”

“Phải, điều đó đúng, nhưng Monica chứng tỏ là một cô vợ tốn kém – với biệt thự ở Marbella, một cái du thuyền ở Địa trung hải cùng với những thứ kèm theo như đồ trang sức, lông thú... con có thể gọi như vậy, chúng ta đã mua chúng. Nhưng ta không thể hoàn toàn đổ tội cho Monica. Đó là lỗi của riêng ta. Ba đã tái đầu tư cổ phần vào các cổ phiếu có lợi nhuận cao hơn, nhưng không may là cũng có rủi ro lớn hơn.”

“Ồ, không,” Katy có thể đoán điều gì tiếp theo.

“Một ngày thứ hai đen tối vài năm trước, tài sản của ta nhanh chóng giảm còn một nửa, vụ dàn xếp ly hôn năm ngoái đã khiến ta khánh kiệt. Ta đã vét đến từng đồng xu mà ta có nhưng ta vẫn phải chia cho Monica phân nửa cổ phần của nhà máy Meldenton của ta để đóng tiền cấp dưỡng sau ly hôn.”

Tiếng khịt mũi kinh tởm của Katy cũng không đủ ngăn ông lại.

“Vào lúc đó ta nghĩ điều đó xứng đáng để ta có thể rũ bỏ người đàn bà đó, và dường như không có nhiều rủi ro lắm. Luật sư của ta đã sắp xếp để Monica không thể bán nó trong vòng hai năm, và sau đó ta có quyền lựa chọn được mua lại cổ phần đầu tiên. Nó trông có vẻ như là một thỏa thuận tốt trên giấy tờ; hai năm sau ta có thể bán các căn hộ, có lợi nhuận khổng lồ, và vẫn nắm quyền kiểm soát công ty. Không may là ta chưa bao giờ dự đoán được sự sụp đổ hoàn toàn của thị trường bất động sản.”

Katy lắng nghe với vẻ cam chịu bất đắc dĩ bài phát biểu của ba cô; hai người vợ của ông đã phá hủy ông thật hiệu quả, và cô đã không làm gì để giúp ông.

Tiếng chuông điện thoại reo làm tinh thần cô phấn chấn lên một chút. Cô dời khỏi bàn, tay bắt chéo, và bước vào đại sảnh. Cô nhắc ông nghe lên. Đó có lẽ là Claude, nhưng, không có lời đề nghị thần kỳ nào cả, không có cách nào để cô có thể kiếm đủ để vực công ty dậy.

“Buổi tối tốt lành, Claude,” cô đáp lại lời chào của ông, và lắng nghe trong nỗi tuyệt vọng đang dâng cao giọng tiếng Pháp nhanh như gió của ông. Cô không nghe thấy tiếng chuông cửa, và khi một bàn tay rám nắng mạnh mẽ vòng qua tay cô trên ống nghe, cô gần như nhảy dựng lên. “Jake!” cô thốt lên.

“Cảm ơn, Claude, cô ấy đã nhận được lời nhắn của ông rồi. Chúc ngủ ngon.” Jake vừa lấy ống nghe ra khỏi bàn tay lóng ngóng của cô vừa nói ngắn gọn rồi đặt nó lên điện thoại.

“Làm sao anh dám? Tôi đang nói chuyện! đó là cuộc gọi rất quan trọng,” cuối cùng cô cũng

rít lên, sau khi khôì phục từ cú sốc khi thấy anh xuất hiện đột ngột ở nhà cô.

“Ông ấy không thể giúp cô, Katy,” Jake nói cộc lốc.

Katy ngược lên nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen tối lấp lánh tia đặc thẳng mĩa mai. Anh nói đúng: Claude không thể giúp cô; vì lý do nào đó ông ấy có vẻ miễn cưỡng muốn ký lại hợp đồng với cô, nhưng làm thế quái nào mà Jake biết điều đó? Có phải anh là nhà tiên tri? Cô cay đắng tự hỏi.

“Claude không phải là ông chủ duy nhất của tôi, mà còn là một người bạn, và anh không có quyền đột nhập vào trong ngôi nhà này và giật lấy điện thoại từ tay tôi.” Cô dữ dội nói, nhưng bên trong cô đang run rẩy.

“Tôi không đột nhập, Katy thân mến; bà quản gia tốt bụng của cô đã mở cửa và chỉ tôi vào đây. Còn về Claude,” anh lè nhè cái tên đó một cách mĩa mai, “Tôi nghĩ là tình bạn của cô với ông ta vừa mới chấm dứt rồi đấy.”

“Không đòi nào,” cô nói ngắn gọn. Anh ở đâu ra mà cho mình cái quyền yêu cầu cô nên kết bạn với ai? Cô giận sôi lên. Nhưng đôi mắt xanh của cô trượt qua hình dáng cao lớn của anh, không thể nắm giữ được ánh nhìn của anh.

Anh trông thật tuyệt – tuyệt hơn mức cho phép, cô vô vọng nghĩ. Khi liên quan đến việc ăn mặc thì Jake như được thừa hưởng phong cách ăn mặc tinh tế thường thấy của đàn ông Italia. Một cái áo khoác màu xanh hải quân thông minh phủ lên bờ vai rộng được cắt may khéo léo và phủ dài đến giữa bắp chân. Bên dưới đó anh mặc một bộ vest sẫm màu dành cho bữa tối, với áo sơ mi trắng như tuyết, và một cái nơ con bướm mềm màu nâu hạt dẻ thắt trên cổ họng r ám nắng. Với hầu hết đàn ông nó trông thật nữ tính, nhưng với Jake thì nó trông thật lôi cuốn.

Cô không để ý thấy ba cô bước vào đại sảnh, và cô quá mù mịt trầm ngâm suy tư về người đàn ông đứng trước mặt mình và bối rối về lý do Jake đến đây.

CHƯƠNG 5

“Jake, thật là ngạc nhiên! Thật tốt khi lại gặp anh ở nhà tôi. Đã một thời gian rồi kể từ khi anh đến, nhưng giờ sự thu hút chính đã quay trở lại rồi phải không?”

Cái nháy mắt hiểu biết của ba cô và nụ cười toe toét của Jake không lọt khỏi mắt cô. “Anh có gợi ý nào để giải quyết vấn đề của chúng ta chưa?” ba cô nói tiếp, “hay anh đến để đưa cô gái của tôi ra ngoài?”

Đôi mắt xanh của Katy mở to kinh ngạc. Ba cô mất trí rồi chẳng? Chắc hẳn ông phải nhận ra là lý do duy nhất khiến Jake không đến nửa hàng tháng trời là vì Monica không còn sống ở đây nữa chứ, và điều cuối cùng mà Katy muốn là ra ngoài với Jake?

“Đúng vậy, David, Katy và tôi có buổi hẹn muộn ra ngoài khiêu vũ. Tôi nghĩ điều đó có thể giúp cô ấy vui lên; cô ấy quá đáng yêu để mà bận đầu lo nghĩ về công việc kinh doanh,” Jake mềm mại trả lời.

Một buổi hẹn hò muộn, Katy muốn nổi đóa khi nghe hai người đàn ông nói như thể cô không có ở đó vậy. Cô nhận lời hẹn hò muộn với anh ư, làm sao anh ta dám? Cô mở miệng định nói, nhưng đột nhiên bà Thomas xen ngang.

“Ông đã ăn xong bữa tối chưa, ông Meldenton, vì nếu rồi thì tôi sẽ dọn chúng đi.”

“Xong rồi, Margaret; vâng, cảm ơn bà, thật là một bữa ăn ngon như mọi khi.”

Magaret. Từ khi nào mà bà quản gia trở thành Magaret vậy? Katy tròn miệng khi liếc nhìn từ người này sang người kia: ba cô đang mỉm cười độ lượng với người phụ nữ lớn tuổi, và quản gia thì trông rõ ràng là bền lén. Căn phòng như đang bắt đầu có vẻ như Rạp xiếc Piccadilly.

Đúng là một rạp xiếc, cô đóng băng nghĩ; các sự kiện trong cả ngày trượt khỏi đầu cô.

“Lấy áo khoác đi, Katy; chúng ta sẽ ra ngoài.”

Cô lại mở miệng định bảo Jake chính xác anh ta là một con dơi đối trá, rồi ngậm miệng lại lần nữa khi ba cô đồng ý với anh.

“Phải đấy, Katy, con hãy đi đi và tận hưởng buổi tối.”

Đương đầu với quá nhiều sự thuyết phục của nam giới, Katy không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đồng ý, và quay đi lên lầu lấy đồ khoác ngoài. Lấy thứ duy nhất mà cô tìm thấy, cô choàng cái khăn lông chồn qua vai. Cô phải mang một vài bộ vest về đây, nhưng cô có cảm giác tồi tệ là cô sẽ không cần một bộ vest doanh nhân trong một khoảng thời gian.

Đi xuống dưới lầu, cô phân vân tự hỏi làm sao mà cô có thể ngốc nghếch đến nỗi để cho Jake chi phối cô ra ngoài với anh; nhưng quá muộn để rút lui rồi.

“Cô biết không, Katy, đôi lúc tôi hầu như quên mất cô không còn là người nổi tiếng nữa.” anh nhẹ nhàng trêu chọc khi cô bước xuống chân cầu thang, và anh di chuyển tới bên cô, vòng tay qua eo cô. “Trong cái váy bó sát và cái khăn quàng cổ lông thú đó trông cô có thể tiếp cận được.” anh mềm mại lẩm bẩm.

Katy ném cho anh cái nhìn chua cay. “Làm mẫu....các tấm quảng cáo là một sai lầm.” cô cáu kỉnh nói. Anh quá kiêu căng, quá tin chắc là cô sẽ phù hợp với bất kỳ cái gì mà anh sắp xếp. Nhưng cô không kiềm được sự tức giận khi Jake nhướn một bên mày sẫm màu như thể rành rành không tin, rồi quay lại và nói với ba cô.

“Chúc ngủ ngon, David, và cố đừng có lo lắng; tôi chắc là mọi việc sẽ được giải quyết một cách có lợi vào ngày mai.”

“Và anh định làm thế nào?” Katy chế nhạo khi anh đẩy cô ra ngoài cửa. “Anh có thể có một nửa dòng máu Italia, nhưng anh không phải là Machiavelli. Thậm chí cả anh cũng không thể thay đổi sự thua lỗ một vài triệu bảng thua lỗ thành sinh lời ngay được.”

“Không, nhưng cô và tiền của tôi thì có thể, cara (em yêu).”

Cô cảm thấy màu sắc trườn dưới da cô khi biểu hiện âu yếm lão xược kiểu Italia chế nhạo cô. Thật không thể tin được là sự xáo trộn trong nửa tiếng qua thực sự khiến cô quên đi lời đề nghị khiếm nhã của Jake trong một lúc, nhưng giờ cô cảm thấy như thế thanh gươm của Damocles đang cắm vào đầu cô.

Bỗng nhiên nhận ra cô đang nhìn chăm chăm vào anh một cách lo lắng, cô hạ tầm mắt xuống và trượt vào ngồi, trước sự ngạc nhiên của cô, một cái xe Rolls-Royce màu trắng. Ở một mình với anh khiến cô cảm thấy không an toàn, và ngày vừa qua đã là quá đủ. Cô cảm thấy muốn bệnh....

“Cô có thích đi đâu hơn không? Hay tôi có thể làm cô ngạc nhiên?” Jake khéo léo hỏi, và khởi động máy và đánh xe ra đường chính.

“Tôi sẽ rất biết ơn nếu anh thả tôi ở căn hộ của tôi.” Một cơn buồn nôn kinh khủng dâng lên cổ họng cô, và dạ dày cô như muốn lộn nhào nhắc cô rằng cô không miễn nhiễm với người đàn ông bên cạnh. Anh vẫn có thể khiến nhịp đập tim cô dâng lên báo động, và điều tệ là, anh cũng biết điều đó.

“Không được, tôi đã nói là chúng ta đi ra ngoài khiêu vũ và chúng ta sẽ.”

“Tôi không hiểu tại sao anh lại khẳng khẳng như vậy.” cô chế giễu sau khi lấy lại sự tự chủ. “Chúng ta chưa bao giờ khiêu vũ cả - thực ra tôi không biết liệu anh có thể khiêu vũ không.”

“Có rất nhiều điều mà cô không biết về tôi, Katy ạ. Nhưng tôi chắc là trong những tháng tới cô sẽ biết về tôi thân mật hơn bất kỳ ai mà cô từng biết. Điều đó sẽ thú vị đấy.” anh quan sát cô, ném cho cô một cái nhìn đắc thắng trước khi quay trở lại tập trung chú ý vào đường đi.

Lời bình luận hàm ý của anh khiến cô im lặng hoàn toàn, và trong phần còn lại của chuyến đi ngắn cô bị lạc mất trong những suy nghĩ xáo động. Jake cực kỳ tự tin là cô sẽ tuân theo yêu cầu làm nhân tình của anh khiến cô chỉ muốn ném lời đề nghị kinh tởm ấy vào mặt anh. Như Rhett Butler trong truyện Cuốn theo chiều gió nhưng là hình ảnh phản diện. Không may là cô đã làm điều tồi tệ rồi, và đó mới là vấn đề. Cô không thể chịu được cảnh nhìn công ty của gia đình phá sản, nhìn ba cô khánh kiệt, và Jake biết điều đó.....

Câu lạc bộ ăn tối ở Mayfair nhỏ, chiếu sáng mờ ảo, rõ ràng là nơi phục vụ độc quyền cho một nhóm nhỏ. Một lời dè dặt ở cánh cửa điều khiển bằng sóng vô tuyến đã để Jake vào trong. Katy không thể không ngạc nhiên khi nhận ra một trong số những thành viên hoàng gia trẻ tuổi, khiêu vũ với một người mẫu khá nổi tiếng mà Katy đã làm việc vô số lần trước đây.

Một người đàn ông vận đồ vest sẫm màu cởi áo khoác của Jake, nhưng trước khi anh ta có

thể gỡ khăn choàng lông thú cho Katy thì Jake đã ở đằng sau cô khéo léo gỡ nó. Đôi tay mạnh mẽ của anh nán lại hơi lâu trên đôi vai mảnh khảnh của cô và cô phải dùng hết ý chí mới có thể kìm nén được cơn run rẩy mà sự động chạm của anh khuấy động lên. Cuối cùng anh cũng buông cô ra và cho phép người bồi bàn kính cẩn dẫn họ tới một bàn ở góc khuất của căn phòng.

Katy thấy rõ là Jake nổi tiếng ở đây; anh gật đầu đáp lại lời chào của một số người. “Tôi ngạc nhiên đấy, Jake ạ; tôi chưa bao giờ thấy anh có vẻ như kiểu người thích đến một nơi như thế này,” cô bình luận.

“Tôi không thích; tôi là một hội viên, tất nhiên là như thế, nhưng thực ra đây mới chỉ là lần thứ hai tôi đến đây trong nhiều năm.”

Katy ném cho anh một nụ cười giấu cợt. Anh đang cố đánh lừa ai vậy? Cô ngồi xuống một cái ghế được một bồi bàn gần đó kính cẩn kéo ra cho cô.

“Tôi biết hầu hết mọi người ở đây qua công việc,” anh nói rõ thêm khi ngồi xuống cái ghế đối diện và nói một lời ngắn gọn yêu cầu đem ra một cốc whisky và nước trước khi quay đôi mắt đánh giá sang cô.

Trầm ngâm trong suy nghĩ của mình, cô không nhận ra cái nhìn của anh. Cuộc sống cá nhân của Jake trong những năm qua là một cuốn sách đóng với Katy. Nhưng chắc hẳn phải có hàng tá phụ nữ; bằng cách nào đó cô không tin anh chung thủy với một người nào đó như Monica, vợ của một người đàn ông khác....Có lẽ anh thích sự đa dạng, và trong tình huống này liệu điều đó có xấu không? Cô trầm ngâm nghĩ.

Nếu cô trở thành nhân tình của anh thì nhiều khả năng anh sẽ mau chóng chán cô. Anh chắc quen với những người tình thạo đời; sự hầu như hoàn toàn thiếu kinh nghiệm của cô sẽ sớm khiến một người có khẩu vị như anh thấy nhạt nhẽo. Chúa giúp cô! Cô thực đang nghiêm túc xem xét lời đề nghị của anh.

“Champagne cho cô chứ, Katy?”

“Không, cảm ơn. Tôi không có tâm trạng ăn mừng; một ly nước Perrier là tốt rồi.” cô lắc đầu theo cử chỉ phủ nhận, như thể không phải là để từ chối uống champagne mà là để trục xuất những suy nghĩ phản bội trong đầu.

“Tôi hoàn toàn đồng ý với cô – tôi thích những người đàn bà của tôi tỉnh táo,” Jake êm ả nói, và, quay về phía người bồi bàn để đưa ra yêu cầu.

Katy lờ đi lời bình luận khiêu khích của anh và nhìn quanh phòng, bất kỳ đâu để tránh mặt người đàn ông đối diện mình. Trên một sân khấu nhỏ ở cuối phòng có một bộ ba đang chơi một bản nhạc jazz chẳng phải truyền thống cũng chẳng phải hiện đại, dễ nghe và khiến không gian thư giãn hơn. Một nhóm cặp đôi đang nhảy trên cái bục tròn, di chuyển nhẹ nhàng theo tiếng nhạc blues êm ái.

“Cô có muốn nhảy không?” giọng Jake phá tan sự im lặng dai dẳng giữa họ.

“Không thực sự muốn; đây là ý tưởng của anh chứ không phải của tôi,” cô sùng sĩa đáp, và, nâng ly nước mà người bồi bàn vừa đặt cẩn thận lên bàn, cô nuốt một ngụm dài mát lạnh, bằng cách nào đó có thể làm yên dạ dày đang lộn nhào của cô.

“Nhưng tôi sẽ không chấp nhận câu trả lời không, em yêu ạ,” rồi anh đứng lên, Jake bước vòng qua bàn và đặt một tay dưới cánh tay cô buộc cô rời khỏi chỗ ngồi.

Cô ném cho anh một cái nhìn hoảng hốt, và cô biết từ vẻ cương quyết không lay chuyển được trong mắt anh, từ đường môi mím chặt thành đường thẳng, rằng anh không cho phép sự từ chối, và lời anh nói không phải chỉ ám chỉ đến việc khiêu vũ....

“Ít nhất cũng phải để tôi đặt ly của mình xuống đã chứ,” cô nói chua cay, và dường như không thể không nhượng bộ, cô theo anh khi anh dẫn cô ra sàn nhảy.

Cô nâng tay phải lên khi một tay Jake vòng quanh eo cô, nhưng anh lờ nó đi và nhanh chóng luồn tay còn lại quanh eo cô, kéo cô vào sát cơ thể cứng rắn của anh; cô thả rơi tay lên ngực anh, ngón tay xò rộng trên mặt trước áo sơ mi của anh như cố tạo một khoảng cách giữa họ, nhưng nó chẳng ích gì.

Anh cười lục cục trong một âm giọng trầm sâu êm ái, và quá dễ dãi trượt tay xuống tới hông cô, trong khi tay kia vuốt ve dọc xương sống cô tới xương đòn ở vai. “Thôi nào, Katy,” anh lăm bắm trong tóc cô, “đừng làm tôi thất vọng bây giờ. Lena Lawrence sẽ không bao giờ phản đối khiêu vũ má kề má,” anh lè nhè mĩa mai.

Má kề má ư! Đó không phải là cách mà Katy miêu tả nó. Jake như giam cầm cô dựa vào cơ thể cứng cáp của anh, cơ thể của họ kẹp chặt với nhau từ ngực tới chân. Cô cảm thấy cơ bắp cứng cáp của đùi anh ở giữa đôi chân thon thả của cô với sự điêu luyện đáng kinh ngạc khi anh thực hiện cú xoay khéo léo. Cô cố giữ bản thân cứng nhắc trong tay anh, nhưng hơi ấm của cơ thể anh, tay anh kéo lê khám phá lên xuống trên lưng cô như truyền những luồng run rẩy nhận thức xuống xương sống cô.

“Vì chúa, hãy thư giãn nào,” Jake nói huých toẹt, “và thưởng thức âm nhạc đi. Tôi không định cưỡng bức cô trên sàn nhảy đâu.”

Tay anh vòng lên siết chặt gáy cô và kéo đầu cô ra đằng sau một chút để cô buộc phải nhìn vào mắt anh.

“Tôi không nghĩ là anh sẽ làm thế, nhưng để tôi nhắc anh, tôi không muốn nhảy,” cô nhanh chóng bật lại, ghét cái cách anh cười mĩa mai xuống khuôn mặt đỏ ửng của cô. “Tôi mệt rồi,” cô cộc lốc biện hộ.

“Tội nghiệp Katy,” anh nhẹ nhàng chế giễu. “Nhưng không may đây là điều cần thiết để cả thế giới thấy vị trí mới của cô.”

“Ý anh là gì?” Anh ta đang nói về vị trí mới nào vậy? Cô cau mày, biết rằng cô sẽ không thích câu trả lời.

“Hãy nhìn xung quanh xem, Katy. Cô thấy gì?”

Katy làm như anh bảo và nhận ra một vị bộ trưởng, một vài vị đứng đầu ngành – những con người đẹp đẽ.

“Phải, em yêu, đây là một câu lạc bộ ăn tối kín đáo nơi mà tầng lớp thượng lưu cực giàu, bộ những người chuyên di chuyển bằng máy bay nếu cô thích gọi thế hơn, có thể ăn tối với bạn của mình mà biết rằng dù điều tồi tệ nhất có xảy ra thì cũng chỉ gây ra một vài dòng ngòi lê đôi mách trên các tờ báo uy tín. Sự xuất hiện của chúng ta tối nay sẽ củng cố thỏa thuận mới của chúng ta, đồng thời cũng thông báo cho bất kỳ ai quan tâm là Katy, hay Lena Lawrence, người mẫu, đã thay đổi lòng trung thành của mình một lần nữa, và không còn là người tình sống chung với ngài Claude nổi tiếng.”

“Jake, thật là ngạc nhiên! Thật tốt khi lại gặp anh ở nhà tôi. Đã một thời gian rồi kể từ khi anh đến, nhưng giờ sự thu hút chính đã quay trở lại rồi phải không?”

Cái nháy mắt hiểu biết của ba cô và nụ cười toe toét của Jake không lọt khỏi mắt cô. “Anh có gợi ý nào để giải quyết vấn đề của chúng ta chưa?” ba cô nói tiếp, “hay anh đến để đưa cô gái của tôi ra ngoài?”

Đôi mắt xanh của Katy mở to kinh ngạc. Ba cô mất trí rồi chẳng? Chắc hẳn ông phải nhận ra là lý do duy nhất khiến Jake không đến nữa hàng tháng trời là vì Monica không còn sống ở đây nữa chứ, và điều cuối cùng mà Katy muốn là ra ngoài với Jake?

“Đúng vậy, David, Katy và tôi có buổi hẹn muộn ra ngoài khiêu vũ. Tôi nghĩ điều đó có thể giúp cô ấy vui lên; cô ấy quá đáng yêu để mà bận đầu lo nghĩ về công việc kinh doanh,” Jake mềm mại trả lời.

Một buổi hẹn hò muộn, Katy muốn nổi đóa khi nghe hai người đàn ông nói như thể cô không có ở đó vậy. Cô nhận lời hẹn hò muộn với anh ư, làm sao anh ta dám? Cô mở miệng định nói, nhưng đột nhiên bà Thomas xen ngang.

“Ông đã ăn xong bữa tối chưa, ông Meldenton, vì nếu rồi thì tôi sẽ dọn chúng đi.”

“Xong rồi, Magaret; vâng, cảm ơn bà, thật là một bữa ăn ngon như mọi khi.”

Magaret. Từ khi nào mà bà quản gia trở thành Magaret vậy? Katy tròn miệng khi liếc nhìn từ người này sang người kia: ba cô đang mỉm cười độ lượng với người phụ nữ lớn tuổi, và quản gia thì trông rõ ràng là bền lễn. Căn phòng như đang bắt đầu có vẻ như Rạp xiếc Piccadilly.

Đúng là một rạp xiếc, cô đóng băng nghĩ; các sự kiện trong cả ngày trượt khỏi đầu cô.

“Lấy áo khoác đi, Katy; chúng ta sẽ ra ngoài.”

Cô lại mở miệng định bảo Jake chính xác anh ta là một con dơi đối trá, rồi ngậm miệng lại lần nữa khi ba cô đồng ý với anh.

“Phải đấy, Katy, con hãy đi đi và tận hưởng buổi tối.”

Đương đầu với quá nhiều sự thuyết phục của nam giới, Katy không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đồng ý, và quay đi lên lầu lấy đồ khoác ngoài. Lấy thứ duy nhất mà cô tìm thấy, cô choàng cái khăn lông chồn qua vai. Cô phải mang một vài bộ vest về đây, nhưng cô có cảm giác tồi tệ là cô sẽ không cần một bộ vest doanh nhân trong một khoảng thời gian.

Đi xuống dưới lầu, cô phân vân tự hỏi làm sao mà cô có thể ngốc nghếch đến nỗi để cho Jake chi phối cô ra ngoài với anh; nhưng quá muộn để rút lui rồi.

“Cô biết không, Katy, đôi lúc tôi hầu như quên mất cô không còn là người nổi tiếng nữa.” anh nhẹ nhàng trêu chọc khi cô bước xuống cầu thang, và anh di chuyển tới bên cô, vòng tay qua eo cô. “Trong cái váy bó sát và cái khăn quàng cổ lông thú đó trông cô có thể tiếp cận được.” anh mềm mại lăm bắm.

Katy ném cho anh cái nhìn chua cay. “Làm mẫu....các tấm quảng cáo là một sai lầm.” cô cáu kỉnh nói. Anh quá kiêu căng, quá tin chắc là cô sẽ phù hợp với bất kỳ cái gì mà anh sắp xếp. Nhưng cô không kiềm được sự tức giận khi Jake nhướn một bên mày sẫm màu như thể rành rành không tin, rồi quay lại và nói với ba cô.

“Chúc ngủ ngon, David, và cố đừng có lo lắng; tôi chắc là mọi việc sẽ được giải quyết một cách có lợi vào ngày mai.”

“Và anh định làm thế nào?” Katy chế nhạo khi anh đẩy cô ra ngoài cửa. “Anh có thể có một nửa dòng máu Italia, nhưng anh không phải là Machiavelli. Thậm chí cả anh cũng không thể thay đổi sự thua lỗ một vài triệu bảng thua lỗ thành sinh lời ngay được.”

“Không, nhưng cô và tiền của tôi thì có thể, cara (em yêu).”

Cô cảm thấy màu sắc trườn dưới da cô khi biểu hiện âu yếm lão xược kiểu Italia chế nhạo cô. Thật không thể tin được là sự xáo trộn trong nửa tiếng qua thực sự khiến cô quên đi lời đề nghị khiếm nhã của Jake trong một lúc, nhưng giờ cô cảm thấy như thể thanh gươm của Damocles đang cắm vào đầu cô.

Bỗng nhiên nhận ra cô đang nhìn chăm chăm vào anh một cách lo lắng, cô hạ tầm mắt xuống và trượt vào ngòai, trước sự ngạc nhiên của cô, một cái xe Rolls-Royce màu trắng. Ở một mình với anh khiến cô cảm thấy không an toàn, và ngày vừa qua đã là quá đủ. Cô cảm thấy muốn bệnh....

“Cô có thích đi đâu hơn không? Hay tôi có thể làm cô ngạc nhiên?” Jake khéo léo hỏi, và khởi động máy và đánh xe ra đường chính.

“Tôi sẽ rất biết ơn nếu anh thả tôi ở căn hộ của tôi.” Một cơn buồn nôn kinh khủng dâng lên cổ họng cô, và dạ dày cô như muốn lộn nhào nhắc cô rằng cô không miễn nhiễm với người đàn ông bên cạnh. Anh vẫn có thể khiến nhịp đập tim cô dâng lên báo động, và điều tệ là, anh cũng biết điều đó.

“Không được, tôi đã nói là chúng ta đi ra ngoài khiêu vũ và chúng ta sẽ.”

“Tôi không hiểu tại sao anh lại khẳng khái như vậy.” cô chế giễu sau khi lấy lại sự tự chủ. “Chúng ta chưa bao giờ khiêu vũ cả - thực ra tôi không biết liệu anh có thể khiêu vũ không.”

“Có rất nhiều điều mà cô không biết về tôi, Katy ạ. Nhưng tôi chắc là trong những tháng tới cô sẽ biết về tôi thân mật hơn bất kỳ ai mà cô từng biết. Điều đó sẽ thú vị đấy.” anh quan sát cô, ném cho cô một cái nhìn đắc thắng trước khi quay trở lại tập trung chú ý vào đường đi.

Lời bình luận hàm ý của anh khiến cô im lặng hoàn toàn, và trong phần còn lại của chuyến đi ngắn cô bị lạc mất trong những suy nghĩ xáo động. Jake cực kỳ tự tin là cô sẽ tuân theo yêu cầu làm nhân tình của anh khiến cô chỉ muốn ném lời đề nghị kinh tởm ấy vào mặt anh. Như Rhett Butler trong truyện Cuốn theo chiều gió nhưng là hình ảnh phản diện. Không may là cô đã làm điều tồi tệ rồi, và đó mới là vấn đề. Cô không thể chịu được cảnh nhìn công ty của gia đình phá sản, nhìn ba cô khánh kiệt, và Jake biết điều đó.....

Câu lạc bộ ăn tối ở Mayfair nhỏ, chiếu sáng mờ ảo, rõ ràng là nơi phục vụ độc quyền cho một nhóm nhỏ. Một lời dè dặt ở cánh cửa điều khiển bằng sóng vô tuyến đã để Jake vào trong. Katy không thể không ngạc nhiên khi nhận ra một trong số những thành viên hoàng gia trẻ tuổi, khiêu vũ với một người mẫu khá nổi tiếng mà Katy đã làm việc vô số lần trước đây.

Một người đàn ông vận đồ vest sẫm màu cởi áo khoác của Jake, nhưng trước khi anh ta có thể gỡ khăn choàng lông thú cho Katy thì Jake đã ở đằng sau cô khéo léo gỡ nó. Đôi tay mạnh mẽ của anh nán lại hơi lâu trên đôi vai mảnh khảnh của cô và cô phải dùng hết ý chí mới có thể kìm nén được cơn run rẩy mà sự động chạm của anh khuấy động lên. Cuối cùng anh cũng buông cô ra và cho phép người bồi bàn kính cẩn dẫn họ tới một bàn ở góc khuất của căn phòng.

Katy thấy rõ là Jake nổi tiếng ở đây; anh gật đầu đáp lại lời chào của một số người. “Tôi ngạc nhiên đấy, Jake ạ; tôi chưa bao giờ thấy anh có vẻ như kiểu người thích đến một nơi như thế này,” cô bình luận.

“Tôi không thích; tôi là một hội viên, tất nhiên là như thế, nhưng thực ra đây mới chỉ là lần thứ hai tôi đến đây trong nhiều năm.”

Katy ném cho anh một nụ cười giễu cợt. Anh đang cố đánh lừa ai vậy? Cô ngồi xuống một cái ghế được một bồi bàn gần đó kính cẩn kéo ra cho cô.

“Tôi biết hầu hết mọi người ở đây qua công việc,” anh nói rõ thêm khi ngồi xuống cái ghế đối diện và nói một lời ngắn gọn yêu cầu đem ra một cốc whisky và nước trước khi quay đôi

mắt đánh giá sang cô.

Trầm ngâm trong suy nghĩ của mình, cô không nhận ra cái nhìn của anh. Cuộc sống cá nhân của Jake trong những năm qua là một cuốn sách đóng với Katy. Nhưng chắc hẳn phải có hàng tá phụ nữ; bằng cách nào đó cô không tin anh chung thủy với một người nào đó như Monica, vợ của một người đàn ông khác....Có lẽ anh thích sự đa dạng, và trong tình huống này liệu điều đó có xấu không? Cô trầm ngâm nghĩ.

Nếu cô trở thành nhân tình của anh thì nhiều khả năng anh sẽ mau chóng chán cô. Anh chắc quen với những người tình thạo đời; sự hầu như hoàn toàn thiếu kinh nghiệm của cô sẽ sớm khiến một người có khẩu vị như anh thấy nhạt nhẽo. Chúa giúp cô! Cô thực đang nghiêm túc xem xét lời đề nghị của anh.

“Champagne cho cô chứ, Katy?”

“Không, cảm ơn. Tôi không có tâm trạng ăn mừng; một ly nước Perrier là tốt rồi.” cô lắc đầu theo cử chỉ phủ nhận, như thể không phải là để từ chối uống champagne mà là để trục xuất những suy nghĩ phản bội trong đầu.

“Tôi hoàn toàn đồng ý với cô – tôi thích những người đàn bà của tôi tỉnh táo,” Jake êm ả nói, và, quay về phía người bồi bàn để đưa ra yêu cầu.

Katy lờ đi lời bình luận khiêu khích của anh và nhìn quanh phòng, bất kỳ đâu để tránh mặt người đàn ông đối diện mình. Trên một sân khấu nhỏ ở cuối phòng có một bộ ba đang chơi một bản nhạc jazz chẳng phải truyền thống cũng chẳng phải hiện đại, dễ nghe và khiến không gian thư giãn hơn. Một nhóm cặp đôi đang nhảy trên cái bục tròn, di chuyển nhẹ nhàng theo tiếng nhạc blues êm ái.

“Cô có muốn nhảy không?” giọng Jake phá tan sự im lặng dai dẳng giữa họ.

“Không thực sự muốn; đây là ý tưởng của anh chứ không phải của tôi,” cô sững sủa đáp, và, nâng ly nước mà người bồi bàn vừa đặt cẩn thận lên bàn, cô nuốt một ngụm dài mát lạnh, bằng cách nào đó có thể làm yên dạ dày đang lộn nhào của cô.

“Nhưng tôi sẽ không chấp nhận câu trả lời không, em yêu ạ,” rồi anh đứng lên, Jake bước vòng qua bàn và đặt một tay dưới cánh tay cô buộc cô rời khỏi chỗ ngồi.

Cô ném cho anh một cái nhìn hoảng hốt, và cô biết từ vẻ cương quyết không lay chuyển được trong mắt anh, từ đường môi mím chặt thành đường thẳng, rằng anh không cho phép sự từ chối, và lời anh nói không phải chỉ ám chỉ đến việc khiêu vũ....

“Ít nhất cũng phải để tôi đặt ly của mình xuống đã chứ,” cô nói chua cay, và dường như không thể không nhượng bộ, cô theo anh khi anh dẫn cô ra sàn nhảy.

Cô nâng tay phải lên khi một tay Jake vòng quanh eo cô, nhưng anh lờ nó đi và nhanh chóng luồn tay còn lại quanh eo cô, kéo cô vào sát cơ thể cứng rắn của anh; cô thả rơi tay lên ngực

anh, ngón tay xòe rộng trên mặt trước áo sơ mi của anh như cố tạo một khoảng cách giữa họ, nhưng nó chẳng ích gì.

Anh cười lục cục trong một âm giọng trầm sâu êm ái, và quá dễ dãi trượt tay xuống tới hông cô, trong khi tay kia vuốt ve dọc xương sống cô tới xương đòn ở vai. “Thôi nào, Katy,” anh lăm bắm trong tóc cô, “đừng làm tôi thất vọng bây giờ. Lena Lawrence sẽ không bao giờ phản đối khiêu vũ má kề má,” anh lè nhè mĩa mai.

Má kề má ư! Đó không phải là cách mà Katy miêu tả nó. Jake như giam cầm cô dựa vào cơ thể cứng cáp của anh, cơ thể của họ kẹp chặt với nhau từ ngực tới chân. Cô cảm thấy cơ bắp cứng cáp của đùi anh ở giữa đôi chân thon thả của cô với sự điều luyện đáng kinh ngạc khi anh thực hiện cú xoay khéo léo. Cô cố giữ bản thân cứng nhắc trong tay anh, nhưng hơi ấm của cơ thể anh, tay anh kéo lê khám phá lên xuống trên lưng cô như truyền những luồng run rẩy nhận thức xuống xương sống cô.

“Vì chúa, hãy thư giãn nào,” Jake nói huých toẹt, “và thưởng thức âm nhạc đi. Tôi không định cưỡng bức cô trên sàn nhảy đâu.”

Tay anh vòng lên siết chặt gáy cô và kéo đầu cô ra đằng sau một chút để cô buộc phải nhìn vào mắt anh.

“Tôi không nghĩ là anh sẽ làm thế, nhưng để tôi nhắc anh, tôi không muốn nhảy,” cô nhanh chóng bật lại, ghét cái cách anh cười mĩa mai xuống khuôn mặt đỏ ửng của cô. “Tôi mệt rồi,” cô cộc lốc biện hộ.

“Tội nghiệp Katy,” anh nhẹ nhàng chế giễu. “Nhưng không may đây là điều cần thiết để cả thế giới thấy vị trí mới của cô.”

“Ý anh là gì?” Anh ta đang nói về vị trí mới nào vậy? Cô cau mày, biết rằng cô sẽ không thích câu trả lời.

“Hãy nhìn xung quanh xem, Katy. Cô thấy gì?”

Katy làm như anh bảo và nhận ra một vị bộ trưởng, một vài vị đứng đầu ngành – những con người đẹp đẽ.

“Phải, em yêu, đây là một câu lạc bộ ăn tối kín đáo nơi mà tầng lớp thượng lưu cực giàu, bộ những người chuyên di chuyển bằng máy bay nếu cô thích gọi thế hơn, có thể ăn tối với bạn của mình mà biết rằng dù điều tồi tệ nhất có xảy ra thì cũng chỉ gây ra một vài dòng ngồi lê đôi mách trên các tờ báo uy tín. Sự xuất hiện của chúng ta tối nay sẽ củng cố thỏa thuận mới của chúng ta, đồng thời cũng thông báo cho bất kỳ ai quan tâm là Katy, hay Lena Lawrence, người mẫu, đã thay đổi lòng trung thành của mình một lần nữa, và không còn là người tình sống chung với ngài Claude nổi tiếng.”

Khuôn mặt cứng lại của Katy thể hiện cảm xúc của cô. Cô chưa đồng ý với đề nghị của Jake

nhưng anh quá chắc chắn là cô sẽ đồng ý khiến cô lạnh máu. “Tôi sẽ không chắc chắn như thế, Jake ạ.” Cô nói qua làn môi mím chặt. Nhưng nhận định của anh vẫn có khả năng làm cô khổ sở. Cô chưa làm bất kỳ cái gì khác ngoài làm bạn của Claude, mặc dù cô đã từng khiến Jake nghĩ khác đi về Claude, cũng như những lời đồn đại về những người đàn ông khác, tất cả chỉ là lời đồn thổi. Nhưng cô thấy chẳng có lý do gì mà cô phải biện hộ mình với Jake. Hãy để người đàn ông này nghĩ gì mà anh thích; cô không quan tâm....

Anh nhún vai. “Tại sao lại phải tranh đấu chứ, Katy? Cô sẽ chỉ bị tổn thương mà thôi.” Anh trao cho cô một nụ cười rợn tóc gáy. “Rốt cuộc thì tôi luôn có những gì mà tôi muốn thôi, và cô cũng không phải là một ngoại lệ.”

“Không đời nào.” Cô kịch liệt phản đối sự khẳng định của anh, nhưng cũng biết đó là lời nói dối. Về mặt tài chính thì anh nắm giữ mọi quân bài, và về mặt thể chất thì chỉ cần nhìn thấy anh thôi cũng đủ khuấy động cảm xúc rung động sâu trong lòng cô.

Anh kéo cô gần hơn, tay anh kéo đầu cô dựa vào vòm ngực của anh và tay kia siết chặt quanh cô hết mức có thể.

“A, Katy, em yêu, em muốn tôi, hầu như nhiều như tôi muốn em vậy, và điều đó cho tôi lợi thế.” Bàn tay anh trượt lên ôm gáy cô và cô cảm thấy áp lực của ngón tay dài trên cổ họng cô. “Em ném tôi ra khỏi giường em mấy tháng trước, nhưng tôi nghĩ em sẽ không mắc phải sai lầm đó lần nữa....”

“Tôi ghét anh,” cô thì thầm, nhưng lời nói đã bị bóp nghẹt trong mặt trước áo anh, và dù cho Jake có nghe thấy thì anh cũng không thể hiện dấu hiệu nào cả.

Katy ước với cả trái tim là cô đã không từ chối anh quá thô lỗ khỏi giường cô. Cô đã có thể lịch sự hơn – hay, chính xác hơn, không để anh vào giường cô ngay từ đầu. Anh khiến cô hoàn toàn bối rối, và việc bị ghì chặt trong tay anh, với mùi hương nam tính ấm áp bủa vây cô khiến cô không thể suy nghĩ thông suốt được tí nào.

Tại sao anh lại buộc cô trở thành nhân tình của anh chứ? Vì ba cô đã cưới Monica, bạn gái của Jake ư? Nhưng giờ Monica đã tự do – chẳng có gì ngăn Jake cưới người đàn bà đó cho mình. Không, sự cay đắng ẩn giấu bên trong, sự tức giận mà cô cảm thấy ở anh cả ngày nay, là nhằm vào cô. Cô đã xúc phạm phần nhạy cảm nhất trong lòng tự trọng của người đàn ông trong anh khi cô sỉ nhục Jake quá tồi tệ, và cô chỉ có thể tự trách bản thân mình về cái mớ hỗn độn mà cô đang vướng vào.

“Đừng lo lắng chứ, Katy, nó khiến khuôn mặt đáng yêu của em già đi đấy.” Lời nói mềm mại như vuốt ve lông mày cô, và đầu cô giật mạnh về sau vì sốc.

Người đàn ông chết tiệt này có thể đọc được tâm trí cô! “Và chúng ta không được làm hỏng khoản đầu tư của anh,” cô chế giễu, nhưng xoa dịu anh bằng một cái liếc nhìn tùy tiện êm ả.

Jake cười lặng lẽ. “Vì thế, nàng Katy dễ nổi nóng, hãy thư giãn và tận hưởng điệu nhảy đi

nào – nó có thể không bao giờ xảy ra nữa đâu.” Đôi mắt sẫm màu của anh lấp lánh tia vui thích chế giễu, và anh ranh mãnh nói thêm, “Nhưng tôi sẽ không đặt tiền vào nó.”

Katy thích khiêu vũ, và mĩa mai thay cô đã chấp nhận là đối đầu với Jake chỉ uống công. Cô thư giãn một chút trong tay anh: khiêu vũ an toàn hơn. Với một người đàn ông to lớn thì Jake nhanh nhẹn một cách đáng kinh ngạc. Khi âm nhạc chuyển sang một giai điệu khác trữ tình và nhẹ nhàng thì hơi ấm của cơ thể Jake cảm dỗ cô bất chấp lý trí, và khi họ di chuyển hòa nhịp một cách hoàn hảo quanh sàn nhảy thì cơ thể cô, như có lý trí của riêng nó, đã tan chảy trong lòng anh.

Âm nhạc gia tăng tiết tấu, và Jake cúi xuống để má anh cọ vào má cô. “Em có muốn nhảy tiếp không? Hay chúng ta ra ngoài ngồi?” anh khàn khàn thì thào.

Âm điệu giọng nói của anh và tiếng nhạc mạnh hơn cuối cùng cũng phá vỡ tình trạng mê mụ của giác quan cô trong những phút vừa qua. Katy ngẩng đầu lên nhìn vào khuôn mặt khuất bóng của anh. “Có chuyện gì thế, Jake – quá già cho một điệu nhảy hiện đại à?” cô xiên xỏ nói hòng che giấu sự tiếp xúc mật thiết giữa cơ thể họ tác động đến cô thế nào.

“Chắc chắn là không rồi,” anh đáp trả, và trước khi Katy giật mình ngược lên thì anh đã bước ra xa cô, cơ thể cao lớn của anh chuyển động lả lướt duyên dáng theo tiếng nhạc mạnh hơn.

“Nào, Katy, hãy thể hiện cho tôi xem em có thể làm gì nào,” anh thách thức, rồi giật mạnh đầu về phía sau, anh cười to khi thấy miệng cô mở to vì kinh ngạc.

Katy chấp nhận lời thách thức, và trong những điệu nhảy tiếp theo cô hoàn toàn lạc lối trong âm nhạc và lời mời gọi quyến rũ trong những cái xoay tròn của người bạn nhảy.

Cô vẫn đang cười khi cuối cùng Jake vòng qua vai cô kéo cô quay trở lại bàn. Cảm xúc của cô đang xáo động, nhưng trong một lúc ngắn ngủi, cô thực sự thấy vui thích.

Ngồi xuống ghế, cô cầm ly nước Perrier với vẻ biết ơn và uống cạn.

“Em có muốn làm một ly nữa không?” anh vừa hỏi vừa thở hổn hển với một nụ cười.

Cô thầm nghĩ anh trông có vẻ giống con người hơn rồi đấy, trong một lúc dường như quá khứ đã bị lãng quên. “Không đâu” cô thành thật nói, và những giây sau lập tức hối hận muốn rút lại lời.

Jake uống cạn ly của mình rồi đứng lên, nụ cười nhẹ biến khỏi khuôn mặt đẹp trai của anh thay bằng một cái nhìn cứng rắn không hề nhượng bộ. “Tốt. Vậy chúng ta có thể đi được rồi.”

Katy lăm bằm, “Ồ, có thể không muộn đến vậy đâu.” Nhưng Jake lờ cô đi, và nhấc một bàn tay chắc chắn đặt dưới khuỷu cô kéo cô đứng dậy.

Anh chu đáo quàng cái khăn lông thú quanh vai cô, và với một vài lời ngắn gọn với người bồi bàn, rồi thanh toán tiền, anh kéo cô chắc chắn về phía lối ra. Cô được tự do một thoáng khi

Jake trượt vào trong áo khoác của anh, nhưng cô quá mệt mỏi để di chuyển. Cô lơ đãng đứng đấy trong lúc Jake chào tạm biệt người gác cửa, và một lần nữa tay anh hờ hững vòng quanh vai cô khi dẫn cô ra xe.

Ngồi bên trong nội thất đắt tiền của chiếc xe, cô thắt dây an toàn bằng bàn tay run rẩy. Cô biết Jake sẽ không để cô đi cho đến khi có câu trả lời của cô về đề nghị của anh. Có chửa biết, cô đã nghĩ mọi cách mà cô có thể để giúp ba cô, nhưng tiếng cửa xe đóng lại như tiếng đóng sầm của cánh cửa nhà tù giam giữ tâm trí mệt mỏi của cô.

Jake là giải pháp duy nhất khả thi. Cô nhớ nhỏ, lơ mờ nhận ra rằng anh đã trượt vào sau ghế lái và cẩn thận điều khiển chiếc xe vào dòng giao thông thoáng đãng buổi đêm. Một “giải pháp khả thi” không đủ để miêu tả Jake Granton.

“Chỗ em hay chỗ tôi?”

Không thể không để ý đến câu hỏi thẳng thừng đó. Katy liếc nhìn đồng hồ chỉ giờ trên bảng đồng hồ của chiếc xe. Một giờ sáng. Cô mệt mỏi ngả đầu ra sau ghế ngồi và nhắm mắt lại một giây. Cô mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần, và hoàn toàn không có tâm trí nào tranh cãi với Jake. Cô phải gom hết mảnh năng lượng cuối cùng để trả lời châm biếm, “Chỗ tôi, thật là thiếu tế nhị - anh khiến một cô gái ngạc nhiên đấy.” Cô liếc cạnh khóe vào khuôn mặt nhìn nghiêng xù xì của anh – anh đang tập trung vào con đường phía trước.

“Thời gian cho sự tế nhị qua rồi, Katy. Trước đây tôi đã thử điều đó với em và nó chẳng dẫn tôi đến đâu cả.” môi anh uốn lại khắc nghiệt. “Vậy tóm lại là thế nào, Katy?” anh lạnh lùng hỏi.

“Căn hộ của tôi, tất nhiên rồi,” cô xoay sở trả lời nhẹ nhàng, cố tình lơ đi câu hỏi ám chỉ bên trong. “Khiêu vũ với anh là một trải nghiệm mới với tôi, nhưng tôi mệt rồi, và tôi muốn về nhà.” Cô bắt đầu đọc liến láu địa chỉ của mình.

“Tôi biết em sống ở đâu, Katy,” anh đột nhiên cắt ngang. Không còn thời gian lảng tránh quanh co nữa. Tôi muốn có câu trả lời ngay – có hay không. Em có đồng ý với lời đề nghị của tôi không?”

Katy nhìn chằm chằm lâu và cứng rắn vào khuôn mặt khuất bóng một nửa của anh; hoàn toàn không thể đọc được. Cô trượt sâu vào trong ghế khi căng thẳng kẹp chặt lấy cô. “Jake, anh nói là đến chín giờ sáng mai cơ mà.”

Cô chưa sẵn sàng chấp nhận lời đề nghị lạnh lùng của anh, để thực sự cam kết với anh. Để chấp nhận rằng cô sẽ ngủ với anh vì tiền, vì đó mới là điểm mấu chốt. Thực sự là, đó là một số tiền lớn, nhưng chấp nhận đề nghị của anh chỉ xác nhận suy nghĩ của anh về cô, và sâu thẳm trong lòng nó khiến cô đau đớn hơn cô có thể thừa nhận.

“Hôm nay,” anh thẳng thừng chỉnh lại. “Và một vài giờ nữa sẽ không khác gì.”

Jake đã tháo dây an toàn trước khi cô kịp nhận ra là chiếc xe đã dừng lại; anh vươn tới và

tháo cho cô, và cô nao núng khi tay anh khẽ lướt qua ngực cô.

“Nó khác biệt với tôi,” cô cố trả lời. “Tôi có một vài ý tưởng có thể cứu được công ty. Chúng chỉ cần chút thời gian để chốt lại. Claude....” Cô biết là cô đang cố vớt vát vô ích, nhưng giá mà cô có thể trì hoãn Jake lại....

“Claude là một sự thất bại chết tiệt.” anh mỉa mai bảo cô. “Em vẫn chưa nhận ra rằng tôi là một người đàn ông quyền lực à, và rất nhiều công ty trong thế giới thời trang tình cờ lại cần tôi hỗ trợ vốn? Tôi đã nhận được một cuộc gọi rất thú vị đầu giờ tối nay. Em nghĩ tại sao tôi phải đến gặp em? Tôi không có ý định để em luồn lách qua mặt tôi.” Anh cười đắc thắng xuống khuôn mặt cứng lại vì kinh hoàng của cô, thích thú với cách nói hai nghĩa toạc móng heo và phản ứng giật mình của cô.

Katy không thể tin vào tai mình. “Công ty của Claude ư?”

“Phải, em yêu ạ; thực ra, bạn của em tiêu vượt hạn mức quá nhiều.” anh xác nhận nỗi lo sợ lớn nhất của cô. “Một cách gián tiếp tôi cho là tôi có thể nói rằng tôi đã trả em một mức lương cao cắt cổ trong những năm qua. Như tôi thấy, khác biệt duy nhất trong thỏa thuận mới lần này....là em không cần phải làm việc.”

Cú sốc cuối cùng quá mạnh với Katy. Lạnh cóng người, cô theo anh bước vào phòng nghỉ của khu căn hộ.

“Chìa khóa.”

Cô tìm chìa khóa một cách máy móc và trao cho anh. Cô không nói gì khi anh nắm tay dẫn cô vào căn hộ của cô.

“Em lạnh quá. Lại đây nào.” Anh kéo cô vào vòng tay, đầu anh cúi xuống cô, môi anh phủ lên môi cô.

Katy không kháng cự; cô chùng xuống như một con búp bê bằng giẻ rách trong tay anh khi răng anh cắn nhẹ môi dưới của cô, buộc miệng cô mở ra cho cuộc công kích của lưỡi anh. Anh cướp bóc miệng cô như một người đàn ông đói thức ăn, nhưng cô không phản ứng gì. Tiết lộ choáng váng cuối cùng quá nhiều với cô.

Với một tiếng chửi thề lầm bầm, Jake đẩy cô ra, đằng sau đầu gối cô chạm vào ghế sofa, và cô ngồi sụp xuống nó.

“Với vai trò là nhân tình của tôi, chết tiệt em sẽ phải làm tốt hơn thế đấy,” anh tàn nhẫn nói.

Katy ngẩng đầu lên và nghiên cứu những đường nét không khoan nhượng của anh với một sự chính xác lạnh lùng. Hàm anh cứng lại, và cô có thể cảm thấy cơn giận âm ỉ nung nấu dưới bề mặt khuôn mặt vô cảm của anh.

Bằng trực giác cô nhận ra là anh để cô một con đường đánh lại anh. Cô không thể hiểu được

tại sao anh lại muốn cô. Anh có thể có bất kỳ người đàn bà nào mà anh muốn. Nhưng giờ lý do đã rõ ràng: Jake không thể chịu đựng được sự từ chối. Nhiều năm trước, sau một đêm với anh, cô đã từ chối anh và anh chưa bao giờ quên điều đó.

Kế hoạch của anh thật dễ hiểu: lần này anh sẽ có được cô và đuổi cô đi khi anh muốn. Nhưng lòng tự trọng đàn ông của anh không thể chịu đựng được một người đàn bà lạnh lùng trên giường của anh, lúc này cô đã tìm ra cách, chỉ cần nắm bắt động trong tay anh là được.

“Vâng, Jake, tôi chấp nhận lời đề nghị của anh.” cô từ từ đứng dậy và bước về phía cửa phòng ngủ. “Phòng ngủ ở lối này.” Cô cảm thấy như thể cô không còn là cô nữa, và ai khác đang nói vậy.

Cô thả rơi cái khăn lông thú trên sàn nhà, và không nhìn lại xem liệu Jake có theo sau không, cô cởi váy ra. Cô ngồi xuống bên cạnh giường và cố ý cởi tất một cách chậm chạp. Khi chỉ còn lại dải buộc ngăn hình gấu teddy màu trắng làm lộ ra đường cong cơ thể cô như khiêu khích giác quan nhưng cô hoàn toàn không ý thức được khi đứng lên và kéo tấm phủ giường lại và trượt vào bên trong. Chỉ khi đó cô mới nhìn ngang qua phòng.

Jake đang đứng ở cửa, đôi mắt đen của anh lấp lánh tia giận dữ bối rối. Cô có một ham muốn cuồng loạn muốn cười to. Anh đợi gì chứ? Một lời mời bằng văn bản ư?

Kỳ lạ làm sao: cô chẳng cảm thấy gì với anh nữa, thế mà cô đã từng lo là sẽ yêu anh....Đôi mắt xanh lá của cô nhìn anh lạnh lùng khi anh bước tới bên giường. Anh cởi áo khoác ngoài, áo jacket và cà vạt. Cô nhìn anh cởi áo với sự quan tâm hờ hững. Khi tay anh đang ở trên thắt lưng quần thì cô nói.

“Chỉ một điều thôi, trước khi anh đi xa hơn.” Cô thấy xương sống anh cứng lại, và một lần nữa cô phải cố kiềm chế không cười. Có phải anh đang lo là cô sẽ đổi ý? Anh chẳng có gì phải sợ cả. “Tôi cần anh hứa danh dự là anh sẽ cứu công ty Meldenton, trước khi anh vào cái giường này.”

Thật đơn giản nhưng cô không biết tại sao cô lại lo lắng. Anh coi cô như một mụ đàn bà không có đạo đức, nhưng khi liên quan đến anh thì anh đúng. Cô có quan tâm anh nghĩ gì về cô nữa.

Anh quay lại cúi xuống khuôn mặt nhợt nhạt của cô. “Em có lời hứa của tôi, Katy.”

“Cảm ơn anh,” cô lẩm bẩm, và nhắm mắt lại. Cô cảm thấy khí lạnh tràn vào khi anh kéo tấm đắp ra và trượt vào trong giường bên cạnh cô. Nó sẽ sớm qua thôi. Nhưng cô đã sai....

Thay vì một cuộc tấn công bạo liệt mà cô trông chờ, Jake chỉ cúi xuống và đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô; rồi, trượt một tay xuống dưới cô, anh nằm xuống và ôm cô lỏng lẻo dựa vào cơ thể to lớn ấm áp của anh.

Cô để ý thấy anh khóa thân, nhưng nó chẳng ảnh hưởng gì tới cô. Cô nằm thụ động trong cái ôm của anh, chờ đợi bất kỳ cái gì anh định làm, an toàn với suy nghĩ là cô đã vượt qua có bất kỳ

cảm xúc gì với người đàn ông này. Khi nhận ra là ngân hàng của anh đã cho Claude vay, và do đó gián tiếp có phần vào thành công của cô, thì cô không thể chịu đựng được nữa. Anh đã phá hủy niềm tự hào ít ỏi trong thành công của cô mà cô còn sót lại. Anh đã thắng, nhưng theo một cách nào đó Katy cũng vậy.

Cuối cùng thì cô có thể nằm trong vòng tay anh, hít thở mùi hương của anh, và hoàn toàn không cảm thấy gì. Anh đã giết chết những dấu vết dai dẳng cuối cùng của sự say mê trẻ con dành cho anh. Anh còn không đáng để ghét bỏ, cô tự nhủ. Sự thờ ơ phá hủy mối quan hệ còn nhanh hơn cả sự căm ghét.

“Tôi không phải là quái vật, Katy. Tôi biết em đã trải qua một ngày tồi tệ. Em đã kiệt sức rồi – ngủ đi.”

Cô nhú mày. Jake đang vỗ về cô – anh ta đang chơi trò gì vậy? Tất nhiên rồi! Anh luôn xoay sở để nói lời sau cùng, cô chua cay nghĩ. Sau đó tiếng thở sâu đều của Jake cho cô biết anh đã ngủ rồi. Hoàn toàn không giống điều cô mong đợi chút nào. Nhưng dù sao anh vẫn trả tiền, cô lơ mơ nghĩ, và sau khi ngáp rộng, cô chìm vào giấc ngủ mấy phút sau.

Ánh nắng mặt trời buổi sáng châm chích mắt Katy và mau chóng cô nhắm mắt lại lần nữa. Nỗi lo lắng mè nheo chạm đến nhận thức của cô. Đột nhiên cô ngồi bật dậy, đôi mắt xanh lá mở lớn vì kinh hoàng và bối rối. Cô quay đầu, dấu vết trên cái gối bên cạnh xác nhận nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của cô.

Cô rên rỉ và chìm lại xuống giường, vắt một bàn tay mảnh mai qua mắt như thể một phép màu nào đó sẽ xuất hiện làm đêm qua biến mất. Cô chắc hẳn điên rồi....Tiếng nước chảy từ phòng tắm cho biết Jake vẫn ở đây. Làm sao cô có thể đối mặt với anh?

“Chào buổi sáng, Katy. Tôi tin em đã ngủ ngon?” Giọng điệu châm biếm vui thích của anh khiến cô nghiêng chặt răng. Chết tiệt anh biết cô đã ngủ ngon như thế nào, cuộn người ấm áp và an toàn trong tay anh.

“Phải.” Và với chút ít lòng can đảm bên trong cô quay đầu và nhìn vào anh. “Cảm ơn.” cô miễn cưỡng lẩm bẩm, không thể phủ nhận anh đã cư xử như một quý ông hoàn hảo.

Anh đi qua giường, chỉ mặc mỗi cái khăn tắm quàng thấp dưới hông; với một cái khăn khác anh đang dùng để lau tóc. Cô cảm thấy hồng lên từ ngón chân lên mặt; anh là một người đàn ông tuyệt đẹp với làn da rám nắng và cơ bắp gọn sồng. Một vài giọt nước sáng lấp lánh trên đám lông lộn xoăn tối màu trên ngực anh, và Katy phải đấu tranh chống lại thôi thúc muốn vươn tới và liếm từng giọt từng giọt một.

Lạy chúa, điều gì đang xảy ra với cô vậy? Cô thầm rên rỉ trong lòng, cố dứt mắt khỏi anh. Sự kháng cự cứng mình của cô đi đâu mất rồi? Thế còn sự thờ ơ trong đêm qua? Cô không thể đứng vững với Jake trong cả triệu năm nữa. Chắc hẳn cô phải chịu chứng loạn trí tình thần mới có thể tin vào điều đó.

Anh cau mày xuống cô. “Không cần phải cảm ơn tôi. Tôi không làm gì cả...chưa”

Sự đe dọa trong giọng anh là rõ ràng. Cô buộc bản thân nhìn vào anh. Cô là một phụ nữ trưởng thành. Jake tin rằng cô có nhiều kinh nghiệm tình dục, và tỏ vẻ như một đứa trẻ bối rối vào sáng nay chỉ đơn giản vì họ đã ngủ cùng nhau trên một cái giường thì thật là lố bịch, nhưng đó chính xác là điều mà cô cảm thấy.

Cô cắn môi, tay siết chặt dưới tấm phủ, khi cố gắng tỏ vẻ như một người phụ nữ thạo đời. Căn cứ vào sự kiềm chế của anh tối qua, Jake chứng tỏ là không phải là người tuyệt vọng muốn có cơ thể cô. Giả định của cô là anh theo đuổi sự trả thù là hoàn toàn chính xác. Nếu cô muốn có chút hy vọng giữ lại lòng tự trọng của mình khi cô cuối cùng thoát khỏi anh thì anh phải không bao giờ được biết cô thực sự dễ tổn thương như thế nào.

Miệng cô há hốc vì choáng váng khi, không chút xấu hổ, Jake thả rơi khăn tắm và bước quanh phòng, nhặt và mặc lại quần áo rải rác rơi chỗ nọ chỗ kia. Cô không thể dời đôi mắt đói khát ra khỏi anh. Anh di chuyển với vẻ duyên dáng uyển chuyển, thậm chí cả khi đang làm một việc bình thường như mặc quần áo. Chân anh dài và cơ bắp, hông anh căng...và rất nam tính. Xấu hổ vì suy nghĩ dâm dăng của mình, cô cảm thấy một làn sóng xấu hổ đỏ bừng từ đầu tới ngón chân.

Anh ngừng lại khi đang kéo khóa quần lên, rồi liếc nhìn quanh phòng như thể nhìn thấy nó lần đầu, theo cách của anh. Một góc miệng kéo xuống nhăn nhó khinh bỉ khi anh ngồi xuống giường đi tất, anh bình luận, "Nơi này quá nhỏ, Katy." Anh quay đầu, đôi mắt tối màu băng qua khi nhận thấy tay cô đang nắm chặt tấm phủ dưới cằm.

"Em vẫn trông mệt mỏi; đẹp, nhưng mệt mỏi," anh chữa lại, cái nhìn nấn ná trên mặt cô, những quầng thâm sẫm màu dưới đôi mắt xanh lá mệt mỏi. "Hãy nằm trên giường sáng nay và dành phần ngày còn lại đóng gói đồ đạc. Tôi có rất nhiều việc để làm bù cho ngày hôm qua vô ích. Do vậy tôi sẽ cho xe đến đón em vào lúc 4 giờ. Giới thiệu em với bà quản gia của tôi, và nếu may mắn thì tôi sẽ xong việc vào lúc 7 giờ. Xem nào, ăn tối lúc 7 giờ 30. Bà Charles sẽ biết phải làm gì - bà ấy đã làm việc cho tôi nhiều năm rồi." anh ra một loạt các mệnh lệnh như thể đang nói chuyện với thư ký của mình vậy.

Katy không thể tin vào tai mình. Hôm qua là ngày tồi tệ nhất trong đời cô và với anh chỉ là "một ngày vô ích." Trơ tráo như một con heo! Anh cũng chỉ như mọi doanh nhân cứng đầu khác mà thôi. Anh đuổi cô ra khỏi căn hộ của cô như thể nó là một cái ổ chuột vậy. Sự tức giận bùng lên trong cô, lấn át cảm xúc mãnh liệt về người đàn ông này.

"Giờ hãy khoan đã!" Không đời nào cô tuân theo mệnh lệnh của anh như một ả gái điếm vô tri.

"Vì chúa, Katy, đừng có gây khó dễ. Tôi sắp muộn cuộc họp lúc 9 giờ như mọi khi rồi."

"Anh ư?" cô rít lên, và bằng cái liếc nhanh về phía đồng hồ bên giường cô biết đã 8h30 rồi. "Thế còn tôi thì sao? Tôi cũng phải đi làm, và con việc dọn đến ở với anh - quên đi." Và, quăng chân sang phía bên kia giường, cô tóm lấy cái áo choàng mặc nhà ở trên ghế và mặc vào.

Một bàn tay cứng rắn xoay cô lại khi cô đi về phía nhà tắm, ngón tay Jake nắm chặt cẳng tay trên của cô. Đôi mắt đen lấp lánh nhạo báng nhìn xuống cô.

“Toàn bộ việc giữ một nhân tình là người đàn bà đó phải luôn sẵn sàng đợi làm vui lòng chủ nhân, chứ không phải bất kỳ cái gì ngược lại, Katy thân mến ạ. Em không cần phải đi làm. Vậy nên quay trở lại giường đi và tôi sẽ gặp em sau.” Và với cái toét miệng mỉa mai, anh buộc cô quay trở lại giường. “Em cần giấc ngủ xinh đẹp của em. Tôi sẽ lo việc kinh doanh.”

“Không! Anh điên rồi nếu anh nghĩ là tôi sẽ bỏ việc chỉ vì trò giải khuây mờ ám khi chia sẻ cái giường với anh,” cô khinh khỉnh ném trả lại anh.

“Tôi có thể đảm bảo với em là không có gì “mờ ám với trò giải khuây” đó cả, em tìm kiếm chiếc giường của tôi, Katy, em yêu,” Jake êm ái hứa hẹn, khi ngón tay anh ấn vào da cô, kéo cô từ từ và không thể lay chuyển được lại gần cơ thể ấm áp và đầy sức mạnh của anh.

Sự căng thẳng tan chảy trong không khí. Họ đứng như hai địch thủ trong một trận đấu võ judo, không ai sẵn sàng nhượng bộ. Đầu Jake nhào xuống, và miệng anh phủ lên miệng cô cho một nụ hôn đòi hỏi, cứng rắn. Khi anh ngẩng đầu lên thì Katy đang võng người dựa vào anh, tất cả sự kháng cự không còn nữa.

“Tôi xin lỗi nhưng giờ không có đủ thời gian, nhưng đêm nay sẽ khác. Giờ thì hãy biết điều nào, Katy; làm như tôi bảo, và tôi sẽ gặp em sau. Tôi sẽ thu xếp mọi chuyện với ba em; em không phải lo gì cả.” Và trước khi cô có thể nói gì thì anh đã nhún chân rồi dời đi....

CHƯƠNG 6

Katy nhúng nhiều tinh thể dầu thơm vào trong nước, cởi áo khoác mặc nhà ra rồi bước vào bồn tắm. Cô nhẹ nhõm chìm xuống lớp bọt xà phòng, đầu tựa nhẹ nghỉ ngơi lên lớp nệm mềm mại gắn bên trong bồn.

Các dây thần kinh của cô đang run rẩy và đầu óc cô cần được nghỉ ngơi. Tất cả là lỗi của Jake. Anh đã bước ra ngoài quá nhanh mà không liếc nhìn lại, tin rằng cô sẽ tuân lệnh anh, và thật không may là giờ khi cô có thời gian để suy nghĩ, cô nhanh chóng công nhận rằng anh đúng.

Cô yêu căn hộ của mình; đây là nơi đầu tiên cô sở hữu, và ý nghĩ sẽ chia sẻ nó với Jake thật ghê tởm. Khi họ chia tay, và đó là điều sẽ sớm xảy ra thôi, cô sẽ quay về đây sống. Không đời nào cô bán nó – miệng cô xoắn lại với một nụ cười mỉa mai – và chắc chắn là như thế.

Jake đã phá hỏng phòng ngủ chính của cô rồi; cô sẽ không thể ngủ trong đó nữa mà không nghĩ đến anh, không sau đêm qua. Cô sẽ dùng phòng ngủ thứ hai, và nếu anh không ở phòng này thì sự hiện diện của anh sẽ không tràn ngập căn phòng. Có lẽ việc chuyển tới căn hộ của anh là ý tưởng hay nhất. Ít ra thì cô cũng có thể bỏ đi khi mọi việc kết thúc....

Cô chưa bao giờ tự hỏi tại sao cô lại chấp nhận lời đề nghị của anh. Thay vì thế cô tự nhủ, đó chỉ là một công việc như bất kỳ công việc nào. Cô đã trở thành một người mẫu thành công, và cũng đã gặt hái thành công trong lĩnh vực thiết kế. Nếu so với những việc đó thì việc trở thành một nhân tình đơn giản hơn. Về công việc của cô, cô hoàn toàn có ý định vẫn làm việc ở nhà máy Meldenton, và chắc chắn là Jake không thể làm cái chết tiệt gì để có thể ngăn cản cô. Anh chỉ có thể khuấy động cô về mặt tình dục thôi. Chỉ cố thể thôi ư? Cô đang đùa chắc?

Jake thật xảo quyệt. Anh cố tình để cô ngủ, và cơ thể cô, sau khi được thư giãn, đã phục hồi từ cơn choáng váng của ngày hôm qua. Anh thật thông minh, rất thông minh. Nhưng khi anh hôn cô sáng nay cô đã mềm như bún trong tay anh, thậm chí cả khi cô ghét anh và xem thường anh như một con heo độc đoán.

Với cái khịt mũi kinh tởm, cô cầm bánh xà phòng lên và bắt đầu cọ rửa người, chà xát thật mạnh, như thể bằng cách nào đó cô có thể xóa đi sự động chạm của anh, mùi hương ám ảnh của anh trên da. Cuối khi đã hài lòng với bản thân, cô đứng lên bước ra khỏi bồn tắm, cô đã quyết định.

Nhanh chóng lau khô người bằng một cái khăn tắm to mềm mại, cô treo nó lại lên giá treo khăn và bước khóa thân vào trong phòng ngủ. Cô sẽ dọn đến sống với Jake. Có lẽ chỉ mất vài tuần thôi, cô tự nhủ khi lôi đồ lót ra khỏi ngăn kéo và một cái áo vay len màu nâu sẫm ra khỏi tủ quần áo. Lờ đi tiếng nói quý quái thì thầm trong lòng rằng anh đã là tất cả những gì mà cô mong muốn, cô nhanh chóng mặc quần áo và trang điểm ít nhất có thể.

Cô sẽ đi làm và tới cuộc họp sáng nay, dù Jake có thích hay không. Cô không ngốc đến độ tin lời anh. Cô hoàn toàn có ý định muốn kiểm tra chắc chắn là anh giữ lời của mình trong cuộc thỏa thuận, và cô sẽ không tin cho đến khi cô thấy nó được viết ra giấy trắng mực đen, với người làm chứng hẳn hoi.

Cuối cùng thì cô cũng bắt đầu suy nghĩ kiểu doanh nhân. Cô cay đắng cười trước hình phản chiếu của mình trong gương. Có lẽ Jake sẽ có một cô nhân tình đắt nhất trên thế giới...

Không có dấu vết nào của một nữ thần báo oán khi cô tham gia với ba cô và ông John trong phòng họp. Cô không biết là nên cảm thấy nhẹ nhõm hay thất vọng nữa. Cô cố giấu đi những suy nghĩ bối rối của mình bằng cách chào đón ba cô một cách thật nồng nhiệt.

“Ba thân yêu, sau hôm qua ba ổn cả rồi chứ? Không có dư vị khó chịu nào sau say rượu chứ?” Và, cúi người qua chỗ ông ngồi, cô đặt một nụ hôn nhẹ lên gò má tròn của ông.

“Buổi sáng tốt lành, Katy con yêu, và không, ba không cảm thấy khó chịu sau say rượu. Thực ra, ba cảm thấy tốt hơn nhiều tháng qua. Jake đã gọi điện sớm nay, và vấn đề của chúng ta đã qua rồi. Cậu ấy sẽ đến đây chút nữa, nhưng ba có thể cho con biết điểm chính của thỏa thuận. Jake sẽ mua hai tòa căn hộ. Do vậy ba có thể tập trung vào thứ mà ba làm tốt nhất – sản xuất những món đồ sứ xinh đẹp – và ta hứa với con, Katy, ta sẽ không bao giờ mở rộng ra bất kỳ lĩnh vực nào mà ba không hiểu rõ nữa.” Đẩy ghế ra sau, ba cô đứng lên và kéo cô vào vòng tay. Và khi trao cho cô một cái ôm thân ái, ông hạ thấp đầu rồi lẩm bầm, “Và làm ơn, Katy, hãy quên những lời nói huyên thuyên của ba về mẹ con trong lúc say đi. Bà ấy là một quý bà tuyệt vời.”

Katy phải cố nuốt đi cục nghẹn dâng lên trong cổ họng. Ba cô đang quá hạnh phúc. Sự chịu đựng trong mắt ông, và cô biết rằng ông sẽ không bao giờ nhắc đến bất kỳ điều gì về mẹ cô nữa, trừ ngày hôm qua khi ông trong tình trạng căng thẳng khủng khiếp. Và khi ông đứng thẳng dậy nhìn xuống cô, cô buộc bản thân phải mỉm cười. “Con mừng vì mọi việc đã ổn thỏa, ba à, nhưng dù sao thì con cũng không bao giờ tin khác đi,” cô nhẹ nhàng nói dối.

“Chào buổi sáng. Tôi thấy là các vị đang đợi tôi.” Jake lướt vào trong phòng. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi có một đêm khá muộn với một quý cô đáng yêu, và ngủ quên mất.” ánh nhìn thăm tối của anh hướng vào Katy, khiến cô ngửa ngáy muốn dấm vỡ nụ cười ngớ ngẩn khỏi mặt anh.

Trước khi cô có thể đáp lại thì anh đã băng qua phòng và kéo ra một cái ghế. Cô để ý thấy anh đã về nhà thay đồ, và bộ vest có sọc nhỏ màu xanh hải quân của anh càng làm tăng lên mùi hương tràn đầy năng lượng và quyền lực như thể một phần tự nhiên che phủ anh.

“Hãy khép miệng lại và ngồi xuống trước khi em ngã, Katy. Sáng nay trông em mỏng manh quá.”

“Nhờ có anh đấy,” cô rì rầm dưới hơi thở, bực tức vì anh bắt gặp cô đang nhìn chăm chăm vào anh.

Trong giờ tiếp theo Jake chỉ nói về công việc, và Katy miễn cưỡng khâm phục cách anh vạch ra và giải thích việc tái cơ cấu công ty. Anh nói với John về các con số cho đến khi đầu cô ửng lên vì cố gắng theo kịp họ. Sau cùng anh đẩy ghế về sau và nói, “Được rồi, tôi nghĩ đó là tất cả, và việc biểu quyết chỉ có tính hình thức nữa thôi.....”

“Chúng ta vẫn phải làm như vậy,” Katy cắt ngang, “Và tôi vẫn muốn thấy mọi điều anh nêu ra được viết ra.” Hôm nay anh ta không thể lừa bịp cô như hôm qua nữa đâu.

“Tất nhiên rồi, Katy.” Anh không thêm che dấu sự chế giễu trong giọng nói khi thêm vào, “Nào những ai ủng hộ thì hãy giơ tay lên,” và hờ hững giơ tay anh lên.

“Thực sự không cần thiết đâu Jake,” ba cô nói với một nụ cười lục cục ngắn. “Tôi biết anh đã giúp tôi và Katy một cách cá nhân tuyệt vời như thế nào.”

“Hãy giơ tay ông lên, David; trong cuộc sống một người đàn ông có trách nhiệm làm vui lòng phụ nữ,” anh vừa nói vừa mỉm cười với ba cô.

Katy cảm thấy mình như một con ngốc thực sự, nhưng cô vẫn giơ tay lên; cô không thể rút lui bây giờ.

“Sự nhất trí chiếm đa số,” Jake lè nhè nói. “Và giờ thì, tôi e rằng tôi phải vội đi.” Đẩy ghế ra sau, anh đứng dậy. “Tôi có một cuộc họp khác. Tôi sẽ liên lạc lại, David.”

Katy vẫn ngồi yên, mặt cô đỏ bừng và đôi mắt xanh lá lấp lánh tia lửa. Cô cảm thấy như một đứa trẻ 5 tuổi bị người lớn trừng phạt, và còn ba cô, trông như thể sẵn sàng liếm giày Jake vậy, cô chỉ muốn nói thẳng toét ra anh chẳng phải là người bạn tốt gì cả. Cô mở miệng định nói, và phải cắn lưỡi nuốt lại lời nói khi mắt cô giao với mắt Jake.

Anh bước vòng qua chỗ cô ngồi, nở nụ cười vui thích chế giễu. “Còn em, Katy em yêu, tôi sẽ gặp em tối nay chứ?” Anh không phải đang hỏi mà là đang bảo cô; vụ giao kèo đã được thực hiện, và cô không thể thoát ra được nữa. Đầu anh sà xuống và anh ấn một nụ hôn mạnh lên môi cô. “Để sau vậy.” Hành động của anh trước mặt ba cô như đóng dấu sự sở hữu của anh rõ ràng hơn cả lời nói.

Cô vẫn ngồi ở chỗ mà anh dờ cô, vẫn đang cố gắng khôi phục những cảm xúc run rẩy bên trong; chỉ cần một cái chạm của môi anh là khiến cô lạc mất mọi lý trí để chống đối. Ba cô nói “Ba rất vui vì con và Jake lại cùng nhau, Katy à. Ba luôn nghĩ là lẽ ra con nên cưới cậu ấy nhiều năm trước rồi, nhưng dù sao thì muộn còn hơn không.”

“Gì cơ? Ồ, vâng” cô lắp bắp. Chỉ có điều lần này Jake không hỏi cưới cô. Anh đã hỏi cô hai lần rồi. Có lẽ cô nên cưới anh nhiều năm trước và lờ đi chuyện anh quan hệ với mẹ kế cô. Trong những năm qua, không có người đàn ông nào mà cô từng hẹn hò lại khuấy động một chút hứng thú tình dục ở cô; chỉ có Jake mới có khả năng diệu kỳ bằng chỉ một cái chạm nhẹ.

Với một tiếng thở dài cô nhìn quanh căn phòng họp trống không. Chẳng ích gì khi ngồi lại đây

– cô có việc phải làm, và đứng lên, cô thu nhặt đồ của mình nhét vào trong cặp.

Cô bước xuống bậc thang và đi dọc sảnh lớn một vài phút sau, một lần nữa tỏ ra như một nữ doanh nhân lạnh lùng. Tomkins, trưởng phòng bán hàng, bắt chuyện với cô trước khi cô đi đến phòng thiết kế.

“Hôm qua thật là thành công tuyệt vời, nhờ có cô đấy. Ngài Sheikh đã làm ăn với công ty ta suốt 50 năm qua, nhưng ông ý thực sự bị công ty Wedgwood cám dỗ cho đến khi cô gặp họ với các thiết kế mới đó đấy. Cô đã làm một việc tuyệt vời.”

Katy mỉm cười ngẩn với Tomkin, lời khen ngợi của ông đã khích lệ tinh thần cô. Thiết kế là một cái gì đó mà Jake không thể phá hoại ngầm như khi cô làm công việc người mẫu, cô vui vẻ nghĩ. Bằng một bước ngẩn, cô bước vào xưởng vẽ mà cô dùng chung với Mike Lasty.

Cô nhìn quanh căn phòng to lớn dễ chịu nhìn ra sông Thames, với cánh cửa sổ kính lớn phản chiếu ánh sáng khắp căn phòng. Mike đang ngồi ở bàn ông trong góc, đầu ông đang cúi xuống một quyển sách.

Ông là một người đàn ông vào độ 50 tuổi, đã làm việc cho công ty trong nhiều năm, nhưng rõ ràng là ông không có vẻ quá tải với công việc, Katy nhận nhỏ nghĩ. Cô đã dần dần thích ông, và sự say mê của ông dành cho cuốn truyện PG Wodehouse and Jeeves luôn làm cô thú vị. Ông dành hàng giờ để đọc một cuốn truyện hết lần này đến lần khác, và hơn một lần cô bắt gặp ông đang vẽ những nhân vật hoạt hình.

“Làm việc chăm chỉ quá hả, Mike?” ông nhảy dựng lên trên ghế và đánh rơi cuốn truyện.

“Katy, tôi ước chi cô đừng có đi rón rén quanh một người đàn ông chứ. Tôi suýt nữa thì lên cơn đau tim.”

Cô mỉm cười; Mike đã tin tưởng tâm sự với cô là mơ ước thầm kín của ông là có một mẫu hoạt hình được xuất bản trên báo. Cho đến nay ông vẫn chưa có tiến bộ khả khảm nào về vấn đề bản quyền; cá nhân thì cô nghĩ ông sẽ chẳng bao giờ...

Bàn làm việc của cô là một cái mạ crom và màu trắng hiện đại, và cô nhẹ nhõm ngồi xuống một cái ghế màu trắng cùng màu, sự quen thuộc của khung cảnh xung quanh xoa dịu tâm trí rối bời của cô. Cô quay sang Mike. Cách cư xử của cô trong cuộc họp hội đồng quản trị đã phá vỡ sự tự tin của cô một cách trầm trọng, nên cô cần được làm vững dạ hơn.

“Mike, trước khi tôi đến đây làm việc, ai thiết kế những mẫu sứ mới?”

“Tất nhiên là tôi rồi, với sự trợ giúp của cậu Bob trẻ tuổi, khi tôi có thể kéo cậu ấy ra ngoài những cuộc trò chuyện với các cô gái ở nhà máy. Nét mặt ông giãn ra thân thiện trong một nụ cười toét miệng.

“Nhưng từ khi cô tới thì tôi gần như trở nên vô dụng rồi đấy. Sự nhiệt tình và tài năng của cô bỏ xa tôi. Tôi nhớ mẹ cô khi bà ấy còn làm việc ở đây; bà ấy giỏi, nhưng cô thì tuyệt vời.

Phòng vẽ này như có một luồng sinh khí mới. Tại sao ư, ngay cả các hình vẽ hoạt hình của tôi trông cũng đẹp hơn!” ông đùa cợt nói.

Lòng tốt và sự thành thật rành rành của ông khiến mắt cô mờ nước, và sau khi lau mắt bằng lưng bàn tay, cô nuốt xuống nặng nhọc. “Cảm ơn, Mike. Ông là một người đàn ông tốt bụng,” cô nói, cố mỉm cười.

“Không có vấn đề gì với cuộc họp quản trị chứ?” ông dịu dàng hỏi, khi thấy đôi mắt xanh sáng của cô. “Tôi nghe thấy vài lời đồn đại không hay lắm, và tôi ghét phải bắt đầu tìm một công việc khác ở tuổi của tôi.”

“Cuộc họp đó rất thành công. Công việc của ông cũng được đảm bảo,” cô cam đoan với ông.

“Thế thì ổn rồi.” Mike thở dài nhẹ nhõm, và khẽ vỗ vai cô, rồi ông quay trở lại góc của mình và quyển truyện của mình.

Trong giây phút đó Katy nhận ra rằng không có đường thối lui nữa. Đêm nay cô sẽ trở thành nhân tình của Jake, nhưng với một điều kiện của riêng cô. Cô kiên quyết muốn tiếp tục công việc của mình. Cô yêu nơi này và mọi người ở đây và cô không nghi ngờ gì là đang làm việc tốt. Mỗi quan hệ của cô với Jake có thể chỉ là thoáng qua, nhưng nghề nghiệp của cô trong lĩnh vực thiết kế là công việc cả đời đem lại cho cô sự dễ chịu.

Cô đi cùng Mike và một vài nhân viên khác tới một quán ăn trưa gần đó, nhưng món thịt bò và bánh bầu dục mà cô gọi như tắc nghẽn trong cổ họng cô. Cô thầm biết ơn sự đồng hành dễ dãi của những người làm cùng, nhưng sau bữa trưa cô không thể chịu được việc quay lại văn phòng, do vậy thay vì thế cô trở về trong sự an toàn trong căn hộ của mình.

Cô ném túi xách lên một cái ghế, và sau khi cởi văng đôi giày, cô chìm xuống cái ghế sofa nhồi căng. Cô nhìn quanh căn phòng khách của mình. Trong mấy tuần cô đã trang trí nó với nhiệt huyết và sự quyết tâm chưa từng có, và nơi này như một cái tổ kết hợp dễ chịu giữa cũ và mới.

Tấm màn sa tanh màu kem thanh lịch viền quanh cửa sổ. Hai cái ghế sofa lớn phủ sa tanh đứng như hai người lính gác mỗi bên lò sưởi kiểu Adam. Tấm thảm dày màu hoa hồng tối phủ lên sàn, màu sắc kết hợp với tấm thảm Trung Hoa được trang trí tinh tế trước lò sưởi. Một cái bàn café bằng gỗ dái ngựa sáng bóng trong khung cảnh này trông như một bản sao của tạp chí Cosmopolitan tuần trước, với một bình hoa tươi vui mắt ở trên. Một cái tổ ấm áp, dễ chịu để náu mình, nhưng sẽ không còn được như thế nữa, cô rầu rĩ nghĩ.

Ở Pháp cô đã mua một số bức tranh. Một số là cô tự vẽ, nhưng hầu hết là cô mua từ một vài họa sĩ khó khăn bên bờ trái trái ở Paris. Khi nhìn quanh những bức tranh chấm phá trên tường, tất cả gọi cô nhớ đến những kỷ niệm hạnh phúc hơn – đi mua sắm với Anna, hay chỉ là đi lang thang vào một chiều chủ nhật. Những sắc màu sống động, những câu chuyện hài hước gọi cô nhớ tới một giây phút hạnh phúc, và người bạn của cô.

Katy nhắm mắt khi cơn đau lòng làm mặt cô nhăn nhó. Liệu cô có bao giờ vượt qua được nỗi đau sau cái chết của Anna? Cô đã nghĩ rằng hôm qua là ngày tồi tệ nhất trong đời, và không gì có thể tệ hơn, nhưng cô có cảm giác nôn nao là đêm nay sẽ tệ hơn nữa.

Tiếng điện thoại reo phá tan dòng suy tư của cô. Claude gọi, từ Paris. Âm thanh giọng nói thân thiện khiến tinh thần cô phấn chấn lên một ít. Anna đã cưới con trai của Claude là Alain ngay từ hồi còn học đại học. Khi ông bà La Tour được bổ nhiệm tới đại sứ quán Pháp ở Brazil thì cô chuyển vào sống trong nhà Claude.

Điều đó đã tạo ra nhiều tin đồn không tốt vì vợ ông đã mất lâu rồi, nhưng sự thực thì nhà Claude có một tá người phục vụ, và mối quan hệ duy nhất giữa Katy và Claude là mối quan hệ như chú như cháu. Họ đã là những người bạn tốt của nhau. Khi Anna mất, Claude đã an ủi và hỗ trợ cho Katy rất nhiều, và cô thích nghĩ là cô cũng giúp ông.

Ông gọi để nhắc cô là cháu gái của cô – con gái đỡ đầu của cô – sẽ tròn 1 tuổi trong tháng tới, và liệu cô có thể tới Paris tham dự bữa tiệc được không? Thêm vào đó, ông cũng khiến cô ngạc nhiên khi nói rằng nếu cô hoàn toàn chắc chắn muốn quay trở lại sự nghiệp người mẫu thì tất nhiên ông sẽ thuê cô.

Katy nhẹ nhàng từ chối lời đề nghị công việc của ông. Quá muộn rồi. Nhưng khi cô đặt điện thoại xuống cô không còn cảm thấy quá tuyệt vọng nữa. Jake không có quyền lực tuyệt đối như anh tưởng. Anh đã không thể đe dọa được Claude.

Cô bước vào bếp, đổ đầy ấm nước, và bật bếp lên. Lấy ra một hộp café uống liền từ tủ chén, cô múc một thìa vào một cái cốc vại. Môi cô cong cho một nụ cười nhẹ mĩa mai khi hồi tưởng lại quá khứ khi nhìn vào lời đề tặng trên cái cốc: “Chúa trao cho tôi sự trong trắng – nhưng chưa phải thế đâu.” Thánh Augustine, 354-430.’ Anna đã tặng cô cái cốc này làm quà nhiều tháng trước khi cô mất. Cô có thể nghe thấy giọng của Anna, rõ ràng trong tâm trí cô như thể cô ấy ở trong phòng vậy.

“Tớ không thể cưỡng lại việc mua cho cậu cái này, Lena ạ, sau khi thấy tấm ảnh quảng cáo của cậu, và biết rằng cậu sống như một nữ tu vậy. Điều đó không bình thường. Cậu có đủ thời gian để sống độc thân khi cậu già và bạc tóc; nhưng ở tuổi 21 thì cậu cần phải tận hưởng cuộc sống hết mình. Cậu nói trên cái cốc này sẽ nhắc cậu nhớ rằng thánh cũng còn là con người.

Katy đổ nước vào bột café và chậm rãi khuấy lên bằng một cái thìa. Cô đã cười to lúc đó, nhưng có lẽ bạn cô nói đúng....

Tội nghiệp Anna, cuộc đời cô ấy chấm dứt quá sớm khi mà cô có mọi điều để tồn tại. Cô phân vân không biết liệu Anna sẽ nói gì về việc Katy đồng ý trở thành nhân tình của Jake. Cô có thể đoán. Anna sẽ cười với đôi mắt nâu và hài hước nói. “Lạy Chúa, từ thánh nhân trở thành kẻ tội đồ chỉ trong một đêm. Thật là nhanh đấy!”

Mắt cô mờ đi vì nước. Chúa ơi, cô nhớ có một người bạn gái để nói chuyện cùng, để tâm sự biết bao. Cô nuốt một ngụm café lớn và cố kìm những giọt nước mắt chầm chích. Cô cảm thấy đơn độc hơn lúc nào trong đời.

Cô chỉ vừa mới hòa giải với ba cô và nhận ra rằng ba cô thực sự quan tâm đến cô, không đòi hỏi cô chịu để bản thân quá gần gũi với ông. Jake Granton đã thấy điều đó. Cô phải đóng vai nhân tình của anh mà không được để cho ba cô phát hiện ra lý do thực sự cho tình bạn được nối lại giữa cô và Jake.

Cô uống cạn cốc café và đặt nó lên giá. Cô nghe thấy có tiếng chuông trong đầu, và phải mất một lúc cô mới nhận ra rằng đó là tiếng chuông cửa. Với tiếng thở dài mệt mỏi, cô bước ra khỏi phòng bếp, băng qua sảnh nhỏ và tự động mở cửa. Cô cảm thấy như thể lúc này thậm chí một cuộc nói chuyện bên cánh cửa cũng được chào đón hơn là suy nghĩ lo lắng.

“Vâng, tôi có thể giúp...?” lời nói dừng lại ở cổ họng cô, đôi mắt xanh lá của cô mở to vì kinh ngạc trước hình ảnh Jake chần ở khung cửa.

“Tại sao lại phải sợ hãi kinh hoàng như vậy, Katy? Em không nghĩ là tôi sẽ để em nuốt lời với vụ thỏa thuận của chúng ta đấy chứ? Tôi không nhân từ như vậy đâu.” Miệng anh uốn lại mỉa mai khi anh băng qua cô và bước vào trong căn hộ.

Cô theo anh vào phòng khách. “Anh đang làm cái quái gì ở đây vậy?”

“Tôi đến để giúp em đóng gói đồ đạc.” Và trước khi cô có thể gom được những mảnh trí khôn rời rạc thì anh đã ấn một nụ hôn ngăn mạnh mẽ lên cái miệng đang mở của cô rồi quét nhanh mắt khắp phòng. “Trông không có vẻ gì là em đã chuẩn bị cả.”

Cô nhìn vào anh trống rỗng: miệng anh đang mím lại thành đường thẳng, và đôi mắt anh, nửa che giấu dưới hàng mi dài thì không thể đọc được. “Đóng gói ư?” cô yếu ớt nhại lại, tuyệt vọng tìm cách trì hoãn sự đầu hàng cuối cùng của mình. “Anh bảo tối nay cơ mà.” Một cái đâm sắc nhọn của ham muốn cuộn lên trong dạ dày cô, và cô muốn vươn ra phía anh, rồi thực tế tình huống đập vào cô, và nổi cay đắng dâng lên trong cổ họng cô.

“Hãy xem đồng hồ của em đi, Katy,” anh mỉa mai hối thúc.

Cô đã xem – và từ khi nào mà cả ngày đã trôi qua vậy? Gần 6 giờ rồi. Cô nhìn lên và thấy Jake trượt ra khỏi phòng, đi dọc sảnh nhỏ vào phòng ngủ của cô. Gom góp những giác quan rời rạc của mình, cô bước theo anh và đâm sầm vào ngực anh khi anh quay trở lại cửa.

“Muốn ném mình vào tôi ư, Katy?” đôi tay mạnh mẽ của anh nắm lấy vai cô và giữ cô cách khỏi anh. Anh nhướn mày mỉa mai, “Không việc gì phải vội cả, em yêu ạ, nhưng tôi đánh giá cao lòng nhiệt tình của em.”

Cô mở miệng định phủ nhận, nhưng anh đã cúi đầu xuống và cướp lấy môi cô. Cô rùng mình trước niềm đam mê nóng bỏng mạnh mẽ của nụ hôn, và chỉ lơ mơ nghe thấy điều anh nói khi anh dứt miệng ra khỏi cô.

“Tôi nghĩ sau cùng thì có lẽ em đúng đấy, Katy – sao phải đợi chứ?” Và, choàng tay ôm lấy cô, anh kéo cô áp mạnh vào bắp đùi căng cứng của anh.

Cô lập tức nhận ra tình trạng bị khuấy động của anh, và với một tiếng kêu nhỏ cô đẩy mạnh vòm ngực rộng của anh ra khi những lời nói của anh xâm nhập vào đầu óc mụ mẫm của cô.

“Không!” cô kêu lên. “Tôi sẽ không....”

Tay anh rơi xuống bên cạnh. Cô thấy mặt anh nhả lại, và ngón tay anh nắm giữ trên cánh tay cô. Cô có thể cảm thấy làn sóng giận dữ dội tỏa ra từ anh, và cô run rẩy. Cô xấu hổ nhận thấy sự kích động hoang dại tan chảy trong cơ thể thậm chí cả khi đầu óc cô bảo cô nên sợ anh mới phải.

“Chúng ta đã thỏa thuận, em và tôi, và không đời nào em được rút lui nữa,” anh cầu nhàu.

“Nhưng còn công việc của tôi...” từ ngữ nhất gừng trượt ra khỏi miệng cô, và cảm xúc mãnh liệt rực sáng trong đôi mắt sẫm màu của anh khiến cô kinh hãi.

“Một cô nhân tình thì làm những gì được bảo, Katy, còn về công việc của em, tôi đã kiểm tra rồi, và phòng thiết kế vẫn vận hành hoàn hảo mà không có em trong một thời gian.”

“Nhưng....” Cô bắt đầu giận dữ; cô chưa từng nghĩ Jake là một kẻ đần độn nhưng rõ ràng anh là người như vậy.

“Tuy nhiên,” anh cắt ngang trước khi cơn giận dữ của cô bùng lên, “nếu em thích thì có thể sắp xếp cho em quay trở lại làm việc trong vòng một tuần gì đó.”

Jake đang đề nghị thỏa hiệp....bắt đầu biết lý lẽ! “Anh không phiền tôi đi làm chứ?” cô cần phải hỏi anh.

“Không, không phiền nếu điều đó làm em vui, Katy. Em luôn là người làm việc chăm chỉ, tôi biết điều đó, thậm chí cả khi tôi không chấp nhận mọi việc em làm. Theo kinh nghiệm của tôi thì một người phụ nữ có nghề nghiệp thú vị có vẻ là một người đồng hành thú vị hơn, và tôi không muốn em buồn chán khi tôi không ở xung quanh.”

“Tôi sẽ đóng gói đồ đạc,” cô nói không tự nhiên, và kỳ lạ là cô cảm thấy nhẹ nhõm. Khi cô có đủ can đảm ngược mắt lên nhìn anh, cô ngạc nhiên khi thấy sự thay đổi nơi anh: Jake không còn giận dữ nữa, khuôn mặt đẹp trai của anh thư giãn trong một nụ cười uể oải.

“Cô gái ngoan, em sẽ không phải hối tiếc đâu – tôi có thể là một người tình rất hào phóng,” anh lè nhè mềm mại, và, xoay cô ngược lại, anh đặt tay lên lưng cô, đẩy cô vào trong phòng. “Giờ thì đóng đồ đi trong khi tôi ra ngoài và uống một ly.”

Cái vỗ tự nhiên vào mông cô khi cô vấp chân bước vào phòng ngủ cũng đủ để khơi lại cơn giận của Katy và sự cay đắng đủ lâu để cô lôi ra vài cái va li ra khỏi tủ quần áo và lấy hầu hết quần áo trong tủ ngăn kéo. Chửi thề chua cay bằng cả tiếng Anh và tiếng Pháp, cô chất đầy váy, áo và giày lung tung vào trong vali.

“Xong rồi à?”

“Vâng,” cô nói cộc lốc, không thèm nhìn lên, và đóng nắp cái vali cuối cùng, cô đóng vali cái tách. “Nhưng anh có cần phải thẳng thừng để ba tôi biết chúng ta là----” cô không thể nói từ “nhân tình” “-bạn? Cũng đủ bề mặt cho tôi khi ba tôi không biết rồi.” Điều này làm cô phiền lòng suốt cả ngày.

Anh im lặng một lúc. “Tôi không hề có ý định làm em bề mặt, Katy, nhưng tôi cũng không muốn nói dối. Việc em sống với tôi sẽ sớm được mọi người biết thôi, và ba em xứng đáng được biết trước. Nếu em có bất kỳ ý định nào lén lút quay lại và trốn về căn hộ này, thì quên điều đó đi.”

Anh băng tới nơi cô đứng, và tay anh vươn ra và vuốt ve cổ họng cô, nâng đầu cô lên, ngón tay anh siết chặt trên cằm cô, mắt anh hẹp lại. “Có cái gì đó giữa chúng ta, em không thể phủ nhận điều đó. Tôi có thể cảm thấy mạch đập điên cuồng trong cổ họng em, em tan chảy khi tôi chạm vào em, và có Chúa biết, tôi cũng vậy. Mỗi quan hệ của chúng ta không có gì phải khó xử như một chuyện tình giấu diếm. Em hiểu chưa...?”

Nước mắt dâng lên mắt cô, cô chớp đi và nuốt mạnh xuống. Cô không thể từ chối anh lâu hơn được nữa. “Tôi đóng đồ xong rồi,” cô nhẹ nhàng nói, chấp nhận điều không thể tránh được.

Albemarle Towers là một tòa nhà ấn tượng, và sự quyết tâm của Katy phút chốc lung lay khi cô bước ra khỏi xe của Jake trước lối ra vào. Hãy nghĩ đến ba cô, những nhân viên của công ty, nhiều thế hệ tự hào của gia đình, cô tự quả trách bản thân khi đôi chân run rẩy theo Jake vào trong phòng chờ; cô đứng yên lặng khi Jake chào người khuân vác.

“Chào buổi tối, Tom,” và vừa nắm khuỷu tay Katy, anh đẩy cô lên phía trước. “Đây là Tom Charles, Katy; anh ấy là một nhân viên tuyệt vời – nếu em cần bất cứ cái gì thì Tom sẽ làm nó cho em.” Anh trao chìa khóa xe cho người khuân vác. “Hãy đỗ xe cho tôi, Tom, và làm ơn hãy xách cho tôi một vài cái vali trong thùng xe.”

Cô nhìn vào người đàn ông già trong bộ đồng phục lòe loẹt, và cố gắng mỉm cười. Ông ấy khoảng 60 tuổi, và có khuôn mặt của người đấm bốc bị đánh nhiều lần: chắc chắn mũi ông bị vỡ hơn một lần, và các vết sẹo quanh mắt ông là dấu vết không thể nhầm lẫn được của nghề nghiệp trước đây. “Xin chào,” cô lẩm bẩm, giọng cô khàn khàn vì xấu hổ.

Jake, hoàn toàn không bận tâm, vẫn tiếp tục nói. “Đây là cô Meldenton. Cô ấy sẽ ở đây một thời gian. Tôi sẽ đưa cho cô ấy một cái chìa khóa nhưng tôi hy vọng ông sẽ chăm nom cô ấy khi tôi không ở quanh.”

“Rất vui được gặp cô, Madam.” Ông giơ ra một bàn tay to lớn, và Katy thấy bàn tay mảnh mai của cô như bị nuốt chửng trong tay ông. Cô đỏ mặt – cô không thể dừng được.

Khi cánh cửa thang máy đóng sau lưng họ, Katy lập tức quay sang Jake. “Làm sao anh có thể nói với người đàn ông đó là tôi dọn đến với anh?” cô thốt ra giận dữ. “Tôi chưa bao giờ thấy xấu hổ như vậy trong đời.”

“Thật vậy, Katy, tôi thấy khó mà tin điều đó. Tôi biết em đã sống với Claude – kiểu quan hệ này hầu như không mới với em,” anh nói thẳng.

“Nhưng....” Cô chưa từng, theo kiểu Jake ám chỉ, nhưng anh đã cắt ngang cô.

“Và đây là tòa nhà dịch vụ với độ an ninh cao. Nếu tôi không nói với Tom em là ai thì ông ấy sẽ không bao giờ cho em vào hay ra khỏi tòa nhà. Nếu em biết, ý tưởng giữ em như tù nhân trong căn hộ penthouse của tôi thật hấp dẫn đấy,” anh lè nhè mỉa mai, “Đó có thể là cách duy nhất để giữ em trung thành.”

“Khi đến từ anh, điều đó thật hào phóng,” cô bật lại. Thang máy dừng lại và Jake ném cho cô một cái nhìn cứng rắn, nhưng lơ đi lời bình luận của cô.

“Tom sẽ mang các vali lên sau. Lại đây nào.” Và, bắt lấy tay cô trong tay anh, anh dẫn cô ngang qua một đại sảnh phủ thảm dày tới một cánh cửa đôi to lớn, cái duy nhất trong tầng.

Mắt mở to, cô nhìn chằm chằm quanh căn phòng khổng lồ. Nó gây cảm giác rất nam tính. Có những giá sách lớn phủ khắp một phía tường, với rất nhiều đồ trang trí chen giữa các quyển sách.

Môi cô cong lại thành một nụ cười khi nhìn thấy một trận bóng bầu dục được chụp ảnh lại. Jake luôn luôn phát điên vì trò chơi này. Một cái chặn giấy nhỏ bằng pha lê Caithness thu hút sự chú ý của cô, và cô đột nhiên tỉnh lại. Cô đã mua nó tặng Jake nhân ngày sinh nhật nhiều năm trước.

Một cái ghế sofe bằng da sống to lớn nhưng dễ chịu đặt một bên lò sưởi lớn bằng gỗ dát ngựa được chạm khắc đẹp đẽ. Một cặp ghế tựa được nhồi căng ở phía bên kia với một cái bàn nhỏ ở giữa. Các bức tranh rải rác trên tường có những mảng màu sống động đối lập với toàn bộ ấn tượng màu nâu và màu be. Jake rõ ràng thích nghệ thuật đương đại và cô nhận ra một bức Hockney.

“Chào mừng em đến nhà tôi, và để tôi giới thiệu em. Đây là bà Charles, kho báu của tôi; bà ấy cũng là vợ của Tom. Còn đây là Cô Meldenton.” Anh trịnh trọng giới thiệu.

“Tôi rất vui được gặp bà, bà Charles,” Katy cố gắng mỉm cười lịch sự, nhưng người phụ nữ già gần như chỉ cong môi đáp lại – gần giống điệu bộ nhăn nhó ghê tởm hơn là một nụ cười.

“Bữa tối đã sẵn sàng, ngài Granton,” bà quản gia thông báo với Jake, và cô cảm thấy hoàn toàn rõ ràng sự lạnh lùng của bà, và với một cái gật đầu ngắn với Katy bà ta biến mất vào cánh cửa phía sau bà.

“Bà ấy là một đầu bếp tuyệt vời đấy, do đó đừng làm bà ấy buồn,” Jake nói huých toẹt.

“Tôi không dám đâu,” cô khô khốc trả lời. Jake đã làm rõ vị trí của cô trong nhà anh, đâu đó giữa một bà đầu bếp và một người rửa chén mà thôi.

“Đi nào, tôi sẽ chỉ cho em xung quanh.” Anh nắm tay cô, và dẫn cô qua một phòng đợi lớn tới một phòng ăn chính nhỏ hơn.

Cô có ấn tượng ngạc nhiên với các bức tường màu đỏ tươi và đồ đạc sáng bóng bằng gỗ dát ngựa trước khi anh dẫn cô tới một căn phòng bên trong. Bốn cánh cửa mở vào bên trong, và khi anh mở một cánh đầu tiên với cử chỉ vung mạnh tay cô đã đoán đó là phòng ngủ chính.

Bước chân cô loạng choạng khi cô bước vào trong căn phòng. Một cái giường cỡ đại khổng lồ với một tấm phủ nhồi lông vịt màu nâu sẫm được trang trí kiểu Paisley phủ khắp giường. Giọng nói mềm mại của Jake làm cô mất cả nhuệ khí.

“Phòng ngủ của chúng ta.” Anh thả tay cô ra và chỉ một tay về bên phải. “Phòng thay đồ và phòng tắm ở đằng kia. Tôi sẽ để em tự nhiên như ở nhà. Tôi nghĩ tôi nghe thấy Tom đã mang hành lý của em lên.” Cô run rẩy khi anh vươn tới, ngón tay anh cởi một cái khuy trên cùng của cái váy kiểu áo mà cô đã mặc cả ngày. Anh nhìn phản ứng của cô, miệng anh mở rộng vui thích. “Có lẽ em thích sửa soạn một chút trước bữa tối,” anh mềm mỏng nói, rồi bước đi.

Một nụ cười cuồng loạn như muốn nhấn chìm cô. “Tự nhiên như ở nhà...sửa soạn một chút.” Anh đã nói vậy. Để làm gì chứ? Cô điên cuồng nghĩ, mắt nhìn chăm chăm vào cái giường lớn.

Katy đang mơ. Một lần nữa cô lại 18 tuổi, và Jake, người bạn của cô, người tình của cô, đang ở với cô. Môi anh, mềm mại như lụa trên da cô, lướt những nụ hôn ấm áp lên mắt cô, lên đường cong mềm mại trên má cô. Đôi môi đầy đặn của cô khẽ hé mở chờ đợi khi miệng anh cuối cùng cũng với tới miệng cô. Lưỡi anh búng nhẹ lưỡi linh trên răng cô, vuốt ve đầu miệng nhạy cảm của cô, và lưỡi cô quấn lấy lưỡi anh trong cái vuốt ve rào đón. Đôi tay mảnh mai của cô di chuyển dè dặt lên đường cong quanh tấm lưng rộng của anh, ngón tay cô vạy vò trong mái tóc đen mềm mại của anh.

Một lần nữa cô cảm thấy như mọi lỗ chân lông trên da cô mở ra náo nức chào đón hơi ấm từ mỗi cái đụng chạm của anh. Bàn tay nam tính mạnh mẽ âu yếm khum lấy khuôn ngực đầy đặn của cô; ngón tay anh táo bạo trêu chọc đỉnh hồng nhạy cảm, khiến cho chúng cứng lên như đá.

Cô cong người lên áp vào cơ thể ấm áp của anh khi môi anh hôn tới tấp những vệt dài nóng bỏng xuống cổ họng cô, và miệng anh đói khát bú cặp vú nhúc nhối của cô hết lần này đến lần khác, cho đến khi cô choáng váng vì ham muốn.

Tay anh trượt qua bụng cô xuống đến bắp đùi đồng thời kéo theo cái váy ngủ của cô. Cô run rẩy khi những ngón tay dài của anh vuốt ve bên trong đùi cô và tìm thấy trung tâm ẩm ướt nóng bỏng nữ tính của cô. Cô rên rỉ sâu trong họng vì khoái cảm tinh tế, và móng tay cô bấm chặt vào da anh. Đã bao lần cô đã mơ đến điều này trong những năm qua? Và nó luôn kết thúc khi cô thức dậy và cô độc...

Mí mắt Katy khẽ mở, nhịp tim đập rộn rã trong tai cô. Cô không muốn thức dậy, và đánh mất khoái cảm này. “Ôi, Jake!” cô lẩm bẩm.

“Phải, Katy, phải; hãy mở ra cho anh nào.” Giọng nói khàn khàn vang lên bên môi cô.

“Em muốn tôi, em biết em muốn mà. Em quá nóng, quá ẩm, và quá sẵn sàng.”

Đó không phải là giấc mơ. Cô đã tỉnh và đang nằm trên giường với Jake. Cô phải ngừng anh lại, nhưng khi ý nghĩ xuyên qua giác quan mê mụ của cô thì Jake đã thúc tách chân cô ra. Cô run rẩy hết lần này đến lần khác khi ngón tay anh trêu ghẹo và tra tấn cô. Thật quá, quá muộn để ngăn anh lại, và, Chúa giúp cô, cô cũng không muốn thế.

Miệng anh khóa miệng cô lại, lưỡi anh dữ dội và lục soát, và cô phản ứng ngay lập tức. Cơ thể cô uốn cong vô vọng dưới anh. Cô ngược lên nhìn vào đôi mắt sẫm tối của anh chỉ cách cô vài inch, và tim cô như ngừng lại; tia sáng dữ dội của niềm đam mê được kiểm soát và hơn cả là sự giận dữ được kiềm chế mãnh liệt khiến cô do dự.

Cảm thấy sự rút lui đột ngột của cô, anh gầm gừ, “Không, Katy, không phải lần này,” ánh mắt dữ dội của anh trượt dọc xuống cơ thể cô khi anh lăn qua và nằm giữa chân cô. Cơ thể mạnh mẽ của anh ghì chặt cô dưới anh; cô không thể di chuyển ngay cả khi cô muốn. Mơ hay thật thì có khác gì chứ? Cô vẫn muốn anh...

Katy không thể từ chối anh; cái chạm đầu tiên của anh đã gỡ bỏ bốn năm đói khát. Cô rực cháy vì anh. Những sợi lông sẫm màu của cơ thể anh cọ xát như trêu ngươi trên làn da đã quá nhạy cảm của anh khi tay anh lang thang tùy ý khắp cơ thể đầy đặn của cô. Vật cứng rắn đàn ông của anh đẩy nhẹ vào giữa hai đùi cô. Cô nhúc nhối muốn được anh chiếm hữu, và quần quai dưới anh, móng tay cô cắm sâu vào tấm lưng rộng của anh như mời gọi dữ dội.

Một lần nữa miệng anh lại chiếm lấy đôi môi sưng phồng của cô bằng cơn đói khát hoang dại, sức nặng của anh đè lên người cô, khiến cô chìm xuống, nhưng anh vẫn không chiếm lấy cô. Anh ngẩng đầu lên, đôi môi gợi cảm của anh cong lên thành một nụ cười cương quyết mê hoặc. “Em sẽ nhớ điều này cho đến hết đời, Katy,” anh trêu chọc, giọng anh vang lên đặc trưng rất đàn ông.

Một bàn tay ngẫu nhiên vuốt ve ngực cô và một lần nữa miệng anh lại đáp xuống. Răng anh cắn nhẹ và cô thỉnh thoảng giật mạnh; cô như bị lạc trong trò chơi gợi tình của anh mà chỉ Jake mới biết luật chơi. Anh đưa cô đến rìa khoái cảm hết lần này đến lần khác khi anh khám phá từng inch cơ thể cô với sự thân mật đậm đặc mà cô chưa từng biết là có tồn tại. Miệng anh lại phủ lên miệng cô, lưỡi anh công kích theo một nhịp điệu gợi cảm, nhưng anh vẫn kìm lại bản thân không chiếm lấy cô. Anh dừng nụ hôn lại và ngẩng đầu lên, đôi mắt đen tan chảy vì ham muốn, và dán chặt vào đôi môi sưng phồng của cô.

“Tôi tự hỏi có bao nhiêu người đàn ông đã từng thấy em như thế này...từng khiến em cảm thấy như thế này?” một giọt mồ hôi sáng lấp lánh trên làn da màu đồng của anh.

Cô nhìn chăm chăm lên khuôn mặt cứng rắn của anh, và ngạc nhiên vì nét đau khổ trong giọng nói của anh. Không có ai cả....cô muốn nói cho anh biết, nhưng kịp nuốt lại lời nói. Rồi tay anh lại luồn vào trong cô lần nữa, như gửi những làn sóng choáng váng khắp cơ thể cô.

“Làm ơn....” cô nhắm mắt lại; cô không quan tâm anh nghĩ gì về cô. Cô không thể chịu đựng thêm được nữa, và tay cô vuốt xuống ngực anh, vòng quanh eo anh, rồi xuống thấp hơn tới cặp mông căng cứng của anh. Ngón tay dò tìm của cô trượt xuống giữa đùi anh và cuộn quanh vật đàn ông của anh. “Làm ơn,” cô cầu xin lần nữa.

“Tôi thích nghe em cầu xin, Katy; tôi cần nghe điều đó.” Giọng anh là tiếng gầm gừ trầm khàn vì chiến thắng.

Cô không nghe thấy tiếng thút thít của cô. Cô đặt những nụ hôn nóng bỏng lên ngực anh, rằng cô tìm kiếm cái nụ nhỏ và cắn nó trong cơn điên loạn vì nhu cầu.

Jake bắt lấy tay cô và kéo nó ra xa, rồi lái vào trong cô bằng một cú thúc hoang dại dữ dội.

Cô cảm thấy một chốc không thoát mái, nhưng không còn sự chiếm hữu gượng gạo nữa – cô đã cầu xin anh chiếm lấy cô.

Trong một lúc anh bất động, rồi từ từ rút khỏi cô.

“Không,” cô rên rỉ, và bỗng bám dính lấy anh khi anh lại đẩy vào lần nữa, cơ thể to lớn của anh chiếm lấy cô bằng nhịp điệu nhanh mạnh khiến cô đạt đến điểm cực khoái choáng váng chỉ trong vài giây. Cô cảm nhận thấy sự giải thoát của anh khi anh rung mình rồi đổ sập lên cô, cơ thể to lớn của anh co thắt dữ dội, rồi tiếng thở nặng nhọc của họ là âm thanh duy nhất trong căn phòng tĩnh mịch.

Sau đó, dù bao lâu sau đó thì cô không thể biết được, Jake trượt nằm ngửa lưng lên nệm, và khi sức nặng quen thuộc của cơ thể anh không còn nữa thì thực tế lạnh lùng của tình huống đã tác động đến cô.

“Anh là đồ con heo xảo quyệt, lạnh lùng, nhẫn tâm, và tôi ghê tởm anh,” giọng cô dội lên trong yên lặng. Liệu cô có thể vừa ghét vừa yêu một người đồng thời? Não cô suy tư về điều này khi mí mắt cô nhắm lại.

CHƯƠNG 7

Một hồi chuông dài vang lên. Katy ngọ nguậy, mắt nhắm mắt mở, rồi nhắm chặt lại lần nữa. Cô thấy ấm áp, thoải mái và hài lòng. Tiếng chuông ngừng lại. Rõ ràng là nó không quan trọng, cô thầm nghĩ, mơ màng xích lại gần hơn nguồn hơi ấm.

Cô đột nhiên thấy mất tự nhiên, mất phương hướng cho đến khi trái tim cô như rớt xuống xương sườn vì choáng váng khi cô nhận ra là cô không ở một mình trên giường. Jake đang ở bên cạnh cô, cái đùi cơ bắp của anh ấn nhẹ vào bên cạnh cô khi anh ngồi dậy. Chính chuyển động của anh khi trả lời điện thoại đã hoàn toàn đánh thức cô.

Âm giọng trầm sâu, nói bằng tiếng Italia rất nhanh, khiến các dây thần kinh quá mẫn cảm của cô trở nên nhức óc. Cô cẩn thận tách ra khỏi anh trên cái giường rộng lớn. Mặt cô đỏ bừng khi những sự kiện của đêm qua quay lại ám ảnh cô.

“Xin lỗi về điều đó, Katy.” Tấm chăn sột soạt khi Jake kéo nó sang một bên và quăng đôi chân dài ra sàn. “Nhưng đó là một cuộc gọi quan trọng. Chúng ta cần phải tới Venice chiều nay.”

Điều này như lặp lại sáng hôm qua vậy, với một điểm khác biệt. Đôi mắt xanh của Katy mở lớn theo mỗi bước đi của Jake vòng quanh phòng, như bị thôi miên bởi cơ thể trần trụi hoàn hảo sống động của anh, chỉ có điều hôm nay cô không có được niềm an ủi rằng mình không biết điều gì đã xảy ra; thay vào đó, ký ức về cuộc làm tình say đắm của họ, phản ứng phóng dăng của cô, khiến toàn thân cô nóng bừng vì xấu hổ.

Jake như hoàn toàn không hay biết, vẫn một mạch đưa ra các mệnh lệnh. “Bà Charles biết phải sắp xếp và đóng gói cho tôi những gì, nên em có thể tự xếp hành lý cho mình. Em không cần mang nhiều đâu. Tôi có thể giải quyết xong công việc chỉ một hai ngày thôi. Anh lấy ra một cái quần đùi từ ngăn kéo và đứng thẳng lên, mắt quét qua chỗ cô nằm. “Katy, em có nghe không đấy?” anh hỏi, giọng anh cộc lốc mất kiên nhẫn.

“Sao tôi có thể không chứ? Anh đang sửa ra các mệnh lệnh như tướng quân phát cho binh lính vậy!” cô vắn vẹo nói như bị xúc phạm vì hành động của anh. Vai người tình đã biến mất, thay vào đó anh lại đóng vai như một doanh nhân cực kỳ hiệu quả. Cô không có chút kinh nghiệm về chuỗi hành động vào buổi sáng sau cuộc ân ái với bất kỳ người tình nào, nhưng ngay cả nếu cô có thì cô chắc là thái độ của Jake cũng không giống bất kỳ ai. Cô cho rằng lẽ ra cô nên cảm thấy nhẹ nhõm; cảm xúc của cô đang quá xáo động đến nỗi cô không có tâm trạng muốn xem xét nó cận kề, và việc Jake khóa thân đi nghênh ngang cũng chẳng giúp ích gì.

Jake ngừng lại ở cửa nhà tắm. Đôi mắt nâu của anh bắt lấy đôi mắt xanh của cô rồi anh trao cho cô một nụ cười rầu rĩ. “Một vị tướng quân ư? Tôi hiểu quan điểm của em rồi, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp sau khi tôi tắm. Cứ nằm trên giường rồi tôi sẽ mang café tới cho em.”

Katy kéo người ngồi dậy. Cô tìm thấy cái váy ngủ của cô bị vò nhàu nát trên sàn và phải mất một lúc cô mới nhảy ra được khỏi giường, nhặt nó lên và mặc vào. Trục giác của cô mách bảo cô phải chạy và trốn khỏi Jake, và khỏi chính bản thân mình, nhưng có gì đó đã giữ cô lại.

Cô trèo lại giường và nằm ngửa lên, mắt cô trừng trừng vô định lên trần nhà cứng nhắc màu trắng. Cô đã chạy trốn nhiều năm rồi và nó chẳng giúp ích gì cả. Cô lại trở về điểm xuất phát, chia sẻ cái giường với Jake, và nếu cô thành thật với bản thân thì đó là nơi mà cô luôn thuộc về.

Đêm qua...cô ngộ ngậy không ngừng dưới tấm chăn lông vịt...cô đã để cho Jake làm tình với cô, rồi sau đó cô đã buộc tội anh là đồ con heo lạnh lùng và nhẫn tâm. Liệu cô có thực sự nói điều đó với anh không? Đúng. Nhưng cô biết điều đó không phải là sự thực.

Chả có gì lạnh lùng về cái cách Jake yêu cô. Thực ra, anh là một người tình khéo léo, nhưng cũng có cả sự khao khát, đam mê trong cách anh chạm vào cô, và anh dường như cũng tuyệt vọng vì mất kiểm soát như cô trong cơn cực khoái choáng váng sau cùng. Khi hồi tưởng lại buổi tối trước đó trong đầu, cô buộc phải thừa nhận rằng Jake không hề nhấn tâm, và anh rất chu đáo.

Họ đã ăn tối trước đôi mắt không đồng tình của bà Charles, và Katy hầu như không nói nổi hai từ với Jake, đầu cô toàn ý nghĩ về đêm sắp xảy ra. Cô không có chút ảo tưởng nào; cô đã thỏa thuận và rất nhanh thôi Jake sẽ trông chờ lần trả nợ đầu tiên. Sự sợ hãi và nỗi phấn khích cùng chế ngự cô.

Họ đã quay về ghế dài để uống café, và xem một bộ phim tài liệu trên tivi. Katy không biết bộ phim đó nói về cái gì, không khí căng thẳng như bữa vây khả năng tập trung của cô.

Jake đã ngồi chìm trong yên lặng suy ngẫm trong khoảng nửa giờ trước khi bảo cô anh có việc phải làm trong phòng làm việc và đột ngột rời khỏi phòng. Cô đã thở ra nhẹ nhõm, và khi đồng hồ điểm nửa đêm thì cô đã ngủ gật tại chỗ ngồi. Sau cùng thì cô gom đủ can đảm để bước vào phòng ngủ....

Katy chỉ vừa bắt đầu thư giãn dưới vò sen dễ chịu thì cô nghe thấy cửa phòng tắm mở ra. Cô vội nhảy ra khỏi bồn tắm và tóm lấy một cái khăn tắm, giữ chặt trước người.

“Jake, anh đang làm gì thế?” cô rít lên. Cô biết câu trả lời ngay cả trước khi cô nói xong. Anh đã cởi hết quần áo ngoài cái quần đùi và anh định dùng chung phòng tắm với cô.

“Cùng thưởng thức thú vui tắm tấp với em chứ còn gì nữa,” anh khàn giọng tuyên bố. Đôi mắt nâu của anh tối thẫm lại khi ánh nhìn lướt qua cơ thể hầu như trần trụi của cô.

Cô nhìn chăm chăm vào anh, chân cô như muốn khụy xuống trước cái nhìn cướp đoạt dữ dội của anh. “Không đâu,” cô thì thầm.

“Có chứ.” Một bàn tay rám nắng vươn ra và giật mạnh cái khăn tắm ra khỏi ngón tay run rẩy của cô. Mắt anh dõi theo dòng nước nhỏ giọt xuống giữa khuôn ngực tròn trịa của cô. “Em thậm chí còn đẹp hơn là tôi còn nhớ,” Jake như nói dưới hơi thở, và giọng anh cứng lại khi nói tiếp “Tôi đã đợi điều này quá lâu rồi. Đêm qua tôi đã đóng vai quý ông lịch thiệp vì em, nhưng không còn như thế nữa đâu.”

Katy lùi bước khỏi anh cho đến khi lưng cô chạm vào tường và cô không thể đi đâu được nữa. Không phải chỉ có giọng anh cứng lại, cô nhận ra điều đó khi mắt cô rớt xuống dưới. Anh đã hoàn toàn, cực kỳ bị khuấy động. “Hãy tránh xa tôi ra!” cô hét lên khi tay anh một lần nữa lại với về phía cô. Hoàn toàn theo bản năng, cô đập tay anh đi.

“Đây có phải là cách mà em giữ thỏa thuận không, Katy?” Mắt anh bùng lên giận dữ. “Em đã đồng ý thỏa thuận, em đã lấy tiền, giờ thì em phải trả cho nó,” anh cười khinh bỉ, rồi thêm vào nhạo báng, “Em tự vệ, còn tôi thì cứ tiến tới chiếm lấy?”

Tim cô đập thành thạch, máu như chạy đua trong tĩnh mạch cô, da cô vã mồ hôi. Lạy chúa, không phải thế, cô không hề. Nhưng làm sao cô có thể thú nhận với Jake...Làm sao cô có thể giải thích nỗi sợ hãi như một trinh nữ của cô với anh? Thực ra, họ đã từng làm tình với nhau, nhưng đó là một cuộc ân ái dịu dàng trong bóng tối và trong bí mật. Tay anh kẹp lấy vai cô rồi anh kéo cô về phía anh. Miệng anh bắt lấy miệng cô trong một nụ hôn giận dữ và mãnh liệt. Cô cố đẩy anh ra, tay cô đập thành thạch trên vòm ngực cơ bắp của anh.

“Không, tôi không thể. Như thế sẽ là cưỡng bức!” cô khó thét lên.

Jake ngẩng đầu lên, và chỉ cái siết chặt giận dữ của hàm anh mới cho thấy anh đã phải nỗ lực kìm chế phi thường để giữ lại sự tự chủ. “Em sẽ không làm thế với tôi, Katy. Tôi có thể ép buộc em sống trong nhà của tôi, chia sẻ chiếc giường với tôi, nhưng tôi không bao giờ ép buộc một người đàn bà làm tình, và tôi sẽ không bắt đầu làm thế, nhưng có Chúa biết em có thể khiến một người đàn ông làm thế đấy.”

Anh liếc xuống ngực cô, và Katy vòng tay quanh người vừa bảo vệ vừa xấu hổ. Cô biết anh có thể nhìn thấy những gì: núm vú của cô, đang cứng lại và bị khuấy động.

“Em muốn tôi nhiều như tôi muốn em; rồi em sẽ phải thừa nhận điều đó thôi,” anh lè nhè khinh khỉnh, rồi quay người và bước vào bồn tắm.

Katy hấp tấp chạy ra khỏi phòng tắm như con mèo phải bóng, mặc vội cái váy ngủ rồi dừng lại. Cô có thể đi đâu cơ chứ? Cô điên cuồng nghĩ.

Jake đi thong dong vào phòng ngủ, mặc trong chiếc áo tắm màu xanh hải quân. Có lẽ thấy có biểu hiện gì đó ở cô vì anh ra lệnh bằng một giọng nói hòa nhã đáng kinh ngạc, “Đi ngủ đi, Katy. Tôi sẽ không làm đau em.”

Cô ngược lên, ánh nhìn của họ như ngừng lại, và bằng cách nào đó Katy cảm thấy cơn giận dữ và nỗi sợ hãi đã rút đi.

Trong ánh sáng gay gắt của ban ngày, nằm trên cái giường mà họ vừa chia sẻ, Katy buộc phải thừa nhận rằng anh đã không làm cô đau. Anh đã nằm xuống bên cạnh cô và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Anh thật là thông minh, hay có lẽ đúng hơn là ranh ma, cô châm biếm nghĩ. Anh là một người tình đầy kinh nghiệm với hiểu biết sâu sắc về phụ nữ. Sau đó, khi cô đã hoàn toàn thư giãn trong giấc ngủ, cô từ từ bị đánh thức khi môi anh chạm vào, bởi sức nóng của cơ thể anh, và hãnh diện vì được anh âu yếm.

Cô yêu anh...vẫn luôn luôn yêu, và cô không còn có thể lừa dối bản thân được nữa. Lý trí bảo với cô rằng cô nên ghét anh, nhưng quá khứ, hay Monica, trở nên vô nghĩa khi đem so với lạc thú mà cô tìm thấy trong tay anh. Cô được sinh ra cho khoái lạc. Cô đã bỏ lỡ cơ hội trở thành vợ anh – anh không còn xem xét cô cho vai trò đó nữa. Giờ thì cô đã hiểu thêm về tính cách của

anh; anh giống người Latin hơn cô tưởng. Khi anh kết hôn thì sẽ là với một cô gái trẻ trung ngây thơ.

Giờ thì cô đã hiểu rõ rồi. Jake sẽ không bao giờ cưới một người như Monica; một cô nhân tình...thì được. Nhưng một người vợ ư? Không bao giờ...Và giờ thì anh xem cô cũng chẳng khác gì. Cô không thể trách ai cả ngoài bản thân mình; cô đã cố tình để anh nghĩ rằng cô là một người đàn bà thạo đời và từng trải.

Một nụ cười cay đắng vặn xoắn trên đôi môi sưng phồng vì hôn của cô. Cô không phải là một diễn viên, nhưng cô đã bắt tay vào thử thách lớn nhất trong đời mình. Cô sẽ đóng trọn vai nhân tình. Cô yêu anh, và cô sẽ chấp nhận bất cứ cái gì mà anh trao cho cô, nhưng anh sẽ không bao giờ được biết cảm xúc của cô. Cô nhớ nhiều năm trước bà La Tour đã khuyên cô chỉ đơn giản bỏ đi với lòng tự trọng không bị sút mẻ. Cô sẽ làm lại điều đó; khi Jake chán cô thì cô sẽ bỏ đi với đầu ngẩng cao...

Cửa mở và Jake bước vào, mang theo một khay đầy café và bánh sừng bò. Tóc anh ẩm ướt và được chải ngược về phía sau khuôn mặt đẹp trai của anh. Anh đã mặc quần áo. Một bộ vest xám vừa vặn hoàn hảo ôm lấy khung người to lớn; áo sơ mi trắng làm nổi bật cái cổ họng rám nắng. Cô nuốt xuống nặng nhọc. Anh trông có sức tàn phá kinh khủng....

Mắt cô dõi theo anh khi anh bước tới và ngồi xuống mép giường. Trọng lượng của anh ấn lên tấm nệm, đẩy Katy gần hơn về phía anh. Mùi hương nam tính sạch sẽ của anh như trêu chọc lỗ mũi cô, và nhịp đập của cô vang lên như sấm vì kích thích dục tình.

“Café, như tôi đã hứa, Katy,” và, sau khi đặt cái khay xuống mặt bàn đầu giường, anh rút ra một cốc đầy café bốc hơi nghi ngút. Đôi mắt sẫm màu của anh lóe lên tia nhìn bóng gió về hướng cô. “Tôi quyết định nuông chiều em sáng nay bằng một bữa sáng kiểu Continental tại giường.” anh trao cho cô cái cốc.

Tay Katy run rẩy khi nhận lấy cái cốc. Tay họ chạm vào nhau, và cô gần như đánh rơi cái cốc, cảm giác ngứa râm ran quen thuộc bắn qua tay cô. “Cảm ơn anh,” cô lẩm bẩm rồi nâng mắt lên nhìn anh.

Anh nhíu mày hiểu biết. “Sợ à, Katy? Em không cần phải thế. Mặc dù tôi rất muốn nhảy lên giường với em nhưng chúng ta không có thời gian.”

Cô nuốt một ngụm lớn café và gần như chết ngẹn. Sao anh có thể làm được như vậy – như đi vào trong tâm trí cô như thế...? “Anh vừa nói chúng ta ư?” cô nhắc nhở, và cố tình lờ đi phần còn lại của câu nói của anh.

“Phải, chúng ta.” Và vừa đưa cho cô một cái đĩa đầy bánh sừng bò mới nóng hổi, anh khéo léo lấy cái cốc khỏi tay cô rồi đặt nó lên khay. “Ăn đi,” anh ra lệnh.

Cô làm như anh bảo, và thấy bánh nướng giòn tan thật ngon. Tối qua cô ăn rất ít, nhưng giờ thì cô thấy đói cồn cào ruột gan.

Jake nói tiếp, “Tôi phải ở Venice vào tối nay, và em sẽ đi với tôi. Tôi có gia đình và công việc ở đó. Chính bà tôi vừa gọi điện – có vài vấn đề xảy ra ở nhà máy. Tôi sẽ gặp ba em trong một tiếng nữa để ký một vài giấy tờ, do vậy tôi sẽ giải thích với ông ấy là em không thể đến công ty trong vài ngày.

Để tôi xem nào; hôm nay là thứ năm – mất một ngày để giải quyết mọi việc ở nhà máy. Chúng ta sẽ ở lại vào cuối tuần. Rồi sau đó chúng ta cần phải nghỉ ngơi khi quay lại. Có lẽ là dành một ngày trên giường!” Đôi mắt nâu của anh sáng lên mê hoặc khi nhìn xuống cô một chốc trong lúc tay anh bất cẩn vuốt ve đôi chân dài của cô dưới tấm vải cotton.

“Phải rồi, tôi sẽ bảo ông ý thứ ba là sớm nhất. Được chứ...?”

Thật điên người lên được, cô cảm thấy cơ thể cô run rẩy khi tay anh dừng lại trên đùi cô. Cô cố gắng đập tan phản ứng vô thức của bản thân. Chậm chậm cô nhai miếng bánh cuối cùng, cơn oán giận dâng lên với mỗi miếng cắn. Anh không thêm ngừng lại để thở khi ngạo mạn sắp xếp cuộc đời cô. Lời mỉa mai “một ngày trên giường” khiến cô khổ sở. Có phải cô dễ đọc đến vậy không?

Ngón tay cô dính đầy bột bánh. Cô nhìn vào Jake. Anh có cái vẻ tự mãn và đom đóm của một người đàn ông no đủ về thể chất, hoàn toàn tự tin đề cập đến lạc thú khi nào anh thấy thích.

“Được chứ?” anh nhắc lại, đôi mắt nâu hơi tối đi vì thiếu kiên nhẫn khi chờ đợi câu trả lời của cô.

Cô nhìn vào anh. Đồ con heo ngạo mạn còn không thêm nhắc đến đêm qua – không thậm chí cả một cái hôn vội lên má. Tại sao cô lại thấy thất vọng như vậy? Anh đã nói rất rõ nhiệm vụ của một cô nhân tình rồi cơ mà.

“Tôi nói, như thế được chứ?” Anh chậm chậm thốt ra từng từ như thể đang nói với một đứa trẻ, và Katy đỏ bừng vì giận dữ.

“Được thôi, Jake.” Cô nở nụ cười sáng bừng vào mắt anh, rồi, với qua anh, cô cẩn thận đặt cái đĩa xuống bàn. Cô quay lại và cố tình trượt những ngón tay dính đầy mỡ xuống dọc mặt trước của cái áo vest màu xám bạc không chệ vào đâu được của anh. “Tuyệt hảo.” Cô nhìn những vết bẩn dài với niềm hân hoan vui sướng, rồi, ngược đôi mắt xanh lá trong trẻo về phía anh, cô lặp lại, “Thực sự hoàn hảo.”

Katy cười thầm. Biểu hiện của Jake thật khôi hài. Anh nhìn xuống cái áo vest, nhìn lên Katy, rồi lại nhìn xuống cái áo lần nữa. Cô cười phá lên. Đáng đời anh...

“Tôi không thể tin được em lại làm thế.” Giọng nói bối rối của anh khiến Katy càng cười to hơn. “Đây là bộ vest Armani mới đấy. Em vừa mới phá hỏng nó.”

“Ồ, anh chàng tội nghiệp!” cô cố gắng lè nhè giữa những tiếng cười khúc khích. “Nhưng xét

cho cùng thì một cô nhân tình khét tiếng là một tạo vật đắt đỏ, và anh phải làm cho cô ta vui vẻ chứ.” Cô nằm sụp xuống giường; cô cảm thấy có lỗi vì đã làm hỏng bộ vest của anh, nhưng thật xứng đáng khi nhìn thấy vẻ mặt của anh, và hiển nhiên là nó khiến anh chú ý.

“Em, con quỷ nhỏ!” Jake rống lên; nó nghe như tiếng núi lửa phun trào. “Muốn cười à? Tôi sẽ cho em xem. Đây thì cười này!” Rồi, nhào xuống giường, anh bẫy cô nằm dưới anh. “Hình như tôi nhớ là em có máu buồn ở đây, và đây nữa.” Một tay vòng quanh sườn cô còn tay kia thì vuốt xuống và xung quanh đầu gối cô.

“Đừng, đừng! Tôi xin lỗi, thực sự xin lỗi đấy!” cô thét lên, rồi phá lên cười.

Họ lộn quanh giường trong trò chơi vui nhộn vừa tóm vừa cù. Thời gian như quay trở lại nhiều năm trước và họ lại một lần nữa là cặp tình nhân trẻ tuổi. Đột nhiên không còn cười nữa và họ nhìn chăm chăm vào nhau.

Một giờ sau Jake lại ngồi bên cạnh giường, mặc một bộ đồ màu xanh hải quân tôn lên cơ thể to lớn của anh. Đôi mắt sẫm màu của anh uể oải lang thang nhìn xuống người phụ nữ đáng yêu đang nằm trên giường.

Đôi mắt xanh quyến rũ nhìn trả lại anh. “Anh muộn lắm rồi đấy, Jake à.”

“Và đó là lỗi của ai chứ?” Rồi ấn một nụ hôn mạnh lên đôi môi hờn dỗi mềm mại của cô, anh đứng lên. “Đồ phù thủy.”

Jake đã gạt bỏ mọi tranh cãi của Katy không muốn đi đến Venice cùng anh, và, trước sự ngạc nhiên của Katy, sau một chuyến bay êm ả trên máy bay cá nhân của Jake do chính Jake lái, giờ họ ngồi trên một cái xuống máy hướng tới nhà bà anh.

Katy đang ngồi bên rìa ghế, không thấy thoải mái chút nào. Trời đã tối, và ánh điện của các tòa nhà như nhảy múa vô số màu sắc trên mặt nước, nhưng cô không thể thưởng thức vẻ đẹp của khung cảnh xung quanh. Cô quá căng thẳng, còn Jake thì đang nằm ườn ra một cách thoải mái lơ đãng bên cạnh cô, đôi chân dài duỗi ra trước mặt và anh chẳng giúp gì cho cô cả.

Cô đã ăn mặc cẩn thận cho chuyến đi này, và cô biết rằng cô trông đẹp; áo vest len trắng mùa đông với những đường trang trí màu đen là đồ thiết kế nguyên bản của Claude. Cô đã phối nó với một cái áo choàng lụa màu đen tuyền với một cái cặp và đôi giày cùng màu đen.

Cô muốn trông có vẻ ôn hòa thông minh, vì cô kinh hãi sợ gặp họ hàng của anh. Chỉ xấu hổ cho cô khi vị trí của cô trong cuộc sống của Jake trở nên rõ ràng với họ. Thực ra thì cô cũng không hiểu sao Jake lại có thể giới thiệu một cô nhân tình với bà của anh.

“Nhà bà của anh ở đâu hả Jake? Anh có chắc là bà không phản đối sự có mặt của tôi chứ? Tôi....”

“Đừng lo lắng, Katy” anh cắt ngang. “Bất luận thế nào thì chúng ta sẽ không tới đó vào đêm nay đâu. Chúng ta sẽ ở tạm tại khách sạn Cipriani,” rồi, vòng một tay quanh vai cô, anh kéo

lưng cô tựa lại vào ghế.

Cô hướng cái nhìn bối rối tới anh. “Tôi hiểu đây là tình huống khẩn cấp. Người ta cần anh rất gấp.”

“Cứ để vậy đi,” Jake khẽ lè nhè, và, siết chặt cái ôm quanh vai cô, môi anh bắt lấy môi cô và giữ trong một nụ hôn dài say sưa. Khi anh ngẩng đầu lên, đôi mắt đen chiếu ra một tia sáng quý quái. “Nhưng tôi có một nhu cầu còn khẩn thiết hơn nhiều,” anh lẩm bẩm bên má cô. “Và ở nhà bà tôi chúng ta sẽ có phòng riêng và không được qua lại với nhau.” Anh lại hôn cô lần nữa.

“Vậy thì tại sao?” Tại sao anh lại phiền hà mang cô theo? Cô trầm tư nghĩ. Chẳng có gì hợp lý cả.

“Katy, đừng hỏi nữa. Chúng ta đến nơi rồi.”

Cô nhìn xung quanh và thấy điểm cập bến. Cô bắt đầu đứng lên, nhưng Jake kéo cô lại. “Không, có nhiều người ở xung quanh.” Cô quả trách, nghĩ rằng anh định hôn cô lần nữa. Thay vào đó anh lại cầm lấy tay cô và trượt một cái nhẫn vào ngón thứ ba bên tay trái của cô. Cô nhìn xuống thấy ánh kim cương và ngọc lục bảo chiếu lấp lánh; nó trông rất cổ và rất giá trị. “Tại sao anh...?” cô chưa kịp kết thúc câu hỏi thì anh đã nắm chặt tay cô và kéo cô lên bờ.

“Jake, đợi đã! Tại sao lại có cái nhẫn? Nó trông rất đắt tiền. Tôi không muốn...”

“Katy, im đi. Đó chỉ là vì hình thức thôi. Tôi nổi tiếng ở Venice và tôi sẽ không sỉ nhục bà tôi bằng cách giới thiệu với bà ấy một cô nhân tình. Trong thời gian chúng ta ở đây em sẽ là vợ chưa cưới của tôi. Và về chi phí thì đó chỉ là một cái nhẫn hạng hai cho một người đàn bà hạng hai thôi – rất phù hợp đấy.” anh sáng giọng nói.

Trong sự nghiệp người mẫu của mình, Katy đã ở trong một vài cái khách sạn lớn nhất thế giới, nhưng khách sạn the Cipriani có lẽ là cái lớn nhất, cô ngạc nhiên nghĩ. Tọa lạc trên Hòn đảo Giudecca và có những khu vườn tuyệt đẹp, khách sạn này có tất cả mọi thứ mà du khách cần.

Với tay anh đặt trên khuỷu tay cô, Jake mô tả ngắn gọn những tiện nghi của khách sạn, gồm có một bể bơi và một sân tennis – cái duy nhất ở trung tâm Venice – một trung tâm thể dục và một phòng tắm hơi, và chỉ mất một đoạn đi tàu ngắn từ Quảng trường Thánh Mark đến khách sạn này.

Nhân viên lễ tân cư xử với Jake như một vị khách danh dự và rõ ràng là rất nổi tiếng. Katy bỗng thấy đau nhói – đó có phải là sự ghen tuông không? Anh chắc hẳn phải đến đây mua vui với rất nhiều đàn bà thì mới bị nhận ra ngay lập tức như thế chứ, cô cay đắng nghĩ.

Căn phòng mà nhân viên khuân vác chỉ cho họ thật lộng lẫy. Katy thấy tò mò và đi lang thang xung quanh trong khi Jake xử lý với nhân viên khuân vác và hành lý của họ. Có một phòng khách, một phòng nghỉ với một cái giường lớn đặt giữa trung tâm trên cái bục cao và có

một phòng tắm cực kỳ suy đồi. Cô bị ấn tượng bởi những viên đá cẩm thạch sáng bóng, những tấm vải đắt tiền và màu sắc mờ ảo trộn lẫn vào nhau tạo không khí một cuộc sống vương giả độc nhất.

“Em muốn ăn tối ở đây hay xuống dưới nhà hàng?”

Giọng Jake khiến cô giật mình. Cô xoay lại và thấy anh đang đứng chỉ cách cô có vài inch, đôi mắt sẫm màu nhìn cô với cảm xúc mãnh liệt cực kỳ khiến cô rùng mình vì cảm giác ngứa ran nơi xương sống.

“Xuống nhà hàng.” Như thế sẽ an toàn hơn là ý nghĩ đầu tiên của cô.

“Sao mà tôi biết là em sẽ nói như vậy nhỉ?” Jake lè nhè mĩa mai.

“Ồ, đây là một khách sạn đáng yêu, và tôi khá chắc là phòng ăn sẽ rất tuyệt, và tôi thích ý tưởng mặc đồ trang điểm...” Cô đang nói nhảm, nhưng dường như không thể buộc bản thân dừng lại.

Jake bước một bước tới bên cô, và cô lảng tránh nhìn đi chỗ khác qua vai trái anh, cố gắng lấy lại tự chủ. Không may là ánh nhìn của cô lại thấy chính cái giường to lớn. Cái giường mà cô sẽ chia sẻ với Jake sớm thôi, và chỉ nguyên cái ý nghĩ đó đã khiến cô khó mà tỏ vẻ tự chủ được....

“Em phải cho phép tôi giúp em “mặc đồ” mới được.” Jake thốt ra khi những ngón tay dài của anh khéo léo cởi khuy áo vest của cô trong khi môi anh áp nhẹ lên hàng mày của cô, chóp mũi, và một nụ hôn rất, rất nhẹ trên cái miệng đầy đặn của cô.

Cô đứng bất động, tim cô đập thành thịch trong lồng ngực khi anh làm điều tương tự với cái áo sơ mi của cô. Katy bảo bản thân phải cử động; cô cố nhắc chân lên để bước lùi lại, nhưng không may là cơ thể cô như có lý trí riêng của nó và đã bước tới trước.

“Tôi thích bộ đồ này, nhưng tôi thích cái ẩn giấu dưới nó hơn nhiều,” Jake khàn giọng trên môi cô khi anh đẩy cái áo vest và áo sơ mi ra khỏi vai cô.

“Mmm,” cô mơ màng nói, đôi tay thon thả đã vòng quanh cần cổ mạnh mẽ của anh. “Đó là một trong những bộ đồ được yêu thích trong bộ sưu tập của Claude.”

“Tôi nên đoán ra điều đó mới phải.” Sự gay gắt trong giọng nói của anh như xuyên qua màn sương gợi tình xung quanh cô. Cô nhìn chăm chăm lên anh, giác quan của cô nhận ra âm thanh dày đặc của cơn tức giận nơi anh, và hơi cứng người lại. Tay anh đã phủ lên ngực cô, và anh chiếm lấy miệng cô với niềm đam mê dữ dội khiến môi cô thâm tím và chỉ trong vài giây sự phản kháng yếu ớt của cô đã bị nhấn chìm.

Một sự đói khát nguyên sơ, một ham muốn, một nhu cầu mạnh mẽ đã xua đi chút kiềm chế mỏng manh trong tâm trí Katy.

Bằng sự mau lẹ và thành thạo của mình, Jake đã cởi bỏ hết quần áo của họ đến khóa thân, và với tay chân xoắn vào nhau, họ sờ mó, nếm nấp và ngã xuống sàn nhà trong sự kết nối đam mê hoang dại.

“Jake!”

“Katy!”

Họ cùng hét lên khi cơ thể hai người cùng bùng cháy và nổ tung trong cơn hoan lạc.

Jake nằm trên cô, da anh nóng và ẩm ướt trên da cô, hơi thở anh nhanh và mạnh trong cổ họng. Còn Katy thì nhắm nghiền mắt, lang thang tay âu yếm xuống vai anh, xuống tấm lưng rộng của anh. Anh có thể không bao giờ yêu cô, nhưng anh đã cho cô thấy anh muốn cô với niềm đam mê dữ dội mà anh không thể phủ nhận sau đêm nay.

“Tôi có làm em đau không, Katy?” Jake khàn giọng hỏi, anh nói lỏng thân hình to lớn sang một bên, cúi người về phía cô, và một tay dịu dàng vuốt một vài sợi tóc ra khỏi gò má đỏ bừng xúc động của cô. “Tôi không cố ý làm như thế.”

Môi cô tách ra chậm rãi thành một nụ cười rộng. “Em ổn, hơn cả ổn ý chứ,” cô thở dài, đôi mắt xanh cũng lười nhác lưu luyến trên khuôn mặt xúc động của anh.

“Chúa ơi, Katy, chúng ta thậm chí còn không thềm lên giường.” Anh lắc đầu như thể cố xua đi một vài suy nghĩ không thoải mái. “Tôi sẽ đền bù cho em vào ngày mai – Tôi sẽ mua cho em một tủ quần áo mới làm quà.”

“Không cần phải thế đâu.” Một món quà khiến cô nhớ về vị trí nhân tình của cô và cuộc hẹn ngắn của cô sáng hôm đó đến phòng khám sản; cô chỉ cầu mong sao những viên thuốc có tác dụng ngay lập tức. Thật an ủi là lần đầu họ làm tình với nhau bốn năm trước đã không để lại hậu quả đáng tiếc nào cả.

Cô ngọ nguậy không yên. “Sàn nhà này khá cứng đấy; anh có nghĩ là chúng ta có thể di chuyển được không?” cô yêu cầu. Cô tự bảo bản thân hãy coi nhẹ việc đó đi, rồi luồn một bàn tay mảnh dẻ trêu chọc xuống dưới ngực anh, bụng anh.

Jake lập tức đứng dậy và kéo cô vào trong vòng tay mạnh mẽ của anh. “Xin lỗi em, Katy; tôi hứa là tôi không thường bốc đồng như vậy đâu.” Và trong cả phần còn lại đêm hôm đó anh đã chứng minh điều đó bằng việc đem lại sự thỏa mãn cho cả hai.

Họ không có thời gian ăn tối; thay vào đó vào nửa đêm họ gọi dịch vụ phòng mang champagne và bánh sandwich lên phòng.

Venice. Katy nhìn chằm chằm xung quanh như bị quyến rũ hoàn toàn khi cái xuống máy rẽ nhanh qua dòng nước. Jake cười khi thấy mắt cô mở to vì kinh ngạc lúc anh chỉ cho cô xem những công trình tưởng niệm nổi tiếng hơn. Anh miễn cưỡng từ chối không cho cô dừng lại ở

Quảng trường Thánh Mark vì họ không có đủ thời gian nhưng anh hứa họ sẽ quay trở lại sau.

Cái xuồng tư nhân lại tăng tốc. Kênh đào The Grand Canal được bao quanh bởi nhiều tòa nhà lộng lẫy uốn khúc qua thành phố duy nhất trên mặt nước. Đầu Katy nghiêng hết về bên này đến bên kia khi cô cố so sánh vẻ đẹp và sự khác nhau của các tòa nhà. Những cung điện hùng vĩ, có từ thời đế quốc Venice, chen chúc vào nhau bên cạnh những ngôi nhà sắc sỡ màu sắc.

Hơi thở cô như ngừng lại khi cái xuồng dừng lại ở một bến cảng tư trước một cung điện thực sự kiểu Venice màu hồng nhạt. Những cánh cửa sổ dài có mái vòm hoàn hảo và được trang trí công phu bằng thạch cao trạm trổ cầu kỳ và hàng rào mắt cáo mỏng manh. Cái ban công thật lãng mạn một cách vui thích khiến cô nhớ tới câu chuyện về Romeo và Juliet, dù bối cảnh không cùng một thành phố.

“Nơi này là nơi vào vậy?” cô khẽ hỏi khi Jake giúp cô ra khỏi cái xuồng máy và bước vài bước đến những cánh cửa ra vào đồ sộ.

“Đây là nhà bà của tôi, Cung điện Luzzini.” Cánh cửa mở ra, và vừa bám vào một cánh tay Jake, Katy bước vào bên trong.

Cô bẽn lẽn cười với một người ông lớn tuổi khi Jake chào hỏi bằng tiếng Italia, rồi mắt cô mở to vì kinh ngạc khi nhìn quanh sảnh lớn.

Ánh nắng mặt trời như chảy qua những cánh cửa sổ cao sừng sững và lấp lánh như những viên kim cương, và chiếu lên một tấm vải mỏng tinh tế và to lớn của một cái đèn treo có nhiều ngọn và tấm thủy tinh lộng lẫy như phản chiếu mọi màu sắc của ánh cầu vồng. Một cái cầu thang khổng lồ bằng đá cẩm thạch uốn cong lên tầng trên, tay vịn cầu thang là một kiệt tác thể hiện tài năng khéo léo của người thợ khắc gỗ.

Ở bậc trên cùng là một quý bà trông cao và cực kỳ tinh tế trong cái áo dài len duyên dáng màu xanh hải quân, và một cái khăn lụa thêu tay rất đẹp màu đỏ và xanh quàng hờ hững quanh cổ bà và vắt qua một bên vai. Không thể đoán được tuổi bà – có thể là từ 40 đến 80, Katy thầm nghĩ.

“Bà ngoại”

Đây là bà của Jake! Katy thấy Jake vội bước lên cầu thang và hôn hai má của người phụ nữ lớn tuổi. Cả hai cùng nói tiếng Ý nhanh như gió. Cuối cùng thì Jake cũng nắm lấy tay bà ngoại anh và kéo bà xuống dưới cầu thang. Katy cảm thấy hơi ghen tị khi thấy tình yêu và sự kính trọng trong mắt Jake. Liệu anh có bao giờ nhìn cô như vậy không? Có vẻ là chẳng bao giờ như vậy...

Sự thay đổi nơi anh khiến cô ngạc nhiên. Theo một cách nào đó, cô biết rằng anh có một nửa dòng máu Italia, nhưng cô luôn nghĩ rằng Jake có nhiều nét của người Anh, nhưng trong hoàn cảnh này anh đã biến thành một người đàn ông giàu tình cảm và hoàn toàn giống người Latin.

Cô thận trọng cười với hai người họ, cảm thấy mình hơi có vẻ thừa thãi, nhưng Jake đã vòng cánh tay quanh vai cô, và nở một nụ cười rạng rỡ trước vẻ mặt sửng sốt của cô, anh nói, “Katy, em yêu, đây là bà tôi. Bà ngoại à, đây là vợ chưa cưới của con Kathleen.”

Katy trình trọng trả lời, “Rất hân hạnh được gặp bà!” và chìa tay ra, chỉ để thấy mình bị kéo vào lòng ba và được hôn rất kêu vào hai má.

“Cái kiểu cách của người Anh!” bà toe toét cười. “Làm ơn hãy gọi ta là Bà ngoại, và ta sẽ gọi cháu là Kathleen. Ta đã chờ một thời gian dài mới được gặp cháu khiến ta cảm thấy như thể ta đã biết cháu từ lâu rồi.”

Bà ấy nói gì vậy, “một thời gian dài” ư? Katy thấy bối rối, nhưng trước khi cô có thể đặt câu hỏi Jake đã một lần nữa choàng tay qua vai cô. Cô cảm thấy như bị xoay vòng.

“Tôi phải đi bây giờ, cưng à; tôi sẽ quay trở lại vào buổi tối, nhưng đừng lo, Bà ngoại có chỉ dẫn nghiêm ngặt về việc phải chiêu đãi em thế nào.” Và với một nụ hôn ngắn, mạnh lên cái miệng đang mở của cô, anh lăm bắm để chỉ mình cô nghe thấy, “Và hãy biết cách cư xử, tôi sẽ không làm Bà ngoại buồn đâu,” rồi anh dời đi.

Ba giờ sau trong tình trạng nóng nực và kiệt sức, Katy rầu rĩ nhận ra Jake có thái độ chuyên quyền kiêu căng đó từ đâu. Giờ là 12h30, giờ ăn trưa, và cô và bà ngoại anh đang bước ra khỏi cửa của một cửa hàng thời trang sang trọng ở Merceria, một khu phố mua sắm đắt đỏ từ Quảng trường Thánh Mark tới phố Rialto.

Bằng cách thức quý quyết thường thấy của mình, Jake đã có được cái mà anh muốn. Chỉ dẫn của anh dành cho bà ngoại là đưa Katy đi mua sắm. Bà Maria nghĩ rằng đó là để làm đồ đặc đem về nhà chồng; Katy biết không phải thế, nhưng không dám nói gì. Cuối cùng thì cô đã dành cả buổi sáng thử ra thử vào quần áo. Cô run rẩy khi nghĩ tới hóa đơn cuối cùng có thể lên tới con số bao nhiêu. Những bộ thường phục hàng ngày, váy mặc ban ngày, quần áo lót, đồ mặc buổi tối, giày dép, túi xách, và nhiều thứ khác nữa...Maria khẳng khẳng mua cho bằng được.

Katy cảm thấy nhẹ nhõm khi theo bà Maria trở về cung điện, và vào một phòng ăn nhỏ, nơi đang dọn bàn cho hai người. Người phụ nữ lớn tuổi như không hề mệt mỏi, Katy kết luận thế, khi thấy bà hầu như không thèm ngừng lại để thở sau bữa trưa.

“Tất nhiên là cháu biết đấy, Katy, khi tai nạn xảy ra thì Jake đã làm điểm tựa sức mạnh. Ta không nghĩ rằng ta có thể sống nổi nếu không có nó.”

“Vụ tai nạn?” Katy dò hỏi.

“Cháu không biết à? Ta đã mất con gái – tức mẹ Jake – con trai ta và em trai ta cùng một lúc. Họ đang trượt tuyết ở Dolomites...thì có một vụ tuyết lở. Mọi việc thật tồi tệ, nhưng Jake đã bước tới và chăm sóc công ty của gia đình. Nó không cần phải làm thế; nó là người Anh hơn là người Italia, nhưng nó có một trái tim thật cao quý. Carlo, cháu trai của ta, rồi sẽ tiếp quản sự

nghiệp nhà Luzzini khi nó được 25 tuổi vào 2 năm tới. Do vậy cháu không cần phải lo là ta sẽ mãi gọi Jake khi hai đứa đã kết hôn. Nhưng giờ thì nói về vụ tai nạn thế là đủ rồi. Cháu phải đi ngủ trưa thôi. Tối nay chúng ta sẽ có một bữa tiệc đính hôn lớn. Cháu sẽ mặc cái đầm dạ hội màu xanh; ta nghĩ đó là cái đẹp nhất.”

Katy suýt nghẹn café và lúng túng đồng ý. Một bữa tiệc đính hôn. Chúa ơi, sao mọi việc lại đến cơ sự này cơ chứ...Jake chắc phải chết ngất mất.

Vào lúc 8 giờ tối hôm đó Katy trở nên cực kỳ bồn chồn lo lắng. Cô đang đi đi lại lại trên hành lang bên ngoài phòng ngủ suốt nửa tiếng qua. Cô cần phải nói chuyện với Jake; cơn tức giận và sợ hãi phủ bóng ngang nhau trên đôi mắt xanh xinh đẹp. Cô nhìn xuống cái nhẫn sáng lấp lánh trên ngón tay. Một bữa tiệc đính hôn! Khách khứa sẽ đến bất kỳ lúc nào. Jake đang ở nơi quái nào vậy?

“Đợi tôi ư, Katy, em yêu? Tôi thấy được tăng bốc đấy.”

Đầu cô ngẩng lên khi nghe thấy tiếng anh. “Cuối cùng thì cũng về,” cô thở dài nhẹ nhõm.

Đôi mắt thăm màu của anh lấp lánh tán thưởng cô gái xinh đẹp trước mặt anh. Cô là hiện thân của vẻ đáng yêu, mái tóc dài được búi lộn xộn trên đỉnh đầu, một vài sợi tóc loăn xoăn tuột ra bao quanh khuôn mặt đang xúc động của cô. Chiếc đầm cô mặc bằng lụa chiffon có màu xanh bạc hà, vạt trên của váy không có dây buộc như càng tôn lên khuôn ngực đầy đặn như vòng tay ôm ấp của một người tình. Chân váy rủ những nếp gấp mềm mại xuống quanh đôi chân thanh nhã của cô.

“Anh ở nơi quái...?” Katy dừng lại, đột nhiên lặng đi bởi biểu hiện trên vẻ mặt Jake. Đôi mắt nâu của anh như vuốt ve cô và khuôn miệng gợi cảm của anh tách rộng ra thành nụ cười đẹp nhất mà cô từng thấy. Cô nuốt xuống khi có một cục nghẹn dâng lên trên cổ họng cô.

“Anh đã ở đâu vậy?” cô khẽ thở nhẹ. “Anh có biết điều gì đang diễn ra không? Chỉ trong vài phút nữa thôi chúng ta sẽ phải tiếp đón một đám lớn khách khứa. Có một bữa tiệc đính hôn, Chúa ơi!” Giọng cô cao lên vì bối rối. “Bà Maria đã sắp xếp mọi thứ. Anh định sẽ làm gì?”

“Từ từ đã nào, Katy, tôi biết rồi. Mọi việc đều trong tầm kiểm soát. Cho tôi 10 phút rồi tôi sẽ quay trở lại để hộ tống em xuống dưới lầu.”

“Nhưng mà....”

Jake đã cúi xuống và đặt một nụ hôn dữ dội, mạnh mẽ vào đôi môi đang hé mở của cô. “Đừng hoảng sợ...” anh nói, rồi bước xuống đại sảnh.

Vào lúc 3 giờ sáng, Katy vui vẻ đứng trong vòng tay của Jake, và chào tạm biệt với vị khách cuối cùng.

“Thật là một buổi tối thành công rực rỡ, ta nghĩ tất cả chúng ta đều đồng tình như vậy,” bà Maria bình luận với một nụ cười đẹp nở trên khuôn mặt. “Nếu hai đứa cháu trẻ tuổi của ta

không phiền thì ta cũng phải chào tạm biệt đây. Ở tuổi của ta thì một đêm thức khuya sẽ hiện rõ lên mặt ta vào ngay ngày hôm sau.”

“Bà à, bà thích những nếp nhăn đó và bà biết vậy.” Jake nhe răng cười toe toét với bà anh. “Cảm ơn bà về bữa tiệc tuyệt vời.” và không thả Katy ra, anh cúi xuống và hôn lên má bà già.

Katy cũng hôn cảm ơn vào má bên kia của bà. Thật là một buổi tối rực rỡ. Nỗi lo sợ ban đầu của cô đã nhanh chóng biến mất khi Jake, trông thật tuyệt trong bộ lễ phục đen buổi tối, đã hãnh diện giới thiệu cô với một trăm người. Anh tỏ ra là một người đồng hành hoàn hảo, giữ cô ở bên cạnh anh cả tối, anh đóng vai vị hôn phu say mê thật hoàn hảo. Chỉ sau vài ly champagne thì Katy cũng thấy bản thân mình bị cuốn đi trong cơn mộng tưởng.

“Ta rất hân hạnh, các cháu, rất hân hạnh đấy. Đừng nán lại lâu quá mà không quay về phòng của các cháu. Đây không phải là khách sạn Cipriani mà là nhà ta.” Lời cuối cùng được nói ra khi bà Maria hướng lên lầu trên. Katy đỏ mặt dữ dội. “Chúa ơi, Jake, bà ấy biết.”

Jake phì cười. “Tôi chắc là bà ấy biết. Bà ấy biết về mọi việc đang diễn ra ở Venice. Tôi thề là bà có hệ thống gián điệp còn giỏi hơn cả Cục tình báo trung ương (CIA).”

Katy cũng cười với anh – cô không thể ngăn được bản thân; cô vẫn còn cảm thấy không khí của buổi tối; và, tay trong tay, họ bước lên lầu.

Ở cửa phòng ngủ của cô, cô tự nguyện bước vào vòng tay Jake, và nụ hôn mà họ chia sẻ không hề giống bất kỳ nụ hôn nào trước đó. Nó thật dịu dàng và đam mê, thể hiện không lời niềm hạnh phúc mà họ chia sẻ, tình bạn và nhu cầu dành cho nhau. Đó có phải là tình yêu không?

“Tôi đã bảo em là mọi việc sẽ ổn mà, Katy,” Jake nắm bắt, phá vỡ nụ hôn của họ. Đôi mắt sẫm màu của anh chiếu sáng lấp lánh xuống cô. “Hãy tin tưởng tôi. Tôi biết tôi đang làm gì mà.” Và vào giây phút đó, Katy đã tin anh.

“Chỉ thêm hai đêm nữa thôi là chúng ta đi,” Jake rên rỉ, lời mời gọi trong đôi mắt xanh của cô như thử thách sự tự chủ của anh tới giới hạn cuối cùng. “Tôi không thể chịu đựng được tâm trạng vỡ mộng đâu.”

Môi Katy tách ra cho một nụ cười hoàn toàn nữ tính và thích thú. “Tội nghiệp Jake,” cô trêu chọc.

“Hãy đi đi, đồ phù thủy.” Và với một nụ hôn ngắn nữa Jake mở cửa phòng cô, đôi tay to lớn của anh đẩy cô vào trong.

Katy nghe thấy tiếng cửa đóng lại và tiếng bước chân của Jake đi xuống đại sảnh. Cô vòng tay ôm người trong tâm trạng ngây ngất, rồi cởi quần áo, rửa mặt và ngã lên giường trong trạng thái mơ mơ màng màng.

Ngày hôm sau cô phân vân không biết có phải Venice đã mê hoặc cô. Không có cách nào

khác giải thích cho hành động của cô.

Vào thứ bảy, Jake đã đưa cô ra ngoài đi thăm Venice. Đó là một chuyến thưởng ngoạn nhanh như lốc cuốn. Họ đi dọc Vịnh Grand Canal và Jake chỉ cho cô xem the Campanile, và the Basilica di San Marco, cùng với Cung Điện của Tổng Trấn từ cái phá. Rồi họ đổ xuống lại và lên bờ đi dạo. Katy ngạc nhiên trước vẻ đẹp của các tòa nhà, và Cây Cầu Than Thở khiến cô ghen lại vì xúc động khi Jake giải thích ban đầu cây cầu này nối với Cung điện của Tổng Trấn và các nhà tù và rõ ràng là nó đã được đặt tên từ tiếng thở dài của các phạm nhân khi họ nhìn thấy Vịnh San Marco lần cuối từ các cánh cửa sổ nhỏ khi cây cầu đóng lại.

Tay trong tay, họ lang thang dọc các ngõ nhỏ và các con đường rộng dành cho người đi bộ. Katy đứng trước the Basilica di San Marco, biểu tượng của Venice, và lặng đi vì vẻ đẹp tuyệt đối của nó, mặt tiền kiểu La mã được phủ bởi các tấm cẩm thạch quý hiếm, những đường chạm khắc độc đáo và tinh xảo của các vị thánh trông như thể họ có thể bay đi bất cứ lúc nào.

Jake cũng như cùng tâm trạng với cô, và anh đứng yên lặng bên cạnh cô. Sau đó họ ăn tối ở nhà hàng nhỏ trên Quảng trường thánh Mark. Họ trò chuyện và cười đùa và uống loại rượu đỏ đậm đà và ăn nhiều mỳ pasta, rồi cuối cùng họ đi dọc Vịnh Grand Canal trong một cái thuyền đáy bằng.

Katy chưa bao giờ trải nghiệm những giờ khắc lãng mạn đến như vậy trong đời cô, và khi họ quay trở về cung điện vào sáng sớm hôm sau, cô đã bảo Jake vậy.

Một lần nữa họ lại chia tay nhau ở trước cửa phòng cô, và Katy mang theo ký ức về nụ hôn của anh và ngày tuyệt vời nhất trong đời cô vào trong giấc mơ của mình.

Vào ngày Chủ nhật thì họ rời Venice. Khi đến sân bay London City Airport, Jake bỏ đi nộp giấy tờ bay, và Katy quay trở lại thực tế với một cú choáng váng....

Thật là một kỳ nghỉ cuối tuần tuyệt diệu, nhưng nó chỉ là một giấc mơ. Lời nói của Jake trước lúc bỏ đi như vang lên trong đầu cô.

“Chúa ơi, tôi không thể đợi được mang em về nhà và cởi bộ đồ đó ra. Hãy đợi ở đây.”

Từ từ cô rút cái nhẫn kim cương và ngọc lục bảo ra khỏi ngón tay và thả vào trong túi xách. Không còn lý do nào để đeo nó nữa. Cô chỉ là nhân tình của Jake, không hơn, và nếu muốn thanh thản đầu óc thì cô nên nhớ rõ điều đó. Anh đã vội trở về sớm hơn một ngày chỉ để kéo cô lên giường. Cô thẳng vai lên, và khi Jake quay trở lại với cô thì cô đáp lại nụ cười rộng miệng toe toét của anh bằng nụ cười ngẩn và lạnh lùng.

Cô im lặng suốt chuyến đi về London. Jake dừng xe lại bên ngoài căn hộ, và ném cho cô một cái nhìn kỳ quặc.

“Có chuyện gì à, Katy?”

“Không, tất nhiên rồi. Tôi đã có một chuyến đi tuyệt vời tới Venice, có một đồng quần áo

mới, và tôi đã nói dối với một quý bà tốt bụng. Điều gì có thể sai được cơ chứ?” cô mĩa mai chất vấn, rồi với tới cái nắm cửa. Đột nhiên Jake cúi về phía cô và nắm lấy cổ tay cô.

“Tại sao em không đeo nhẫn của em?” anh lạnh lùng hỏi.

“Không cần thiết nữa – chả có quý bà nào ở đây mà phải lừa dối.”

“Thế còn những quý ông thì sao – như ba em chẳng hạn?”

Katy cố gượng cười. “Thực ra thì, Jake, dựa vào thành tích trong quá khứ của ba tôi với phụ nữ thì tôi ngờ là ông chẳng thêm quan tâm.”

Jake thả tay cô ra. “Đi lên đi, tôi sẽ đậu xe.”

Katy liếc nhìn từ góc mắt vào khuôn mặt rắn lại của anh khi cô trượt ra khỏi xe. Anh bắt lấy ánh nhìn của cô và trong một giây, cô có thể thề là cô thấy vẻ thất bại mệt mỏi trong đôi mắt sẫm màu của anh.

CHƯƠNG 8

Katy đã phác những nét cuối cùng lên trên bản vẽ tinh tế trước mặt cô, và, thả bút chì xuống ống bút, với một tiếng thở dài thỏa mãn cô ngồi thẳng dậy và kéo cánh tay mảnh mai trên đầu. Cô đã hoàn thành một thiết kế khác. Cô xoay tròn đầu quanh vai và mệt mỏi nhìn xung quanh căn phòng. Tấm lịch trên tường lôi kéo sự chú ý của cô: một bức ảnh dãy Alps, nhưng chính ngày tháng trên đó khiến cô thả tay xuống lòng và thông xuống ghế ngồi.

Hai ngày nữa là tới thứ bảy ngày mừng một tháng mười hai, ngày sinh nhật của con gái nuôi của cô, và cô không thấy thích thú chút nào cái viễn cảnh phải bảo Jake là cô sẽ đi Paris nghỉ cuối tuần. Cô lo lắng chà rãnh qua môi dưới, hàng mày mềm mại nhú lại. Jake mới là vấn đề của cô; cô sẽ không bao giờ có thể hiểu được trong triệu năm nữa. Trong một tháng họ chung sống với nhau, anh đã làm cô bối rối, chọc tức cô, và làm tình tuyệt vời với cô cho đến khi cô không biết liệu cô có tỉnh trí không nữa. Nhưng không có sự thân thiết thực sự nào cả; ngay cả trong những lúc thân mật nhất của họ dường như có một hàng rào vô hình tồn tại giữa họ.

Ồ, họ có thể nói về âm nhạc, sách vở, nhà hát hoặc các tác phẩm nghệ thuật hàng giờ liền hay bất kỳ chủ đề an toàn nào. Nhưng dưới vẻ lịch sự của mối quan hệ Katy cảm thấy sự giận dữ và oán giận âm ỉ, và cô không thể làm gì để xóa nó đi. Đó là mối quan hệ kinh điển kết hợp giữa tình yêu và sự căm ghét kinh, cô cay đắng nghĩ. Cô yêu Jake nhưng ghét cái cách anh sử dụng cô. Khả năng tình dục thành thạo của anh đã lấn át nỗ lực yếu ớt cưỡng lại anh của cô, và cô không còn cố gắng làm điều đó nữa. Trong khi đó thì tình cảm của Jake dành cho cô chỉ đơn giản là sự căm ghét....

Anh đã luôn tránh công chúng như một dịch bệnh, nhưng trong mấy tuần qua anh đã đưa cô

ra ngoài ăn tối ở mọi nhà hàng nổi tiếng tại London. Hai tối đầu tiên họ đã tới rạp chiếu phim cao cấp nơi có thành viên hoàng tộc tham dự, và tới một buổi khiêu vũ của các chủ ngân hàng, trong nhiều tối đến các nơi khác nữa, và tới mọi câu lạc bộ đêm sang trọng nào mà Jake có thể tìm được.

Tên của họ gắn liền với nhau trong các bài báo ngồi lê đôi mách của nửa số các tờ báo trong nước, và Katy thấy kiệt sức. Cô đã suy ra là Jake cố tình làm thế, để khi cuối cùng anh vứt bỏ cô thì cô sẽ bị sỉ nhục công khai. Chẳng có cách giải thích nào khác cả...

Katy lắc đầu cố giữ bỏ những suy nghĩ phiền não trong đầu. Jake sắp đến đón cô và cái xe Rolls-Royce chết tiệt đó hầu như chẳng phù hợp với khung cảnh xung quanh đây tí nào. Môi cô mím lại trong cơn tức giận khi cô xoay người trên ghế nhìn trống rỗng ra bên ngoài cửa sổ. Đó lại là một vấn đề khác khiến cô bực mình. Anh hầu như không bao giờ để cô ra khỏi tầm mắt. Anh khẳng khái đòi đưa cô đi làm. Cô cho là cô phải cảm ơn ngôi sao may mắn của mình khi anh cho phép cô đi làm. Nhưng cô không thấy thích điều này chút nào.

Mọi người ở nhà máy đều biết rõ cô sống với anh. Cô phải trơ mặt ra trước những nụ cười hiểu biết và những cái liếc xéo vì cô có công việc làm nguồn an ủi. Với sự thuyết phục của cô, ba cô đã đồng ý mở rộng thị trường chọn lọc ra.

Katy vừa hoàn thành thiết kế các đĩa tưởng niệm cho Hội chợ Hoa Chelsea vào năm tới, và chúng rất đẹp. Người mua hàng của công ty Harrods có ấn tượng tốt với bản mẫu và đã đặt hàng. Cô càng ngày càng tự tin vào công việc của mình. Đó là phần cuộc sống mà cô cảm thấy mình thành công, mặc dù phần còn lại thì là một đồng lộn xộn....

Cánh cửa mở ra. “Sẵn sàng đi chưa, Katy?”, giọng nói trầm êm ái của Jake vang lên trong các dây thần kinh mẫn cảm của cô.

Cô giật mình ngược lên, mắt cô tìm mắt anh. Anh lấp đầy xưởng vẽ bằng sự hiện diện của mình và trái tim cô đập những nhịp đập thành thịch quen thuộc trong lồng ngực. Sự oán giận thiêu đốt trong cô cùng với tình yêu tuyệt vọng với người đàn ông này. “Anh đến sớm,” cô cắn cẩu nói.

“Tôi biết, nhưng chúng ta sẽ đi xa một vài ngày, nên hãy nhanh lên, tình yêu của tôi.” Anh chà sát hai bàn tay dài vào nhau; vì lạnh hay vì phấn khích thì cô không biết. Anh bồng chồn đi vợ vẫn quanh phòng. “Nhanh lên nào. Chúng ta phải về nhà và đóng gói hành lý.”

“Giờ thì đi đâu?” cô khô khan hỏi khi đứng dậy. Chẳng ích gì khi tranh cãi với anh – cô đã sớm nhận ra điều đó mấy tuần qua. Anh sẽ dẹp bỏ mọi sự phản đối của cô bằng lập luận thấu đáo của mình, hoặc anh sẽ làm tình với cô để có được điều anh muốn.

“Để tôi đoán xem: đến Sicily để ăn hải sản ở Sicily hay có lẽ là đến Scotland ăn món haghi.” Cô liếc nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh và suýt phì cười khi thấy sự bối rối trong mắt anh. “Không, tôi đoán ra rồi.” cô vừa thốt lên vừa quăng tay ra trong cử chỉ phóng đại. “Tới Lapland để ngắm bình minh lên.”

“Katy, em có ý gì vậy?”

“Không, hoàn toàn không có gì cả,” cô nói, và cầm túi xách lên, cô đi ra phía cửa. Jake lấy cái áo khoác bằng lụa cashmere của cô từ móc treo trên tường và giúp cô mặc vào.

Tay anh lưu luyến trên vai cô; môi anh lướt qua đỉnh đầu cô. “Katy, em làm việc quá nhiều rồi; trông em mệt lắm. Kế hoạch của tôi cho cuối tuần sẽ làm em thấy khá hơn, tôi hứa đấy. Hãy tin tôi.”

Cô cứng người lại và kéo bản thân ra khỏi cái ôm của anh. Điều cô dự tính cho cuối tuần chắc chắn sẽ không làm anh hài lòng, cô châm biếm nghĩ. Cô ngoan ngoãn để anh nắm cánh tay và kéo cô ra khỏi tòa nhà vào trong xe ô tô. Cô nhìn anh đi vòng qua phía trước xe và trượt vào trong ghế lái. Làm thế nào cô có thể nói với anh? Anh hiển nhiên tự mình lên kế hoạch cho vài ngày tới.

Cô giận dữ đóng tách cái dây đeo an toàn. Tại sao cô không thể nghỉ vào cuối tuần được cơ chứ? Thậm chí một cô nhân tình cũng có quyền có một kỳ nghỉ cơ mà....

“Tại sao anh lại lái cái xe như thế này thì tôi không thể hiểu được. Thật là một cái xe cực kỳ khoe khoang.” Cô bắn ra cơ giận dữ của mình vào một vật vô tri vô giác – như thế dễ hơn.

“Nhưng tôi tưởng em thích nó.” Jake quay đầu về phía cô kinh ngạc.

“Thích nó ư? Anh đang đùa chắc!” cô khịt mũi. Nó khiến cô nhớ tới cái xe cô dâu – là điều cuối cùng mà cô cần trong bất kỳ hoàn cảnh nào. “Và hãy chú ý vào đường kìa.”

Anh nhìn thẳng phía trước, nhưng Katy ngạc nhiên khi thấy khóe miệng anh cong lên như muốn cười; rồi anh cười lục lục, và sau đó thì cười lớn.

“Tôi chẳng thấy có gì buồn cười trong cái vật quái dị đồ sộ này.” Nhưng Jake thậm chí còn cười to hơn.

“Một ngày nào đó tôi sẽ nói cho em biết,” anh hứa, nhưng vẫn cười.

“Không phải thế đâu...” cô lẩm bẩm giận dữ.

Jake liếc khóe mắt nhìn cô, tất cả sự vui thích đã biến mất. Đôi mắt nâu của anh xem xét khuôn mặt nhợt nhạt của cô, sự oán giận sục sôi dưới vẻ ngoài những đường nét của cô. Anh trầm ngâm lái xe thẳng vào bãi đậu xe ở tầng hầm của khu căn hộ. Anh ra khỏi xe, và đi vòng qua cửa ghế phụ, anh lo lắng nắm tay Katy và đặt lên khuỷu tay anh.

“Có gì đó không ổn, Katy. Có chuyện gì thế? Em không thấy khỏe à?”

Giá mà anh biết, Katy cay đắng nghĩ. Nhưng chờ chút! Anh đã cho cô một lý do hoàn hảo. Nếu cô giả vờ ốm thì có lẽ cô có thể xoay sở ở một mình vào cuối tuần. “Em mệt, em cho là vậy.

Gần đây chúng ta hay thức khuya,” cô thẳng thừng nói.

“Tôi có cách chữa đấy.” Jake mỉm cười nhìn xuống cô khi kéo cô ra khỏi thang máy và vào trong căn hộ. “Tại sao chúng ta không nghỉ ngơi hoàn toàn trong mấy ngày và thư giãn ở một khách sạn tuyệt vời trên dãy Alps ở Thụy Sĩ nhỉ?”

“Cái gì cơ?” Đó là điều cuối cùng mà cô muốn.

“Hãy để tôi giải thích, Katy. Từ khi tôi còn học ở Đại học Oxford thì chúng tôi có một nhóm nhỏ hay dành cuối tuần đầu tiên của tháng mười hai ở cùng một khu nghỉ mát tại Thụy Sĩ, cùng một khách sạn, để đi trượt tuyết vào đầu mùa. Suốt nhiều năm số người tham dự cũng biến động, khi có người kết hôn, có con cái, và ly dị, nhưng vẫn thường có khoảng một tá người. Không phải tất cả mọi người đều trượt tuyết, nên em có thể nghỉ ngơi, thư giãn và tham gia vào các hoạt động khác. Em thấy thế nào?”

Katy ngồi xếp xuống ghế sofa và nhắm chặt mắt lại trong một chốc. Anh trông quá háo hức, nụ cười toét miệng trẻ con cong lên trên cái miệng gợi cảm. Bất kỳ lúc nào khác thì chắc cô sẽ sẵn sàng tham gia vào lời gợi ý của anh, nhưng không phải bây giờ.

“Tôi không trượt tuyết, và tôi không muốn. Anh đi, và tôi sẽ đi thăm ba mấy ngày. Để bà Thomas nặng xì lên vì tôi sẽ là sự đổi mới rõ rệt so với những cái nhú mảy chê trách của bà Charles từ sáng đến tối.”

Jake ngồi xuống bên cạnh cô, rồi anh nắm bàn tay nhỏ bé của cô trong tay anh. “Em hoàn toàn có thể thay đổi thái độ của bà Charles,” anh lạnh lùng nói, tâm trạng vui vẻ đã biến mất. Anh chà mạnh ngón tay cái lên ngón giữa trên bàn tay trái của cô. “Em có thể đeo cái nhẫn tôi đưa cho em, nhưng em đã chọn không đeo nó.” Anh thả tay cô ra rồi đứng lên.

Katy thở dài, và liếc dò tìm mắt anh. Anh là người thật khó hiểu đối với cô. Cô không thể hiểu được thái độ của anh chút nào. Anh trông quá xa cách và lãnh đạm; cô thấy anh đi tới cái tủ ly và rót một cốc đầy whisky. Lưng anh quay lại phía cô, và cô nhận thấy sự căng thẳng của đôi vai rộng, nhưng rồi thì chính tình trạng căng thẳng là tiêu chuẩn trong mối quan hệ của họ, cô buồn rầu nghĩ vậy.

“Có lẽ em đúng, Katy ạ; tôi không nên bực bội vì em muốn đi thăm ba em, và mấy ngày trượt tuyết sẽ tốt cho tôi.” Anh quay lại và nâng ly về phía cô trong điệu chào mĩa mai. “Một sự tạm nghỉ, hử?”

Một nụ cười cảnh giác cong lên trên đôi môi đầy đặn của cô. Cô không thể tin là mình lại may mắn đến thế. Khi Jake đi rồi thì cô có thể lên đi Paris tham dự bữa tiệc sinh nhật và trở lại trước khi anh biết. Cô sẽ phải hối lộ ba cô, nhưng không thành vấn đề gì.

Nụ cười của cô nở rộng hơn; cô cảm thấy như thể gánh nặng cất khỏi vai cô.

“Làm ơn hãy rót cho em một ly martini. Hãy cẩn thận với những đoạn dốc đó, Jake,” cô trêu

chọc. “Em nhớ là anh đã gây chân một lần rồi đấy....” Lần đầu tiên họ hôn nhau. Chúa ơi, khi đó cô thật ngờ nghệch.

Mắt họ gặp nhau và Katy biết anh cũng đang nhớ lại lần đó.

“Thực ra đó là lần thứ hai tôi gây chân đấy,” anh bảo cô với một nụ cười toe toét, tâm trạng vui vẻ của anh đã quay trở lại. Đôi mắt nâu của anh sẫm lại khi anh đặt cái ly xuống bàn, và với hai sải chân anh đã đứng trước cô, lời yêu cầu muốn một ly rượu của cô rõ ràng đã bị quên mất.

Cô run rẩy đề phòng. Cô biết cái nhìn đó trong mắt anh quá rõ. Anh cúi xuống và nghiêng đầu cô về phía sau bằng một bàn tay mạnh mẽ. “Nhưng cho đến nay thì đó là kỷ niệm đáng nhớ nhất đấy, Katy à,” anh rên rừ rừ khi cong người về phía cô, môi anh lướt qua môi cô với một nụ hôn dịu dàng hiếm có.

Cô thở dài; cô không có sức mạnh cưỡng lại anh và đôi tay mảnh mai của cô vòng quanh cổ anh. Jake kéo cô áp vào vòm ngực rộng của anh và mang cô vào phòng ngủ....

Katy ở một mình trong căn hộ vào chiều hôm sau và bước đi mệt lử vào phòng ngủ mà cô chia sẻ với Jake. Cô ném túi xách lên giường và đá văng giày ra.

Cô rùng mình; nơi này có vẻ thật lạnh lẽo và trống rỗng – một nụ cười chế giễu cong lên trên môi cô – có lẽ có cảm giác đó là vì...Jake đã đi Thụy Sĩ mấy tiếng trước, và khi ông chủ đi thì bà Charles cũng miễn cưỡng bảo Katy là bà nghỉ cuối tuần.

Katy rất vui mừng – mọi thứ đều thật hoàn hảo. Cô đã gọi đến hãng hàng không và đặt chuyến bay tối nay tới Paris. Cô đã gọi cho ba cô và Claude để sắp xếp mọi thứ, nhưng đó là vào sáng nay.

Giờ cô đang ngồi ở ghế ở phòng thay đồ và chiếu đôi mắt đờ đẫn và khuôn mặt xanh xao, nhăn nhó của cô trong gương. Chuyến thăm tới phòng khám sản của gia đình để lấy tiếp toa thuốc đã kết thúc trong thảm họa. Cô đã có thai.

Đến khi nào cô mới hết ngốc nghếch cơ chứ? Cô tự hỏi.

Sau đêm đầu tiên của họ, Jake đã mĩa mai gợi ý là hiển nhiên cô đã tự vệ cho bản thân và cô đã xác nhận suy nghĩ của anh khi cố trưng ra hình ảnh người phụ nữ thạo đời của cô.

Thật là buồn cười! Sáng đó cô đã vội vã đến phòng khám và lấy một toa thuốc tránh thai. Nhưng không may là, dường như, đã quá trễ rồi; hậu quả đã xảy ra; như chuyến thăm hôm nay đã xác nhận điều đó.

Katy chống khuỷu tay lên bàn, đầu cô gục xuống, tay cô ôm lấy mặt; trong một lúc lâu cô ngồi đó, thở sâu nặng nhọc, cố nuốt lại nước mắt. Thật là lộn xộn! Thật là kinh khủng! Nhưng rồi những giọt nước vẫn từ từ tuôn ra khỏi đôi mắt nhắm chặt của cô. Cô đã sống trong căng thẳng quá lâu, làm việc chăm chỉ, đóng vai cô nhân tình thạo đời, che giấu cảm xúc thật của cô,

và cú đánh mới nhất này là giọt nước tràn ly. Vai cô rung lên trong cơn bùng nổ dữ dội những giọt nước mắt điên loạn.

Cô khóc cho bản thân mình, cho đứa trẻ chưa được sinh ra, cô khóc như thể trái tim cô đang vỡ ra, và có lẽ nó đang bị thế thật. Cô yêu Jake và điều đó khiến lòng cô tan nát. Nằm trong vòng tay anh, lạc lối trong đam mê, cô phải cố kìm lưỡi mình không buột miệng nói ra. Trong những lúc tỉnh táo cô tự nhủ cô ghét anh, anh là con chuột ghê tởm đã ngủ với mẹ kế của chính cô, nhưng vẫn chẳng có gì khác biệt cả. Chỉ cần anh chạm vào thôi là cô đã đánh mất bản thân mình rồi.

Những giọt nước mắt từ từ rút xuống và cô ngẩng đầu lên. Cô có cảm giác kinh khủng là lý do thực sự cho nỗi sầu khổ của cô là, giờ khi cô đã có thai, cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc rời xa Jake. Hàng tuần nay cô đã tự bảo bản thân là cô đã thỏa thuận với Jake và cô phải tôn trọng thỏa thuận đó. Nhưng thẳm sâu bên trong một giọng nói thì thầm rằng tất cả chỉ là lý do ngụy biện.

Thỏa thuận của Jake với ba cô đã hoàn thành lâu rồi. Jake không thể nuốt lời được nữa – tiền đã trao tay. Nếu muốn thì Katy có thể bước đi bất kỳ lúc nào, và chẳng có cái chết tiệt gì mà Jake có thể làm để ngăn cô. Rắc rối là chính sự trung thực bẩm sinh của chính cô buộc cô phải thừa nhận rằng cô không muốn rời xa Jake, nhưng giờ cô không có lựa chọn nào cả và cô không thể chịu đựng được lý do anh cưới cô chỉ vì cô đã ngốc nghếch để mình mang thai.

“Phá thai” có lẽ là từ phù hợp lúc này. Katy không chống cũng không ủng hộ việc này. Cô luôn có quan điểm là phụ nữ có toàn quyền lựa chọn, nhưng với chính bản thân thì cô biết đó không phải là điểm khởi đầu. Không đời nào cô có thể bỏ con của Jake. Một tiếng thở dài tuyệt vọng thoát ra khỏi cô. Cô có thể làm gì cơ chứ? Cô không thể chỉ suy nghĩ cho riêng mình. Còn ba cô thì sao? Cuối cùng thì họ cũng trở nên thân thiện với nhau. Làm sao cô có thể cướp đoạt cơ hội có một đứa cháu của ông? Lại chạy trốn lần nữa không phải là lối thoát.

Cô bất giác đứng dậy. Hãy đi xa rồi suy nghĩ, và nghỉ ngơi ở Paris với bạn bè. Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu là cô lập tức di chuyển. Sau khi tắm nhanh, cô cẩn thận trang điểm, nhiều hơn mọi khi một chút để giấu đi dấu vết của cơn khóc lóc suy sụp.

Cô mặc vào bộ vest len trắng mà Jake không thích, và vội vã đóng gói một vali nhỏ với một vài bộ đồ đủ để cho cô ở tới Chủ nhật và một gói quà nhỏ chứa món đồ chơi mềm mại để ôm dành cho con gái nuôi rồi cô gọi một cái taxi.

Khi máy bay hạ cánh xuống Sân Bay Charles de Gaulle, Katy thở ra nhẹ nhõm, cảm thấy một chút nhiệt tình mới nhen nhúm trong tâm trạng u ám của cô. Cô sải bước tự tin qua sảnh hạ cánh, khiến một vài người đàn ông ngoái đầu ngấm nhìn người phụ nữ trẻ cao ráo, tóc vàng và duyên dáng.

Claude xông lên và cuốn cô vào vòng tay ông, và hôn vào hai má cô theo đúng kiểu của Pháp.

Mắt Katy mờ nước. “Claude, thật tốt được gặp ông.” Cô đã không nhận ra là cô nhớ tình bằng hữu của ông biết bao. Ở tuổi 50, trông ông vẫn rất hấp dẫn với mái tóc muối tiêu cắt tỉa đẹp đẽ, và quần áo của ông thì, như mọi người có thể hình dung, rất hợp một và có khiếu thẩm mỹ.

“A, Lena, để tôi nhìn cô nào.”

Trong một lúc Katy bất ngờ mất phương hướng; cô hầu như đã quên hình ảnh Lena Lawrence của cô.

“Không, Claude, giờ là Katy; chỉ là Katy đơn giản vậy thôi.”

“Cưng ơi, cô không bao giờ chỉ đơn giản vậy thôi dù có cả triệu năm nữa. Thân thể cô, dù có nằm trong mồ, vẫn sẽ đẹp.”

“Không trong một khoảng thời gian, tôi hy vọng vậy!” Katy cười to trước lời khen quá đà của ông, và cũng là giọng điệu suốt cuối tuần.

Đến nhà Claude ở vùng ngoại ô Paris cảm giác như được về nhà với Katy. Cô chào Alain bằng những nụ hôn vào má và cùng chia sẻ nụ cười buồn khi cùng nhớ tới Anna, bạn cô và cũng là vợ anh. Sau đó mọi sự chú ý của cô bị thu hút bởi quả cầu nhỏ hiếu động với những diềm xếp nếp màu hồng, một túm tóc quăn màu đen bóng là con gái nuôi của cô tên Caterina.

“Con yêu!” Katy thốt lên, xoay cô bé nhỏ vào trong vòng tay. Ở tuổi lên hai, cô bé đã trông như một bản sao của mẹ nó, và khi đôi mắt thơ ngây cười với Katy, cô phải nuốt xuống nặng nhọc cục nghẹn dâng lên trong cổ họng.

Ngày thứ bảy trôi qua với ba người lớn nuông chiều mọi ý thích bất chợt của cô bé nhỏ - sinh nhật lần thứ hai của con bé là một lễ kỷ niệm lớn. Vào buổi chiều một số nhân viên của Claude xuất hiện và tham gia vào bữa tiệc, và cuối cùng, khi Caterina buồn ngủ vì kiệt sức thì Katy bế cô bé lên lầu và đặt bé vào giường.

Cô ngồi bên cái giường con một lúc, âu yếm vuốt những sợi tóc quăn đen lộn xộn ra khỏi hàng mày nhỏ. Thật là một đứa trẻ xinh đẹp; thật bất công khi đứa bé mất mẹ quá sớm. Với tiếng thở dài sâu Katy đứng dậy, và xoay người bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cánh cửa sau lưng. Cô cũng sẽ sớm trở thành một người mẹ, và vấn đề của cô lớn đến độ cô cảm thấy lại sắp bị rối trí đến nơi. Cô quả quyết thẳng vai dậy và hướng xuống lầu dưới. Cô sẽ không nghĩ về những rắc rối của cô tối nay. Nhà của Claude nhanh chóng đầy ắp bạn bè, trong đó có một số là người mẫu mà ông thuê, và bữa tiệc dành cho người lớn đang diễn ra.

Katy hòa nhập vào đám khách khứa, gặp lại những người bạn cũ, nghe những câu chuyện tào lao trong giới thời trang, và thỉnh thoảng là những bình luận ác ý, nhưng thường là những mẩu hài hước. Cô khiêu vũ, cười đùa và uống champagne, nhưng khi đồng hồ điểm quá nửa đêm thì cô chỉ ước có thể chuồn được về phòng ngủ của mình. Nhưng với vai trò là nữ chủ nhân của Claude cho buổi tối nay thì cô không thể làm vậy.

Phải đến sau 3 giờ thì vị khách cuối cùng mới miễn cưỡng dời đi, một trong số những cô người mẫu mới của Claude, một cô gái mà Katy chưa bao giờ gặp trước đó. Trong một giây cô liếc nhìn cặp đôi đang ghì siết lấy nhau say mê ở trước cửa, một nụ cười hài hước châm biếm nở trên đôi môi cô khi cô chậm rãi đi về phía nhà bếp. Claude thật không thể sửa được, cô cười nhẹ với chính mình. Một cốc café và giường ngủ là thứ cô cần.

Café đã được pha phin, nên Katy rót cho mình một cốc và ngồi xuống cái ghế bằng gỗ thông cứng trong bếp, chống đầu lên bằng khuỷu tay đặt trên bàn. Cô ngẩng mắt nhìn khi thấy cửa mở ra. “Sớm thế, Claude? Đừng nói với tôi là ông đang dần mất hứng thú của mình đấy nhé?” cô trêu chọc.

“Chỉ để bảo vệ cô thôi, Katy thân yêu, tôi đuổi cô gái đi rồi.” Ông cũng tự rót cho mình một cốc café và ngồi xuống đối diện với cô. “Jen là một cô gái rất đẹp – với cơ thể đáng yêu, rất ăn ảnh – nhưng đáng tiếc là chẳng có gì trong não cả, và bất cứ thằng đàn ông nào cũng có thể ở giữa chân cô ta.”

Katy nuốt nghẹn café và phá ra cười. “Claude, ông thật kinh khủng!” cô lắp bắp nói.

“Tôi biết thế, nhưng ở tuổi tôi thì tôi được phép làm vậy. Tôi vẫn là một người đàn ông và thỉnh thoảng tôi cần một người đàn bà. Tôi từng định thử với cô. Cho đến khi con trai tôi nói rất rõ ràng rằng vì là bạn của vợ nó thì cô cần nằm ngoài giới hạn.”

Đầu Katy ngẩng phắt lên, mắt cô mở to vì kinh ngạc trước khuôn mặt hấp dẫn của Claude, và điều mà cô thấy trong mắt ông làm cô xấu hổ. Ông nói thật....

“Đừng lo, Katy,” ông khúc khích cười, vớ ra nắm tay cô vào tay ông. “Alain không cần phải cảnh cáo tôi đâu. Tôi biết cô không phải dành cho tôi. Tôi chỉ hợp với những cô gái như Jen trong thế giới này thôi; họ biết cách chơi trò chơi, và không ai bị tổn thương cả. Nhưng cô thì mặt khác lại là kiểu người thông minh nghiêm túc, tin vào tình yêu và hôn nhân, trái tim và tổ ấm. Người vợ quá cố của tôi rất giống cô.” Ngón tay tài hoa mảnh khảnh của ông siết nhẹ tay cô. “Và vì lý do đó nên tôi sẽ phá vỡ nguyên tắc của đời mình và đưa cho cô một lời khuyên.”

“Cứ nói đi, Claude, ông vẫn luôn cho những lời khuyên mà.”

“Về thời trang, về công việc, phải đúng vậy. Nhưng lời khuyên này mang tính cá nhân hơn.” Katy thấy căng thẳng và cố nói lỏng tay ra khỏi tay ông. “Katy, tôi biết cô đã lâu, với vai trò là một nhân viên nhưng quan trọng hơn là một người bạn của gia đình. Tôi đã thấy cô trưởng thành từ một cô gái trẻ bẽn lẽn thành một người phụ nữ trẻ đẹp sành điệu, và tôi ghét phải thấy cô bị tổn thương.”

“Điều gì khiến ông có suy nghĩ như thế chứ?” Katy cố ngăn ông lại. “Tôi yêu công việc mới của tôi...Tôi đang làm tốt.....”

“Katy, tôi đã đọc báo rồi. Cô và Jake Granton là cặp đôi được ưa thích ở Paris. Cô quên mất

cô rất nổi tiếng ở Pháp ư. Tựa đề của những bài báo như là “Nàng Lena sắc sảo đã lôi kéo chủ ngân hàng trầm tính Granton vào vòng nổi tiếng.”

“Ồ, chết tiệt!” cô lẩm bẩm.

“Tôi đã tạo ra hình ảnh Lena và tôi biết đó không phải là cô. Cô cần phải bị kéo ra. Vườn hồng cô trồng quanh ngôi nhà vẫn đang nở rộ đấy. Cô là người trông trẻ số một của Anna. Còn về Granton, anh ta có tiền, nhưng sẽ không bao giờ thuộc nhóm quý ông lịch thiệp, nên tôi muốn biết điều gì đang xảy ra. Có cái gì đó không ổn ở đâu đó.”

“Trí tưởng tượng của ông đã quá lên đấy thôi, Claude,” Katy lạnh lùng bảo ông, nhưng một cái nhìn vào cái nhướn mày của ông cho cô biết cô sẽ không thể lảng tránh bằng lời phủ nhận đơn giản như vậy được. “Tôi gặp Jake trong cuộc hẹn từ thiện, như ông chắc biết rõ.” Điều đó vẫn làm cô nhức nhối khi biết Claude đã sắp xếp khiến cô lâm vào hoàn cảnh này.

“Không, tôi không biết. Phòng công chúng của hội từ thiện đã sắp xếp cuộc hẹn. Tôi nghĩ rằng cô đi ra ngoài với người đàn ông ở buổi từ thiện.”

Đôi mắt xanh của Katy tìm mắt ông. Ông đang nói thật. “Người đàn ông đó là đại diện của Jake,” cô thẳng thừng nói. “Dù sao thì, một cuộc hẹn này dẫn tới những cuộc hẹn khác, và giờ tôi cho rằng ông có thể nói chúng tôi là một cặp.”

“Tôi cũng đoán thế từ giới báo chí, và tôi đã mừng cho cô, cho đến khi cô đến đây vào hôm qua. Cô cần biết rằng tôi có rất nhiều kinh nghiệm về những câu chuyện liên quan đến trái tim hơn cô đấy, và khi tôi nhìn thấy một người phụ nữ đẹp đã từ bỏ nghề người mẫu, không cần phải giữ dáng mảnh mai nữa, có một công việc mới mà cô ấy ưa thích, và được cho là đang yêu lần đầu, theo lẽ thông thường thì tôi phải thấy cô tăng cân, chứ không phải là giảm cân. Hôm qua cô trông như một hồn ma khi đi qua sân bay.”

“Tôi vẫn để ý đến hình ảnh của mình mà,” cô cố bào chữa.

“Katy, tôi đã gọi đến căn hộ của cô mọi đêm trong suốt hai tuần qua; ban đầu là để xem liệu cô có đến bữa tiệc không, và sau đó thì sự tò mò của tôi tăng lên: cô không bao giờ có ở đó cả. Tôi không có ý định tọc mạch. Nếu cô chuyển đến ở với người đàn ông đó thì đó là chuyện của cô. Nhưng, Katy à, đừng tự lừa dối bản thân mình. Mẫu phụ nữ như cô cần hôn nhân.”

Cô kéo tay cô ra, và uống cạn cốc café giờ đã nguội ngắt. “Tôi biết tôi đang làm gì, Claude ạ. Ông không cần phải lo đâu.”

“Nếu cô nói vậy, Katy.” Claude đứng dậy, và với một tay ở khuỷu tay cô, ông đỡ cô đứng dậy. “Nhưng hãy nhớ, Katy, nếu cô cần một người bạn hay một ngôi nhà thì cô luôn được chào đón ở đây.”

“Cảm ơn, Claude,” cô thì thầm, xúc cảm khiến cô không nói nên lời. Ông thật là người chu đáo, một người bạn thật sự....

Katy ngủ ngay khi chạm đầu xuống gối, và khi có hai ngón tay nhỏ xíu tách mí mắt cô ra thì cô nghe thấy một giọng nói hét lên, “Dì vẫn thức chứ, dì Katy?” cô rên rĩ trước khi bật dậy và kéo Caterina vào lòng và nằm trên giường.

Cô nói lời tạm biệt buồn đến phát khóc với Claude, Alain và Caterina ở sân bay, rồi bước đi mạnh mẽ tới máy bay đang đợi. Cô sẽ quay trở lại London khoảng gần tiếng nữa, và bắt taxi tới nhà ba cô kịp giờ uống trà ngày chủ nhật. Không có cách nào Jake lại biết cô đã ra nước ngoài. Nhưng cô đã làm....

Xe taxi tạm dừng ngoài cửa nhà ba cô. Katy mở cái túi xách tìm ví, và với tiếng lầm bầm cô bảo lái xe đợi cô một chút. Thật ngớ ngẩn cô không mang đủ tiền trả taxi. Cô lao tới cửa và ấn chuông. “Nhanh lên nào,” cô thì thầm dưới hơi thở. Cánh cửa mở ra và cô nhanh chóng đi vào trong sảnh.

“Ba ời,” cô hét lên, “Con cần ít tiền lẻ....” Từ ngữ như chết trên môi cô khi một cánh tay rám nắng mạnh mẽ quá quen thuộc kẹp chặt tay cô và kéo cô quay lại. Cô nhìn vào khuôn mặt điên tiết của Jake. Anh đang làm cái quái quỷ gì ở đây vậy? Cô nuốt xuống nặng nhọc khi cục nghẹn sợ hãi như tắc trong họng cô và với nỗ lực ý chí phi thường cô nặn ra một nụ cười. “Tôi cần ít tiền lẻ trả cho taxi , Jake,” cô lạnh lùng yêu cầu.

Ngón tay anh bấu chặt vào tay cô khiến cô nhăn mặt vì đau. “Tôi sẽ chăm lo tài xế taxi, rồi sau đó tôi sẽ quay lại chăm lo cho em.” Sự đe dọa không thể nhầm lẫn vào đâu được. “Hãy nói xin chào và tạm biệt với ba em đi. Chúng ta sẽ dời đi ngay.”

Cô đứng trong sảnh và nhìn cái lưng của anh quay đi, đông cứng lại vì choáng váng.

“Katy, con yêu. Vậy là cuối cùng con đã về.” Giọng ba cô xen vào trí não đang chết lặng đi của cô.

“Jake đã đợi con lâu rồi đó, tội nghiệp anh chàng.”

“Chào ba,” cô lầm bầm, vẫn ngạc nhiên vì kế hoạch bị sụp đổ. Jake được cho là ở Thụy Sĩ đến thứ hai cơ mà. “Con xin lỗi....”

“Katy xin lỗi vì chúng tôi không thể ở lại được, David ạ,” giọng điệu mỉa mai của anh cắt ngang. “Nhưng chúng tôi có một buổi họp báo. Tôi chắc là ông hiểu, ông bạn già.”

Trước khi Katy có thể gom góp được trí thông minh rời rạc quay trở lại thì cô đã bị dẫn ra khỏi nhà.

“Đợi một chút!” cô phản đối khi Jake, với cánh tay ôm chặt quanh eo cô, gần như nhắc cô đi dọc vỉa hè tới một cái xe BMW màu đen đang đỗ.

“Im đi và vào trong.”

Một cánh tay đẩy cô ngồi vào ghế phụ không nhẹ nhàng chút nào. Cái vali đồ cuối tuần của

cô bị ném qua đầu cô rơi huych một cái xuống ghế sau. “Chúa ơi, anh gần như ném nó vào tôi rồi đấy!” cô kêu lên.

Jake trượt vào ngồi ở ghế lái và đặt một tay lên bánh lái, tay kia dọc theo lưng ghế. “Khi tôi xong việc với em thì việc bị ném bằng một cái vali sẽ là rất nhẹ nhàng nếu so với những điều tôi muốn làm đấy, tôi hứa với em.” Giọng anh rít lên đe dọa như bắn ngàn mũi tên sợ hãi xuống xương sống cô.

Katy ngược mắt nhìn anh và rụt lại trong ghế trước ánh giận dữ dữ dội của anh. Đôi mắt đen lấp lóe như hòn than nóng rực trên đường nét khắc nghiệt của mặt anh. Da anh căng ra dưới gò má cao, một dây chằng co thắt dữ dội trong xương quai hàm nghiến chặt của anh. Anh đang điên tiết và giận dữ điên cuồng – không có lời nào có thể diễn tả không khí thù địch quét qua người cô như sóng biển trong cơn cuồng phong. Cô chưa bao giờ thấy anh hóa điên lên như vậy.

“Anh không nghĩ rằng anh phản ứng thái quá à?” cô lạnh lẽo nói, và với sự ngạc nhiên của cô, cô tỏ thật bình tĩnh. Xe di chuyển và Katy như được khích lệ phải nói thêm, “Sau cùng thì, Jake à, phụ nữ chúng tôi có tiếng xấu là hay đổi ý mà.” Cô điên cuồng tìm lời biện hộ - bất cứ cái gì có thể làm anh bớt giận.

“Im đi.” Và cô đã làm vậy. Phần còn lại của chuyến đi hoàn toàn chìm trong yên lặng.

“Ra ngoài.”

Katy liếc nhìn một cái vào mặt Jake và tuân theo. Anh tóm lấy tay cô và nửa như kéo cô vào trong thang máy. Cô cố gắng giữ tay anh ra nhưng anh chỉ đơn giản siết chặt cái nắm tay. Khi thang máy đi lên tầng trên, cô thấy dạ dày như rút xuống chân, và máu chảy lạnh lẽo trong tĩnh mạch. Dù cô có nghĩ ra lý do gì đi nữa thì cô có cảm giác tồi tệ là Jake sẽ không tin cô, nhưng vậy thì, điều đó có thành vấn đề không? Cô tự hỏi bản thân. Mọi quan hệ rồi sẽ phải kết thúc một lúc nào đó. Tại sao không phải là bây giờ?

Jake đẩy cô vào trong căn hộ và cẩn thận khóa cửa sau họ, đút chìa khóa vào túi.

“Jake à, thực sự thì không cần phải quá cường điệu hóa vấn đề lên như vậy đâu” cô cố gắng cười to. “Tôi đã ở với vài người bạn thay vì đến ở với ba.” Trục giác tự bảo vệ bản thân ngăn cô không nhắc đến việc tới Paris.

“Cô là con chó cái dối trá.” Jake tóm lấy vai cô và xoay cô lại đối mặt với anh. “Bạn của cô ở Paris,” anh hăm hè, mặt anh chỉ cách mặt cô có mấy inch.

“Sao mà...?”

“Tôi trả tiền cước taxi từ sân bay Heathrow, cô nàng Katy bé nhỏ xảo trá ạ, và giờ thì cô phải trả nợ tôi.” Anh xé toạc cái áo vest khỏi vai cô rồi đến cái áo sơ mi.

“Không...” cô chống trả, nhưng nỗ lực của cô thật vô ích khi anh nhấc cô lên cao và mang cô

vào phòng ngủ, ném cô một cách thô lỗ xuống cái giường lớn.

Jake cúi xuống cô, to lớn và hầm hè đe dọa. Chưa bao giờ cô thấy anh mất tự chủ vì giận dữ. Bằng cái cách anh nhìn cô thì anh chỉ gần như kiềm chế được việc dùng tới bạo lực để xử lý cô. Cô sợ hãi đưa tay lên cổ họng một cách vô thức.

“Phải, Katy thân yêu của tôi, tôi có thể bóp cổ cô bằng tay không, nhưng trước tiên....” Mắt anh lục soát cơ thể suy sụp của cô và với chút nỗ lực anh xé nốt quần áo khỏi người cô “....tôi sẽ xóa đi dấu vết của bạn cô Claude khỏi từng mẩu da trên cơ thể cô.”

“Không, anh hiểu sai rồi!” cô khóc thét lên. “Hãy để tôi giải thích!” nhưng đã quá muộn rồi.

Jake đã hạ người xuống giường, bầy cơ thể mảnh mai của cô bằng cơ thể anh. Miệng anh phủ lên miệng cô, không thềm quan tâm đến nỗi đau mà anh gây ra bằng nụ hôn man rợ của mình cho đến khi cô cảm thấy vị máu trên lưỡi mình. Nhưng sự cướp đoạt không phải chỉ dừng lại ở nụ hôn.

Miệng anh tìm thấy nụ hồng trên vú cô khi tay anh lang thang khắp cơ thể cô với sự am tường chết người, trêu chọc và tra tấn cho đến khi cô thút thít vì nỗi thất vọng với khả năng chống cự của mình. Cô vô thức choàng tay quanh người anh – cô không biết anh đã cởi hết quần áo của anh lúc nào – và tay cô cào lên tấm lưng rộng của anh. Cô gần như hét lên khi miệng anh chu du xuống dưới đòi hỏi sự đầu hàng tuyệt đối của cô. Cô nghe thấy giọng mình nài nỉ anh hãy chiếm lấy cô.

Jake chiều theo bằng một cú đâm dữ dội; cơ thể cô uốn cong trên giường và đôi chân dài quăn chặt quanh hông anh. Tiếng kêu mừng rỡ của cô tắc trong cổ họng khi miệng anh lại chiếm lấy miệng cô lần nữa.

Sau đó, dù sau bao lâu thì cô không biết, Jake trượt khỏi giường rồi đứng lên nhìn xuống cô đang khóa thân.

“Em là một người đàn bà đẹp, Katy, nhưng có tâm hồn của một con điếm. Tôi đã tưởng tôi có thể....” Nhưng anh dừng lại

Katy nao núng trước vẻ căm ghét hoàn toàn trong mắt anh. “Có thể cái gì?” cô thì thầm.

“Không gì cả. Hãy đóng gói đồ đạc và ra khỏi đây. Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy cô lần nữa.”

Và với những lời đó, hoàn toàn không ý thức đến cơ thể khóa thân lỏng lẻo của mình, anh bình thản nhặt quần áo của mình lên. Anh ném cho cô một cái nhìn khinh bỉ rồi nói thêm, “Tôi muốn cô biến khỏi đây trong nửa giờ nữa. Bất cứ cái gì cô để lại tôi sẽ gửi tới căn hộ của cô,” rồi anh bước ra khỏi phòng.

Cô nhắm chặt mắt lại. Cô không được khóc. Mọi việc đã kết thúc rồi và có lẽ đây là điều tốt nhất. Ít nhất thì cô vẫn còn lại lòng tự trọng. Anh sẽ không bao giờ biết được là cô yêu anh

hiều thế nào. Hay biết rằng cô đang mang thai con của anh. Một tiếng cười khô khốc dữ dội vang lên trong cổ họng cô. Cô có quyền quyết định có cho anh biết về đứa bé hay không. Cô đã sợ rằng anh sẽ khăng khăng đòi cưới vì quyền lợi của đứa trẻ. Trong khi thực tế thì dù có biết thì anh chắc anh sẽ khăng khăng đòi cô bỏ nó. Anh sẽ không bao giờ chịu đựng được một người đàn bà mà anh cho là vô đạo đức mang thai con của anh....

CHƯƠNG 9

Katy nhổm dậy và đứng đưa đôi chân dài của cô bên thành giường. Cô dừng lại một chút, cúi đầu xuống, mái tóc vàng rực rỡ rủ xuống như một bức rèm lộn xộn hai bên khuôn mặt cô. Jake đã bảo cô rời đi. Dù biết điều đó sẽ phải đến, giống như axit bào mòn đá, tình trạng thực tế của cô đang dần thấm sâu vào trong tâm trí đầy mệt mỏi. Lời phê bình bất công của anh, cơn giận dữ bất ngờ của anh nhấm vào cô là hoàn toàn không công bằng chỉ vì cô đã tới Paris và ở cùng Claude.

Nếu Jake đã nghĩ Claude từng là tình nhân của cô thì sao? Anh chưa bao giờ cho cô một cơ hội để giải thích, thay vào đó anh đã... Cô rùng mình. Sức ảnh hưởng từ việc làm tình của anh đã nhấn chìm sức kháng cự yếu ớt của cô, và cơ thể cô lại phản bội cô một lần nữa. Cô ngẩng đầu lên, hất mái tóc ra khỏi đôi mắt đang nheo lại trong cơn tức giận. Nhưng sẽ không bao giờ như thế nữa, cô âm thầm tuyên thệ.

Cô đứng thẳng lên và với động tác nhanh chóng, cô thu thập đồ lót từ ngăn kéo và ném nó trên giường. Cô chọn hai chiếc quần lót bó và một cái áo ngực, và mũ chụp đầu khi tắm.

Năm phút sau, cô trở lại phòng ngủ, và, mở tung hết cửa tủ quần áo, cô cẩn thận loại bỏ tất cả váy, quần áo cũ của cô, và ném chúng lên giường. Cô đã đặc biệt cẩn thận không động đến bất kỳ trang phục nào mà Jake đã dùng mảnh khố buộc cô phải nhận trong chuyến đi Venice của họ.

Với nhịp điệu sôi nổi trong đời sống xã hội của họ vài tuần qua, cô đã buộc phải mặc vài bộ váy dạ hội, trong khi tủ quần áo của cô tuy có chất lượng tuyệt vời, nhưng số lượng lại khá ít.

Cô kéo va li từ phòng thay đồ kể bên ra, nguyên rửa Jake trong từng hơi thở. 'Đồ con lợn, đạo đức giả đầy mình'. Cô ngừng lại đủ lâu để mặc quần jeans và một chiếc áo len lông cừu màu xanh mềm mại. Sau đó, cô cầm một chiếc lược và hung dữ chải mái tóc rối, buộc chặt chúng lại thành một cái đuôi ngựa với một chiếc khăn lụa màu xanh nhạt. Cô không quan tâm trông mình thế nào. Cô chỉ muốn ra khỏi đây.

Katy quét cánh tay dọc theo bàn trang điểm, trút hết chai lọ vào va li. Cô do dự trước một hộp trang sức đen bóng, ánh lấp lánh của kim cương thu hút sự chú ý của cô. Cô cầm lên chiếc nhẫn mà Jake đã trao cho cô. Một đạo cụ để đánh lừa một quý bà lớn tuổi. Ý tưởng ranh ma của Jake. Giống như tất cả những ý tưởng khác của anh, đồ quý quyết!

Đôi môi cô mím lại đầy cảm phẫn, với chính mình cũng như với anh. Cô đã cho phép Jake tổng tiền cô để trở thành tình nhân của anh, và đã thực sự hy vọng rằng sẽ có phép màu nào đó khiến anh có thể quan tâm tới cô, dù cô biết động cơ của anh là trả thù.

Cô đã thực sự sẵn sàng quên đi lý do ban đầu anh quyến rũ cô năm đó. Một tấm bình phong để che mắt cha cô trong khi ngủ với vợ ông, Monica. Lạy Chúa, nhưng cô đã làm một kẻ ngốc quá lâu. Một tia sáng màu lục lóe lên, cô cầm sợi dây chuyền anh tặng cô vào ngày sinh nhật thứ mười tám bỏ vào túi quần jean cùng với chiếc nhẫn.

Phải rồi, Jake Granton đã là một bất ngờ lớn, Katy điên tiết nghĩ. Tất cả những tổn thương và tủi nhục mà anh gây ra cho cô như bong bóng sôi sục trên mặt nước và cơ thể cô run lên với cơn thịnh nộ. Cô sẽ đi ngay lập tức. Cô tùy tiện đóng gói chiếc vali đầu tiên, đóng sập nó lại và kéo ra cửa. Cô soạn cái tiếp theo ngay sau đó. Katy thở hổn hển, mặt cô đỏ bừng vì ráng sức và vì cả cơn giận đang bùng cháy dữ dội. Cô bước xuống sảnh và đi vào phòng khách, đôi mắt xanh lục của cô tóe lửa, một lần trong đời cô sẽ nói với cái kẻ kiêu ngạo, xảo trá đáng khinh tất cả những gì cô nghĩ về anh ta.

"Tốt, em đã sẵn sàng. Tôi sẽ gọi một chiếc taxi. Căn hộ của em, hay sân bay và Claude?" Jake hỏi ngọt xớt

Katy nhìn anh. 'Đồ con lợn kiêu căng!' Cô không thể kiểm soát phản ứng mình. Anh đang lơ đãng tựa vào cửa sổ. Được bao phủ bởi áo sơ mi trắng và quần jean đen bó sát, trông anh hấp dẫn một cách nguy hiểm, có chút nuối tiếc chớp nhoáng đâm xuyên qua cơn tức giận của cô, nhưng cô nhanh chóng dập tắt cảm xúc bất thường đó.

Gương mặt độc đoán của anh căng ra. "Tôi nên nhớ đến một câu ngạn ngữ cũ, "Không thể làm một chiếc ví lụa từ tai của một con lợn nái" (*Đại khái là không có nguyên liệu tốt thì không thể làm ra một sản phẩm tốt*). Tôi thật sai lầm khi thử. Một khi đã là một con đĩm, mãi mãi là một con đĩm," anh kéo dài lời lăng mạ và bước khỏi cửa sổ.

Lời xúc phạm vừa rồi là quá nhiều với sự kiểm soát mong manh của Katy. Cô lao qua căn phòng và đập bàn tay mảnh mai của mình lên tay anh trên điện thoại.

"Không nhanh như vậy đâu!" cô phun ra.

Jake liếc xuống bàn tay cô đang đặt trên tay anh, bằng tay còn lại, anh siết chặt cổ tay cô giữa ngón cái và ngón trỏ và hất nó đi. Đôi môi anh cong lên biểu hiện sự khinh thị và anh thả tay cô ra như thể đó là một con chuột chết. "Tôi đã bảo cô rút đi, đừng để tôi ném cô ra ngoài."

Sự thù địch bị nén lại nổ lộp bộp trong không khí. Cô hẳn đã điên rồi mới có thể tưởng tượng ra được rằng cô yêu anh ta. Katy bốc hỏa. Cô ngửa đầu để nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen cứng cõi và vô cảm như hạt huyền. Anh ta không cần một cô tình nhân hoặc một người vợ - một con búp bê cỡ lớn sẽ có đủ cảm xúc cho anh ta. Ném cô ra! Cô kích động. Anh ta sẽ không có cơ hội ...

"Oh, tôi sẽ đi, không phải lo, nhưng trước tiên tôi sẽ rất hài lòng nói cho anh biết chính xác những gì tôi nghĩ về anh. Nếu tôi là một con điểm, thì đó chính xác là những giành biển tôi thành, "cô gầm gừ. "Anh quay trở lại cuộc sống của tôi và nghĩ rằng anh có thể mua tôi với 3.000 bảng. Jake Granton, chủ ngân hàng kín đáo mà không cơ quan báo chí nào rò rỉ được. Anh thậm chí còn dùng người đại diện cho mình, dù có Chúa biết là để làm gì – sân khấu rất công khai cơ mà, ai mà thèm để ý anh có tham gia hay không. Và cả cái nhận định ôn tồn của anh rằng tôi sẽ nhảy lên giường với anh nữa, anh là đồ con lợn tự cao tự đại-----"

"Đủ rồi", anh lạnh lùng cắt ngang.

'Không đòi nào – Tôi mới chỉ bắt đầu thôi'. Cái cảm nhỏ của cô nhô lên đầy hiếu chiến. 'Đồ tổng tiền. Tôi tự hỏi những người bạn thành thị của anh sẽ nghĩ gì nếu biết việc này' cô châm chọc. 'Anh gài bẫy tôi chỉ đơn giản vì cái lòng kiêu hãnh đàn ông bị sứt mẻ. Một sự trả thù không hơn không kém. Anh mua tôi, và tôi đã quá ngốc và quan tâm tới người khác mới để anh làm thế. Anh đã dùng điều đó, thừa quý ông Granton cao quý và vĩ đại, để chống lại tôi.

Katy theo dõi khuôn mặt anh tối lại với cơn giận bị đè nén. Trúng đích rồi, cô hung dữ nghĩ, nhưng vẫn chưa hết đâu. 'Anh có nghĩ là tôi đã đoán ra trò chơi nho nhỏ của anh từ hàng tuần nay rồi không? Anh biến tôi thành nhân tình của anh, và tôi, thật ngốc nghếch làm sao, thực sự tưởng rằng anh có thể sẽ quan tâm tới tôi.' Trong khi cao trào, cô không nhận ra mắt Jake nheo lại, hay tia cảm xúc không rõ ràng chọt xẹt qua khuôn mặt điển trai của anh. 'Cho tới khi anh bắt đầu kéo tôi đi tới các câu lạc bộ đêm và những nơi sang trọng trong thành phố. Việc sử dụng cơ thể tôi vẫn không đủ với anh. Anh còn phải đã công khai nhục mạ tôi. '

'Không phải thế'

Cô phớt lờ lời phủ nhận nhanh chóng của anh. "Anh là một kẻ nói dối và lừa đảo, không có lấy một mẫu thành thật nào trong con người anh. Anh thậm chí còn nói dối chính bà ngoại của mình.' Katy lắc đầu. 'Và anh có lòng chính trực thật lớn để có thể trích dẫn những lời nói sáo rỗng ngốc nghếch với tôi.' Cô thọc đôi tay vào túi quần jean để cố ngăn chúng run rẩy, ngón tay cô chạm vào cái gì đó cứng, và không một giây suy nghĩ cô rút chiếc nhẫn và mặt dây chuyền ra và ném chúng vào mặt Jake. 'Đây -- lấy lại đạo cụ của anh đi, tôi không muốn chúng. Đưa chúng cho người phụ nữ tiếp theo anh mua.'

Jake nao núng khi những món trang sức đập vào mặt anh và rơi xuống sàn nhà. Anh từ từ cúi xuống và nhặt chiếc nhẫn và mặt dây chuyền. Anh đứng thẳng lên và nhìn chằm chằm vào những viên đá quý trong tay một lúc lâu, sau đó, bắt lấy cánh tay Katy khi cô đã giận dữ bỏ đi, anh xoay cô lại để đối mặt với anh. 'Em đã giữ chúng,' giọng anh lạo xạo, từ ngữ như bị kéo ra khỏi miệng anh, mặt dây chuyền treo lủng lẳng trên bàn tay anh.

Anh ta không thể chịu đựng đủ để nói chuyện với cô, anh ta khinh miệt cô đến mức đó, Katy nghĩ, và đột nhiên cô phải đấu tranh để giữ lại cơn giận của mình.

"Tôi thật ngớ ngẩn khi nghĩ đó là một món quà sinh nhật. Và giờ thì tôi nhận ra rằng anh đưa nó cho tôi như phí dịch vụ cho kỳ nghỉ cuối tuần năm đó.' Những suy nghĩ về lần đầu tiên

họ làm tình nhiều năm về trước khiến mắt cô đột nhiên rung rung. Cô chớp mắt, cô thật là một con nhóc ngây thơ ngu ngốc, và đó đều là lỗi của người đàn ông này.

‘Đó không phải sự thật, Katy,’ Jake nói cương quyết. "Nó là một món quà sinh nhật. Tôi chưa bao giờ mua một người phụ nữ trong đời mình và tôi ----- '

Tiếng cười khó nghe của Katy vang vọng trong căn phòng vừa đột ngột chìm vào tĩnh lặng. "Không ư, Jake?" cô truy vấn không kiên nhẫn.

Hàng lông mày của anh nhú chặt vào nhau, môi anh mím lại trắng bệch. Anh cố gắng giữ bình tĩnh. Nhưng Katy không quan tâm. Anh đừng hòng lừa dối được cô, không bao giờ nữa.

"Sự thật khó có thể tiêu hóa sao, anh yêu?" Cô chế nhạo.

"Tôi đã lắng nghe em nguyên rửa tôi, nhưng không gì thay đổi được sự thật. Em có thể đổ lỗi cho tôi vì chuyện gì đó. Nhưng với mối quan hệ của em với Claude và tất cả những người khác ... Tôi không nghĩ là em có tư cách làm thế," anh nhạo báng, bàn tay anh rời khỏi vai cô khi anh quay lại và ngồi xuống sofa. ‘Gọi một chiếc taxi và đi đi, Katy.’ Anh tùy tiện vẫy tay như cho cô lui, rồi nhặt một tờ báo và bắt đầu đọc.

Sự xua đuổi hờ hững của anh là giọt nước tràn ly với Katy. Sự kiểm soát mong manh của cô bị phá vỡ hoàn toàn, và với cơn giận dữ điên cuồng mà cô không biết mình có, cô giật tờ báo khỏi tay anh. “Tất cả những người nào?” cô bật khóc. ‘Anh là tên con hoang thích tỏ vẻ cao đạo. Không có người nào khác cả. Anh đã tự tưởng tượng ra điều đó. Anh đã làm hỏng cảm giác của tôi với những người đàn ông khác. Tôi đã trao cho anh tất cả, tin tưởng những lời tuyên bố của anh về tình yêu, chỉ để nhận ra con người thật của anh vừa kịp lúc’.

Katy không nhận thức được Jake đang ngồi thẳng lên trên ghế sofa, sự căng thẳng dữ dội kéo căng thân hình to lớn của anh. Đôi mắt cô gắn chặt vào mặt anh, nhưng cô như không thực sự nhìn anh, cô đang nhớ lại sự phản bội cay đắng của anh lần đầu tiên.

'Sự thật nào, Katy?' Sự nài nỉ trong giọng anh không lọt vào tai cô, tất cả những gì cô nghe thấy là dấu vết của sự hoài nghi.

Cô cười, âm thanh chói tai khó nghe, cực kỳ kích động. 'Monica! Vậy Monica thì sao, Jake? 'cô bùng nổ. 'Người đã từng là mẹ kế của tôi, người phụ nữ mà anh đã khuyên tôi thử hòa thuận cùng. Nhớ chuyện đó chứ, Jake? Người phụ nữ anh đã ngủ cùng rất thường xuyên ngay dưới mũi chồng bà ta, cũng là cha tôi.'

Với những cảm xúc đang cực kỳ lộn xộn trong đầu, Katy bắn cho anh một cái nhìn tóe lửa đầy thù hận. "Tôi đã không tới Pháp để mở rộng tầm nhìn của mình, tôi đi chỉ vì không thể tiêu hóa được cái cách anh đã sử dụng tôi, hay có ý định sử dụng tôi, thậm chí đề nghị kết hôn để che dấu mối tình đáng thương của mình '.

Đột nhiên Katy cảm thấy muốn phát bệnh vì ghê tởm: cô đã nói với anh nhiều hơn cô những gì cô muốn anh biết. Cô xoay người trên gót chân, hiên ngang bước qua căn phòng và

nhặt chiếc va li lên. Con thịnh nộ của cô đã tắt ngóm như một màn pháo hoa vào ngày mừng bốn tháng Bảy (quốc khánh Mỹ).

Sao phải bận tâm chứ? cô tự hỏi mình. Người đàn ông này không có lương tâm hay đạo lý, và sự chính trực của anh ta thì ngang tầm với Attila Rợ Hung (<http://vi.wikipedia.org/wiki/Attila>). Cô chỉ đang tự làm tổn thương bản thân khi cứ bới móc quá khứ. Cô cần phải đi trước khi ngã bệnh thực sự.

Cô đến chỗ cánh cửa, nắm lấy tay cầm để mở ra. Jake không nói một từ nào. Nhưng sao anh ta phải làm thế? cô nghĩ cay đắng, anh ta không thể phủ nhận cáo buộc của cô. Anh ta là một người đàn ông thấp kém đáng khinh, và cô đã lãng phí khá đủ cuộc đời mình để yêu anh. Cô hít thở thật sâu và vặn chốt cửa. Từ bây giờ cô sẽ là người phụ nữ độc lập. Cô có một sự nghiệp tốt đẹp phía trước, một đứa trẻ của riêng mình để mong đợi. Ai cần một người đàn ông cơ chứ? cô tự nhủ.

Cô đẩy cửa mở, nhưng có gì đó giữ cô lại, cô quay đầu, không thể cưỡng lại một cái nhìn cuối cùng với người đàn ông cô đã yêu sâu đậm và rất lâu.

Jake vẫn đang ngồi nơi cô đã bỏ anh lại, mái đầu đen của anh ngửa ra, gương mặt xám xịt bên dưới làn da rám nắng, đôi mắt nhắm chặt, đôi môi gợn cảm của anh mím chặt vào nhau như thể anh đang chịu một sự đau đớn nào đó. Trông như thể có ai đã đâm vào bụng anh.

Katy do dự, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh như vậy. Anh ốm sao? 'Jake.' Cô thì thầm tên anh, mặc dù trực giác của cô nói cô nên rời đi.

Đôi mắt anh mở ra, cái nhìn u ám của anh giữ chặt cô, và cô không có khả năng phá vỡ sự tiếp xúc đó. Trông biểu hiện của anh giống hệt như cách một con hươu bị thương cảm thấy khi viên đạn vô hình của thợ săn xuyên thủng trái tim nó. Sự ngập ngừng, thất vọng và đau đớn hòa trộn vào nhau dưới đáy mắt nâu trong đôi mắt có rèm mi dày của Jake. Trông anh dễ bị tổn thương, như cô chưa bao giờ tưởng tượng là anh có thể như vậy.

Cô bước một bước về phía anh, nhưng đột ngột lui lại khi anh bật dậy, khuôn mặt anh nhăn nhó trong cơn thịnh nộ điên cuồng. Dễ bị tổn thương, Jake ư? Nào cô chắc có vấn đề rồi mới nghĩ thế... Katy xoay người rời đi.

Một bàn tay trên cánh tay cô xoay cô lại. Jake, với đôi mắt tối tóe lửa, ghim cô vào tường, phần thân dưới của anh dính sát vào cái bụng phẳng lì của cô. Katy đánh anh bằng cả hai tay, nhưng anh tóm lấy chúng thật dễ dàng và kéo căng hai tay cô sang hai bên đầu, bàn tay mạnh mẽ của anh giống như gông xiềng bao quanh cổ tay mảnh khảnh của cô.

Trong một thoáng cô thấy sợ cho mạng sống của mình, anh đang cực kỳ điên tiết. Và cô đã nhầm tưởng rằng anh trông như bị ốm, dù không chắc chắn lắm. Đúng là một trò đùa mà! Cô thấy anh cử động, nhưng không có tiếng nào thoát ra. "Tôi-tôi đang ..." Cô đã trì hoãn việc bỏ đi quá lâu. Giờ thì anh sẽ dùng vũ lực ném cô ra ngoài ư?

'Im miệng, đồ quỷ con ngu ngốc.'

Cô run sợ trước sự giận dữ của anh, và ngực cô phập phồng dưới cái áo len mềm mại của cô, sợ hãi và, thật xấu hổ, chính sự đụng chạm từ những bắp đùi săn chắc, cứng cáp của anh dán vào cô, đã khuấy động những xúc cảm nguyên thủy khác.

'Monica! Em dám buộc tội tôi ngủ với mẹ kế của em ư? Em điên rồi hả, đồ đàn bà? '

"Tôi không có điên, nhưng anh thì rõ ràng là có," Katy trả lời, gần như nín thở. 'Vấn đề là gì vậy, Jake, không thể tiêu hóa được sự thực là tôi đã luôn biết mọi thứ về Monica? Khiến cho những thứ đạo đức cao ngạo rác rưởi của anh về Claude nghe cực kỳ ngu ngốc", cô chế giễu.

"Tôi chưa bao giờ ngủ với Monica trong cuộc đời này, không trước khi cô ấy kết hôn với cha em, sau khi cô ấy đã kết hôn, hoặc kể từ đó. Nếu em dám đề cập một chuyện như vậy với David hay bất cứ ai khác, tôi sẽ vặn cái cổ xinh xắn em.' Đôi mắt nâu của anh cháy đen với cơn cuồng nộ mãnh liệt. 'Khi tôi nghĩ về những năm mà tôi đã lãng phí, và tất cả chỉ bởi em với trí tưởng tượng trẻ con của em nên em đã rời khỏi tôi. Tôi có thể giết chết em. Nhưng không phải trước khi tôi làm tình với em cho đến khi em bất tỉnh. Làm sao em có thể làm điều đó với chúng ta? ' anh hỏi gặng, lắc mái tóc đen của mình, như thể cái ý tưởng đó đã vượt xa khả năng nhận thức của anh. 'Làm sao em có thể nghĩ rằng tôi thấp kém đến thế cơ chứ?'

'Làm sao tôi có thể ư?' cô rít lên. Anh là một diễn viên tuyệt vời, nhưng cô không tin một lời nào trong lời phủ nhận của anh. Đã quá muộn. "Tôi có thể đấy, Jake, vì chính mắt tôi đã trông thấy anh. Chả ích gì khi phủ nhận dữ dội như vậy đâu. Tôi có thể trẻ tuổi, nhưng chưa bao giờ ngu ngốc, trừ những nơi anh có liên quan. Tôi đã thành thật tin rằng anh đến thăm nhà chúng tôi để gặp tôi. Cho đến lần cuối cùng khi tôi mười tám và ra trường.'

"Giải thích đi", Jake thúc giục, cơ thể anh không ngừng áp sát vào cô.

Katy nhận ra, cơn giận của anh đã giảm, nhưng đôi mắt anh không hề bớt đi vẻ dữ dội. Cái nhìn của cô trượt xuống miệng anh, hơi thở ấm áp của anh phả lên trán cô, và cô biết nếu không rời đi nhanh, cô không thể cưỡng lại được những thay đổi tinh tế trong ngôn ngữ cơ thể anh.

"Buông tay tôi ra ", cô yêu cầu. "Tôi không thể nghĩ được gì khi anh cứ chắn trước tôi như một con khủng long khổng lồ." Và, trước sự ngạc nhiên của cô, anh buông tay ra.

Cô hít một hơi thật sâu để giảm bớt căng thẳng. Cô cảm thấy được cái nhìn anh trượt tới ngực cô đang cứng lại dưới lớp áo len, cưỡng lại cảm giác bị quyến rũ bởi nụ cười hiểu biết trên đôi môi gợi cảm của anh.

"Tốt hơn rồi chứ?" anh nhẹ nhàng hỏi.

Không hề, dù họ không chạm vào nhau nữa, bàn tay mạnh mẽ của anh chống vào hai bên tường cạnh đầu cô, như giam cầm cô một cách hiệu quả. Cơn giận của anh rõ ràng đã giảm bớt, nhưng cô nghi ngờ giọng nói nhẹ nhàng của Jake còn nguy hiểm hơn. Cô cọ cọ bàn tay vào hai bên hông quần jean một cách bồn chồn.

“Bắt đầu đi, Katy, và tốt hơn hết là lời giải thích phải thật hợp lý, nếu không tôi có thể sẽ khiến em bị thương đấy” anh đe dọa.

Katy ước gì mình đã biết giữ mồm giữ miệng, nhưng, bất gặp ánh mắt anh, cô nhận ra tia có vẻ ước đoán, gần như là háo hức trong mắt anh, và bằng cách nào đó nó khiến cô cảm thấy vững dạ.

Cô nhanh chóng kể lại cái ngày cô về sớm và đã nghe và thấy được những gì. Khi cô nói Jake có vẻ căng thẳng, rồi anh đứng thẳng dậy, hai tay buông thõng xuống.

'Suốt thời gian qua ... suốt bốn năm liên em giữ những thành kiến đó về tôi trong đầu, chỉ bởi một cuộc hội thoại mà em tình cờ nghe được. Em thật sự tin rằng tình bạn nhiều năm của chúng ta chỉ là một sự dối trá về phía tôi. Chỉ là một cái cớ để ngụy với mẹ kế của em. Tôi hiểu đúng chứ?' anh hỏi lại.

'Phải'.

Ánh mắt sắc bén của anh lướt nhìn cô từ đầu đến chân, như thể anh chưa bao giờ trông thấy cô vậy. 'Và rõ ràng em chưa từng có ý nghĩ yêu cầu tôi giải thích?' anh chế giễu.

'Không. Sao tôi phải làm thế? "cô nói thẳng thừng với một cái hất đầu đầy thách thức. "Tôi nghe thấy Monica nhắc anh nhớ về những ngày cuối tuần tuyệt vời của hai người khi đi trượt tuyết và không bao giờ rời khỏi khách sạn. Lúc đó hai người đang ở trong vòng tay nhau. Có thể tôi còn trẻ và ngây thơ, nhưng khả năng nghe nhìn của tôi không có vấn đề gì cả", cô kết luận một cách mỉa mai.

Jake nhún vai rồi quay lại và bước ngang qua căn phòng. Cô thận trọng nhìn anh một lúc. Bờ vai rộng của anh rũ xuống với vẻ thất bại. Anh điên cuồng cào cào bàn tay qua mái tóc đen của mình, và trong khi anh vẫn đang quay lưng lại với cô, Katy do dự tiến một bước về phía cánh cửa còn để mở, nhưng hẳn là cô đã tạo ra tiếng động vì Jake quay lại.

'Đợi đã, Katy. Tôi nghĩ tôi có thể giải thích.'

"Đừng bận tâm,' cô lẩm bẩm và cúi xuống để lấy va li.

'Làm ơn, Katy, đừng đi. Hãy nghe anh nói, chắc chắn em nợ anh điều đó, nhớ chứ?'

Cô dừng lại, và, thẳng người dậy, ngẩng đầu lên. Jake đã di chuyển và một lần nữa đứng trước mặt cô, nhưng lần này anh không cố chạm vào cô nữa. Cô ngược đôi mắt xanh lục đầy nghi ngờ lên nhìn anh. Anh đang chơi trò gì vậy? Năm phút trước anh đe dọa sẽ ném cô ra, và bây giờ thì lại cầu xin cô ở lại.

Cô tự khiến bản thân mình phải thật cứng rắn. "Tôi không nợ anh một điều gì cả, đồ kỳ quặc, với tôi thì anh đã được trả nợ đầy đủ rồi", cô tuyên bố chắc chắn.

'Làm ơn hãy lắng nghe,' anh nài nỉ. "Tôi nhớ rõ đêm đó. Làm sao tôi có thể quên được chứ?"

Đó là đêm tôi chính thức xin phép David cho tôi được kết hôn với em. Chúng tôi đã ăn tối cùng nhau và tất nhiên là Monica cũng có mặt. Sau đó, Monica và tôi có một số vấn đề kinh doanh cần thảo luận và cha em đã đi ngủ.

‘Một số vấn đề kinh doanh!’ Katy khịt mũi nhạo báng.

"Tôi không hiểu tại sao Monica lại cư xử như vậy, có lẽ cô ấy nghe thấy em đến và muốn gây rối. Tôi đã quen biết cô ấy một thời gian dài, và cô ấy có một khiếu hài hước khá là méo mó. Tôi đã rất sửng sốt khi cô ấy vòng tay quanh người tôi và bắt đầu nói về chúng tôi. Tôi nhanh chóng gỡ cô ấy ra và rời đi khoảng năm phút sau đó."

"Hmph!" Katy khịt mũi. ‘Và tôi đoán tiếp theo anh sẽ nói với tôi rằng anh chưa bao giờ đi nghỉ mát với cô ấy.’

"Tôi đang nói sự thật, Katy. Còn vụ trượt tuyết cuối tuần đó, Monica tham gia một trong những chuyến đi thường xuyên của chúng tôi tới Thụy Sĩ – không phải với tư cách bạn gái tôi, mà là cùng với một người bạn của tôi ở trường đại học. Khi cô ấy nói chúng tôi không bao giờ rời khỏi khách sạn đó là bởi vì tôi bị gãy chân còn cô ấy bị trật mắt cá chân. Tôi có thể hiểu nó sẽ nghe như thế nào với em, nhưng chuyện đó hoàn toàn trong sáng."

Katy dò xét gương mặt đẹp trai của anh. Anh đã nói là trong sáng. Cô nghi ngờ Jake đã từng có mối quan hệ trong sáng với một người phụ nữ khác ngoài mẹ mình trong cuộc sống của anh. Anh thật sung mãn, quá sung mãn so với một người đàn ông bình thường, và cô phải là một đứa ngốc mới đi tin một từ anh nói. Dù sao thì nó không còn quan trọng nữa. Anh đã kéo cô đi khắp thành phố suốt những tuần qua, để việc cô bị bỏ rơi đều khiến mọi người biết được, và tất cả chỉ vì một mối thù nhỏ nhen.

"Chà, cảm ơn vì đã giải thích, nhưng nó là chuyện từ rất lâu về trước rồi, Jake à. Bây giờ anh có phiền không khi gọi cho tôi một chiếc taxi, để tôi rời khỏi đây?"

'Em không tin tôi, đúng không?' anh lắc mái đầu đen mượt của mình. 'Em không muốn tin tôi ...'

‘Thật sự không cần thiết rằng tôi tin anh ----'

"Làm thế quái nào mà em biết được điều gì là cần thiết với cái đầu nhỏ bé cứng nhắc của em?" anh mỉa mai cắt ngang, và, cầm lên chiếc vali khác của cô, anh nói thêm, "Không cần phải gọi taxi. Tôi sẽ chở em – như vậy sẽ nhanh hơn."

Katy không thêm tranh luận. Anh quá vội vàng để thoát khỏi cô, cô chán chường nghĩ. Quá nhiều cho một lời giải thích nhanh chóng! Trong một khoảng thời gian ngắn thôi anh sẽ ra khỏi cuộc sống của cô mãi mãi. Mọi lời tranh luận và trách cứ trên đời cũng không thể thay đổi được thực tế này. Cô yên lặng theo anh ra xe.

Họ đã đi được một lúc lâu, khi Katy nhận ra Jake không đưa cô về căn hộ của cô, và khi cô nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy ký hiệu sân bay Heathrow đang dần khuất xa, rõ ràng Paris

cũng không được tính đến.

'Chúng ta đang đi đâu?' cô buột miệng hỏi. Jake liếc mắt nhìn cô, môi anh cong lên với một nụ cười mỉa mai.

'Tôi đã tự hỏiem mất bao lâu mới phá vỡ sự im lặngđậm của mình và để ý tới tôi ", anh dài giọng chế giễu.

Để ý tới anh ư? Anh không nhận ra cô quan tâm đến mọi cử động của cơ thể anh,những cơ bắpnơi đùi anh rung lên khi anh nhấn bàn đạp, ngón tay dài của anh nhẹ siết chặt tay lái với sự tự tin cao nhất? Thật sự là một cuộc đấu tranh không dứt với cô khi cứ phải ngụy trang việc cô quan tâm tới anh nhiều như thế nào.

"Đây không phải đường tới căn hộ của tôi, và chúng ta vừa đi ngang qua sân bay ", cô kiên quyết nói. "Tôi muốn -----"

'Những gì em muốn, Katy, là sự thật, và nếu em có thể dùng bản thân mình để làm vừa lòng tôi trong vài giờ thì đó chính xác là những gì em sẽ nhận được. Giờ thì yên lặng và ngủ đi.Trông em như bị choáng và sẽ mất một lúc lâu mới tới nơi đó.'

'Hết tổng tiền thì lại bắt cóc hả?'cô dài giọng, nhưng lời của cô thiếu sức mạnh. Sự tức giận đã giúp cô vượt qua mấy giờ vừa rồi không còn nữa. Katy có thể cảm nhận sự đau khổ đang lớn dần bên trong cô và đôi mắt cô nhức nhối vì những giọt nước mắt chực rơi ra. Cô không hiểu sao Jake lại kéo dài sự tra tấn tinh thần với cô. Có lẽ đó là niềm kiêu hãnh của đàn ông, anh từ chối để cô nói lời cuối cùng. Tuy thế những nỗ lực biện hộ cho hành động của anh thật nực cười.

Anh liếc qua cô, bên lông mày cong lên nhạo báng. 'Những lời mỉa mai không thích hợp với em đâu, cưng à. Hãy làm như em được bảo. Hãy tin ở tôi, dù chỉ một lần trong đời.'

Cô nhìn khuôn mặt nhìn nghiêm khắc nghiêm nghị của anh, thấy mắt anh lại tập trung vào con đường trước mặt lần nữa. Cô không còn thấy cơn giận và sự không chắc chắn trước đó của anh nữa. Anh thật là một người đàn ông rắn rỏi và tự tin. Tin tưởng anh, anh đã nói thế! Cô thà tin tưởng một con rắn còn hơn. Cô mở miệng định yêu cầu anh đưa cô về nhà, và lại khép miệng lại lần nữa.

Cô chợt nhớ đến một câu trích dẫn thông dụng ở Pháp. Maurice Chevalier vĩ đại (http://en.wikipedia.org/wiki/Maurice_Chevalier) đã từng nói: "Khi một người đàn ông rơi vào bể tình với một cô gái, trong thứ ánh sáng lơ mơ đó anh ta sẽ không thể đưa ra một sự lựa chọn hợp lý' (có lẽ ý chỉ khi yêu người ta hay mù quáng ấy). Điều đó cũng đúng với phụ nữ, cô nghĩ một cách buồn bã. Cô yêu Jake, và chẳng có lý do tốt đẹp nào cho niềm đam mê đó.

Jake đã quyến rũ cô năm cô mười tám tuổi và phản bội cô. Anh tổng tiền cô ở tuổi 22. Bây giờ anh dường như còn có ý định bắt cóc cô. Trong trường hợp của cô, tình yêu hoàn toàn mù quáng. Nếu cô có một chút trí khôn bình thường thôi, cô đã phải ngăn anh lại ngay lúc này. Thay vào đó, cô ngồi yên, nhắm mắt lại, và cầu nguyện thử thách của cô sẽ sớm kết thúc, và cô

có thể rời khỏi anh với niềm kiêu hãnh còn sót lại.

CHƯƠNG 10

Một bàn tay đặt trên vai đánh thức cô khỏi giấc ngủ sâu. Katy chớp chớp mắt rồi mở ra. Bên ngoài trời tối đen, ánh sáng từ chiếc đèn pha là vật chiếu sáng duy nhất trong màn đêm đen tuyền như nhung.

Cô từ từ ngồi dậy, đỏ mặt khi nhận ra cô đã tựa đầu vào vai Jake để ngủ. 'Chúng ta đang ở đâu?' cô gắng hỏ, vuốt lại vài sợi tóc xoăn bị tuột khỏi dây buộc, kéo lại cổ áo len bên hông cho gọn gàng.

'Em sẽ sớm biết thôi,' là trả lời bí ẩn của Jake khi anh bước ra khỏi xe.

Cô nhìn anh một giây, nhưng cái nhìn của cô bị sao lãng khi ánh trăng tròn lộ ra từ sau những rặng mây, khiến khung cảnh xung quanh tắm trong một thứ ánh sáng màu bạc. Cô chú ý tới những bãi cỏ trải dài nối tiếp nhau và dừng dưới chân một hàng cây trơ trọi lán nổi bật đầy tương phản với bầu trời đêm, xuyên qua cả lỗ hổng ở hàng rào nơi cuối ruộng, ánh trăng trên mặt nước – là biển. Cô xoay người trên ghế, sững sờ bước xuống xe. Nơi này quen thuộc đến nhức nhối, nhưng - không thể nào, cô tự nói với chính mình.

Katy hít sâu, lấp đầy phổi với luồng khí đêm mát mẻ đượm hương muối. Đôi mắt xanh lá to tròn lang thang trên những khối đá granite khổng lồ trước mặt cô. Những bậc thang đá thanh lịch dẫn tới một cánh cửa đôi bằng gỗ sồi đang để mở, hắt ra ánh sáng màu vàng rực rỡ. Cô vươn đầu nhìn qua cánh cửa, một ô cửa sổ hình vòm bằng kính màu chiếu những tia sáng lung linh tới chỗ chiếc xe.

Katy thở hổn hển, tiến thêm một bước. Đó là nhà cũ của cô. Những đường nét của một người thợ mộc trên ô kính màu đã chứng thực điều đó. "Jake, đợi đã!" cô bật khóc, chạy lên bậc thang theo sau anh. Cô nắm lấy tay anh. 'Anh không thể xâm nhập nơi này được. Cha tôi đã bán nó.'

'Đừng sợ, Katy, chúng ta được chào đón.' Anh nắm lấy tay cô và kéo xuống bên dưới cánh tay mình, buộc cô đi cùng anh vào nhà.

Cô phóng tầm mắt đến người đàn ông lớn tuổi đang đứng trong sảnh, và lầm bầm, 'Chào buổi tối'. Jake đang làm gì vậy? Cô cáu tiết. Nơi này giờ là một khách sạn sao? Có Chúa mới biết, nó cũng đủ lớn. Cô có một ký ức sống động rằng khi còn là một đứa trẻ, và mới chỉ học được phép tính, cô đã cẩn thận đi vòng quanh ngôi nhà, tính được tất cả các phòng và tủ tổng cộng là 35 (?).

Cô chớp mắt ngăn lại những giọt lệ, đại sảnh vẫn hệt như cô còn nhớ, sàn nhà bằng gỗ sồi được đánh bóng, cầu thang thanh lịch với cái lan can xinh xắn mà cô đã trượt xuống rất nhiều

lần trong quá khứ. Cô nhắm chặt mắt lại khi những hồi ức tràn ngập tâm trí cô.

Vẫn trong cơn sốc, cô để Jake dẫn mình vào phòng ăn, ngồi xuống cái ghế anh kéo cho cô mà không nói một tiếng nào. Đến cả đồ nội thất cũng vẫn còn nguyên. Bàn ăn lớn bằng gỗ sồi sáng bóng ánh lên trong ánh sáng dịu dịu. Rõ ràng nơi này không phải khách sạn. Cô tham lam nhìn xung quanh, lấp đầy các giác quan của mình với căn nhà cô đã luôn yêu mến. Nhưng khi cô từ từ vượt qua cú sốc vì đã tới đây, Katy đột ngột bắt đầu nhận ra được những khác biệt tinh tế. Bất cứ ai sở hữu ngôi nhà cũ của cô vào lúc này chắc chắn đã bỏ rất nhiều tiền vào nó.

Tầm thăm Trung Quốc bằng lụa mới tinh che phủ sàn nhà bóng loáng, những bức tường được dán bằng thứ gì đó trông giống lụa Sanderson với tông màu chủ yếu là xanh dương và vàng, rèm che ở chỗ cửa sổ lớn cũng mới, bức rèm Áo viền ren gọn gàng với tông màu nhẹ nhàng càng tăng thêm vẻ thanh nhã cho căn phòng.

Tầm mắt Katy cuối cùng dừng lại trên người đàn ông ngồi đối diện cô. "Jake", cô khẩn cấp hỏi, 'Sao chúng ta lại đến đây được? Sao họ lại biết chúng ta sẽ đến?' Cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Họ đã rời căn hộ ở London, đã định chia tay. Tiếng cười trầm thấp của Jake len lỏi vào những suy nghĩ rối rắm của cô.

‘Chẳng có gì hài hước cả.’

‘Để trả lời câu hỏi của em, thì đó chỉ một cuộc gọi trên xe thôi. Nhưng hãy ăn trước đã, Katy, và chúng ta sẽ nói chuyện sau, hmm...?’

Cánh cửa phòng ăn mở ra và lời đáp lại mà Katy định nói đã ngừng lại trong cổ cô. Người đàn ông lớn tuổi trong trang phục đặc trưng của quản gia tiến vào, đẩy một xe thức ăn với những chiếc đĩa bằng bạc. Cô liếc xuống chiếc quần jean áo len cũ của mình. Đáng lẽ cô nên thay đồ cho bữa ăn tối. Những người cư ngụ trong ngôi nhà sẽ không ấn tượng với cách ăn mặc quá mức giản dị của cô. "Jake, em phải thay đồ. Cái---?"

‘Thư giãn nào, Katy, và thưởng thức đồ ăn của em đi, sẽ không có ai khác tham gia với chúng ta đâu, tôi có thể đảm bảo với em đấy.’

Sao anh có thể đi guốc trong bụng cô được như thế? cô thắc mắc chuyện đó hàng nghìn lần. Trong nửa giờ tiếp theo, Katy ăn món dưa lạnh, cùng với một miếng thịt cá hồi nướng ngon tuyệt ăn kèm nước sốt kem béo ngậy, nhưng với Katy thì tất cả đều có vị mùn cưa. Khi người quản gia quay lại với pho mát và bánh quy bơ, Katy đã sẵn sàng đánh văng đầu Jake.

Trong suốt bữa ăn, anh đã thẳng thừng từ chối trả lời bất cứ câu hỏi nào của cô. Nếu anh còn nói ‘để sau’ một lần nữa, cô sẽ đá anh. Cô sắp sửa nổ tung vì tò mò còn anh thì cười như một con mèo vừa bắt được một con cá hồi nhưng vẫn từ chối giải thích cho cô hiểu.

‘Thả lỏng, Katy, tôi có thể thấy sự hồi hộp đang giết em đấy.’ anh đứng dậy, bước vòng qua cái bàn và giúp cô đứng dậy.

‘Chuyện quái gì đang diễn ra vậy?’ cô gắng hỏi.

Jake mỉm cười với gương mặt xúc động của cô, đôi mắt anh lóe lên. ‘Hãy kiên nhẫn.’ Rồi vòng một cánh tay qua vai cô, anh đưa cô ra ngoài hành lang và bước vào căn phòng mà cô nhớ là phòng khách.

Cô nên giãy ra khỏi tay anh, cô thầm nhủ, nhưng lại vô cùng miễn cưỡng rời khỏi sự - an ủi mà anh trao. Tâm trí cô rối bời và đôi chân thì cảm thấy không vững vàng. Cô ngoan ngoãn để anh kéo xuống ngồi cạnh mình trên một chiếc ghế sofa cỡ lớn, đôi mắt cô đảo quanh căn phòng với sự tò mò và thích thú.

Căn phòng này, cô nhớ lại, đã từng rất sang trọng với những chiếc ghế lưng cao bọc da cứng nhắc, và cả trường kỷ bọc da nữa. Giờ nó là một bản giao hưởng giữa hồng và xanh lá, với vải và rèm che phù hợp, trần nhà có màu hồng kỳ ảo với mái đua ra đậm màu và đường viền nhô ra màu trắng sáng. Một loạt những sắc màu nước tươi sáng đến từ những bức tranh treo trên tường, tất cả đều mô tả cảnh thôn quê vùng Cornwall. Bên trên lò sưởi bằng đá cẩm thạch, bức chân dung lớn của một cô gái được treo trang trọng ở đó.

Miệng Katy há hốc. Đó là cô năm mươi ba tuổi. Cô nhớ cha đã khẳng khẳng muốn có bức chân dung của cô như một món quà sinh nhật cho ông. Khi cô nghĩ về bức tranh, tất cả những gì cô thừa nhận là cha vẫn giữ nó.

‘Giờ em bắt đầu hiểu rồi chứ?’ giọng Jake hỏi nhẹ nhàng bên tai cô.

Cô rơi vào một mớ suy nghĩ bòng bong. "Không, em không hiểu", cô trả lời thẳng thừng, đưa đôi mắt thận trọng về phía anh, tìm kiếm một chút gợi ý trên mặt anh.

Jake cầm cả hai tay cô và giữ chúng trên đùi anh, mái đầu đen mượt cúi xuống che giấu biểu hiện trên gương mặt. ‘Ngôi nhà này là của tôi, Katy.’

Của Jake! Cô không thể tin điều đó. Katy rút hai tay lại, nhưng chỉ khiến những ngón tay anh siết chặt chúng hơn. Việc hai người ngồi quá gần, vai anh lướt qua vai cô, đầu gối họ chạm vào nhau, là một hiệu ứng đáng lo ngại đối với dây thần kinh đang căng thẳng của cô.

‘Em có nhớ cha em bán nó khi nào và tại sao không?’ anh hỏi bằng một giọng không chắc chắn đến kỳ cục.

‘Sao em có thể quên được chứ?’ cô nói một cách cay đắng. Kể cả bây giờ nó vẫn khiến cô đau đớn.. ‘Monica yêu quý ghét miền quê, không có ý định bị mắc kẹt tại giữa vùng Cornwall trong suốt phần đời còn lại. Em không hiểu sao anh còn cần phải hỏi, nếu anh còn nhớ anh cũng có mặt vào điểm đó. Em mới mười lăm tuổi và anh nói rằng em nên chấp nhận mong muốn của cha mình, và mọi thứ ổn thôi. Lại một lời nói dối nữa!’ Cô khịt mũi một cách không trang nhã.

‘Chính xác, Katy, em đã 15 tuổi. Khi đó tôi đã biết em được một năm, và tôi mua căn nhà này từ cha em. Hãy thử suy nghĩ về điều đó. Nếu, theo như trí tưởng tượng của em, tôi có một

chuyện tình nóng bỏng với Monica, vậy tại sao tôi phải bỏ ra một phần tài sản cho ngôi nhà mà cô ấy căm ghét?

Cô im lặng nhìn chăm chăm Jake, không thể nói gì. Đôi mắt nâu sẫm của anh nhìn cô với một cảm xúc mãnh liệt kỳ lạ như thể anh mong cô tự suy ra được kết luận. Cô cau mày. "Em đã tự hỏi căn hộ của anh trong thành phố có phải là ngôi nhà duy nhất của anh hay không." Cô nói những suy nghĩ của mình thành tiếng. "Nó rất đẹp, nhưng với sự giàu có của anh-----"

"Tôi đã bán căn nhà thời niên thiếu của mình khi cha tôi qua đời và giữ nơi này. Chuyện đó có cho em biết điều gì không?"

Anh đang cố nói điều gì vậy? Katy bối rối. Anh đã mua căn nhà cũ của cô, chắc chắn là không phải cho Monica. Anh thích nó, cô nghĩ, và với một cái nhún vai, cô nói cho anh suy nghĩ của mình.

"Đúng, tôi thích ngôi nhà, nhưng nó quá lớn cho một người độc thân như tôi. Tôi mua nó khi có một người đặc biệt trong tâm trí mình."

'Một người đặc biệt', cô lặp lại.

'Đúng vậy'. Đôi môi anh cong lên trong một nụ cười lười biếng và khoan thai khi anh ngược nhìn bức chân dung trên bệ lò sưởi.

Một tia hy vọng nhỏ nhoi lóe lên trong lòng cô. Có phải Jake đang cố nói anh đã mua ngôi nhà vì cô không? Có thể như vậy sao ... ? Cô đã hiểu lầm anh và Monica? Một đoạn hội thoại đột nhiên xuất hiện trong đầu cô. Tuần trước anh đã nói anh bị gãy chân hai lần chứ không phải một trong lúc đi trượt tuyết. Câu chuyện anh kể về khoảng thời gian ở khách sạn có lẽ là thật ...

"Anh đã bị gãy chân hai lần." Cô vô thức nói ra.

"Đúng thế, Katy". Đôi mắt tối màu của anh lướt trở lại gương mặt ửng đỏ của cô, bàn tay mạnh mẽ rám nắng của anh nâng tay cô lên và đặt lên môi mình, và với cử chỉ đầy tôn kính một cách kỳ lạ, anh lần lượt hôn lên hai lòng bàn tay cô.

'Giờ em đã hiểu rồi chứ?' anh hỏi nhẹ nhàng.

Katy đã dành quá nhiều thời gian nghi ngờ anh, căm ghét anh, để có thể tin anh ngay lập tức. Đôi mắt xanh lá của cô mở to và thận trọng, lướt theo từng đường nét đẹp trai của anh, tìm kiếm những dấu hiệu có thể thuyết phục cô. Nếu cô tin rằng anh đã mua căn nhà này vì cô, thì đó có nghĩa là ... lời cầu hôn của anh và tất cả những thứ khác đều chân thật ... Cô muốn tin anh, oh, rất muốn tin, nhưng anh đã làm tổn thương cô quá nhiều ...

Jake thở dài và buông tay cô ra. 'Em sẽ không khiến chuyện này trở nên dễ dàng với tôi.' Anh đứng lên và đi tới cạnh lò sưởi, quay lưng lại với cô. 'Nhưng sao em phải làm thế chứ? Tôi đã đối xử với em một cách đáng ghê tởm, và tôi lại không có lý do cho những hành động đó. Ghen tuông là một thứ cảm xúc đáng sợ, và nó không thể biện minh cho lối cư xử của tôi.'

"Ghen tuông", cô lặp lại lần nữa. Jake ghen vì cô ... bằng cách nào đó nghĩ ấy khiến tia hy vọng trong cô bùng lên mạnh hơn. Anh quay lại, nhẹ nhàng tựa một khuỷu tay lên bệ lò sưởi, nhưng cô nhận thấy ánh mắt anh trượt qua cô và nhìn vào điểm nào đó trên bức tường đối diện, như thể anh sợ phải nhìn vào cô.

'Khó tin đúng không, Katy? Vậy đấy, tôi có thể đảm bảo với em đó là sự thật. Nhưng có lẽ tôi nên bắt đầu từ đầu. Em có muốn uống gì không? Vì tôi nghĩ mình cần thứ gì đó để uống.'

Anh nhanh chóng đổi chủ đề, bỏ qua Katy, cô lăm băm từ chối và chờ đợi thiếu kiên nhẫn khi anh sai bước đến tủ đồ uống và chọn một chai, đổ một lượng lớn whiskey vào một cốc pha lê. Cái nhìn của cô bị cuốn hút theo những bắp thịt mạnh mẽ nơi cổ anh khi anh uống gần hết chỗ rượu chỉ trong một ngụm. 'Từ đầu,' cô nhẹ nhàng nhắc anh.

Jake vẫn từ chối nhìn cô, thay vào đó cái nhìn của anh cố định trên bức chân dung. "Tôi đã mua bức tranh cùng với ngôi nhà, mặc dù David đã thuyết phục tôi để ông ấy mang nó đi. Đó là một bức chân dung rất đẹp. Nó nhắc tôi nhớ về ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau. Tôi đang đợi ở trong phòng hiệu trưởng, chuẩn bị nói với một nữ sinh nhỏ tuổi tin buồn về cái chết của mẹ cô ấy, và hộ tống cô ấy về nhà. Tôi đồng ý làm như vậy chỉ vì tôi đã rút hứa với bà của mình là sẽ tìm kiếm gia đình em để biết chắc rằng nhà Meldenton vẫn ổn. Người Latin rất nghiêm túc trong vấn đề danh dự.'

Jake cười nửa miệng. 'Dù sao thì, khi em bước vào phòng, tôi cảm thấy như có ai đó đã đá vào bụng mình. Em chỉ mới rời sân tennis. Mái tóc rực rỡ của em như một áng mây vàng trải dài đến tận eo. Em đang mặc một cái áo thể thao màu trắng và chiếc váy xếp li nhỏ chỉ vừa đủ che kín phần hông, và chân em thì....'

Katy nghiêng người về phía trước để nghe rõ hơn. Jake nói rất chậm –và gần như là nói với chính mình. Hẳn anh đã nghe thấy tiếng cô dịch chuyển khi anh quay lại và trao cho cô một nụ cười chậm rãi.

'Em gần như đã phát triển đầy đủ ở tuổi 14 và tôi chưa bao giờ thấy bất cứ ai đẹp như vậy trong đời mình. Đến tận bây giờ tôi vẫn không biết làm thế nào để giữ tay mình tránh xa khỏi người em. Tôi không thể tin những gì xảy ra với mình. Tôi là một người đàn ông trưởng thành, một người chủ ngân hàng chứng chạc, và tôi phản ứng không tự chủ với một nữ sinh. Tôi đã rất cố gắng che giấu nó, cố gắng an ủi và hỗ trợ em cho đến sau lễ tang, nhưng thể xác tôi rất đau đớn. Tôi có cảm giác mình đang phạm tội.'

"Phạm tội? Nhưng anh đã là biểu tượng của sự lịch thiệp." Katy mỉm cười, trái tim cô đột nhiên cảm thấy nhẹ nhàng hơn, và ngọn lửa hy vọng thì sáng hơn bao giờ hết.

"Chỉ vì trong suốt mười hai tuần tiếp theo tôi đã ở xa em."

"Những tấm bưu thiếp," cô thì thầm, anh vẫn luôn giữ liên lạc.

'Phải rồi. Vì Chúa, tôi thấy mình tội lỗi khủng khiếp, nhưng vẫn không thể cắt đứt liên lạc với

em được.' Anh dừng lại. 'Tôi cứ nghĩ mãi, điều này không thể nào xảy đến với tôi, bị ám ảnh bởi một nữ sinh. Chính bà tôi đã khiến tôi trở nên thông suốt. Tôi thú nhận tình cảm của mình với bà, bà đã cười, nói rằng tôi mang nửa dòng máu Ý, và thuyết phục tôi. Đối với một người Ý khoảng cách tuổi tác giữa em và tôi dường như không quan trọng. Vì vậy, tôi bắt đầu chú ý nhiều hơn đến gia đình Meldenton và trở thành bạn của cha em, nhưng động cơ thực sự của tôi là được ở gần em.'

Katy nhìn anh chăm chăm, mắt mở to. Đây có phải người đàn ông mới nói cô biến khỏi đời anh chỉ vài giờ trước không?

'Tất cả đã chứng minh, từ giây phút tôi gặp em,' một nụ cười nhẹ ngượng ngừng hiện diện trên môi anh 'tôi đã bị cuốn hút, bị hấp dẫn, và mù mị vì em. Thành thật mà nói tôi cũng rất xấu hổ, và nhìn lại thì, chính sai lầm của tôi đã cản trở mối quan hệ của chúng ta.'

Katy cố nói gì đó, nhưng Jake băng qua căn phòng và cầm lấy tay cô, kéo cô đứng dậy. Bàn tay anh vuốt ve vai cô, giữ cô cách cơ thể rắn chắc, căng thẳng của anh chỉ vài inch.

'Nhưng Monica chưa bao giờ là vấn đề giữa hai chúng ta. Em phải tin điều đó, Katy.'

'Anh đã bảo em hãy thử sống hòa hợp với-----'

Anh ngăn cô lại. 'Vì tôi chỉ muốn bảo vệ em, trông nom em, và tôi cho rằng tốt hơn hết là cha em nên tái hôn, không cần phải sống độc thân.'

'Và theo đuổi mọi sinh vật đi bằng hai chân và mặc váy,' Katy bổ sung với một nụ cười mỉa mai.

'Dù sao thì, đó là lý do duy nhất tôi khuyên em hãy thử sống cùng mẹ kế. Có Chúa mới biết, tôi hầu như không hề quen biết Monica, tuy rằng ngân hàng chúng tôi quản lý việc kinh doanh của gia đình cô ta, nhưng cô ta chỉ là một người quen ... không hơn, tôi thề đấy.'

Những chiếc bánh xe trong tâm trí Katy hoạt động dữ dội. 'Ngân hàng của anh vẫn quản lý công việc kinh doanh của cô ấy.'

"Đúng là thế, thật không may, nhưng điều đó sẽ thay đổi ngay khi tôi trở lại thành phố, tôi hứa.'

Vậy đó là lý do Jake có thể bỏ phiếu cho cổ phần của Monica tại cuộc họp hội đồng quản trị, Katy nghĩ. Nhưng nhớ lại cuộc họp hội đồng lại nhắc cô về hành động tống tiền của Jake. Cô không thể diễn đạt suy nghĩ của mình. Cô quá bối rối.

Jake đợi một lúc, lơ đãng nghịch chiếc khăn buộc tóc của cô, cho đến khi nó vô tình tuột ra, và với một cử chỉ nhẹ nhàng anh vuốt mái tóc vàng của cô xuống vai. Rồi anh nhìn thẳng vào mắt cô và nói nghiêm túc: "Katy, tôi chưa bao giờ yêu bất kỳ người phụ nữ nào trong cuộc đời tôi như cách tôi yêu em. Em phải tin tôi. Tôi mua căn nhà này từ cha em là vì em, với niềm tin chắc chắn rằng một ngày nào đó nó sẽ là nhà của chúng ta.'

Miệng Katy run rẩy và cô cố gắng nói chuyện, nhưng một lần nữa cô không thể thốt nên lời. Anh đã nói rằng anh yêu cô. Đối với Monica, cô tin lời giải thích của anh – à, hầu hết thôi, cô nói trong đầu. Những hình ảnh Jake vòng tay quanh người phụ nữ đó vẫn khiến cô khổ sở. Nhưng nếu có bất kỳ hy vọng nào cho mối quan hệ giữa Jake và cô, cô phải có lòng tin vào một số điều.

"Em tin anh -----" Cô sắp tiếp tục nói một cách thận trọng 'về căn nhà', nhưng Jake không cho cô cơ hội.

'Katy! Lạy Chúa, Katy!' Anh ôm chặt lấy cô, cánh tay anh bao quanh cô chặt tới mức cô có thể cảm nhận tiếng tim đập nặng nề trong lồng ngực anh. Rồi môi anh bao phủ môi cô. Anh hôn cô thật cuồng nhiệt, đói khát, làm khơi dậy mọi phản ứng của Katy.

Bằng cách nào đó họ ngã xuống sofa, cơ thể to lớn của Jake phủ lên cô, tay anh bên dưới áo cô và sắp kéo nó lên, khi anh đột nhiên dừng lại.

'Không, Katy ...' Jake run rẩy. Anh lăn sang một bên và vòng cánh tay của mình thật vững chắc xung quanh cô, và họ nằm cạnh nhau. Anh nhẹ nhàng chải lại một lọn tóc ngang trán trên trán của cô, và nhìn chăm chăm, niềm đam mê trong đôi mắt đen của anh được kiểm soát mãnh liệt.

'Tại sao vậy, Jake?' Cô không hiểu điều gì đã ngăn anh lại.

'Bởi vì, tình yêu của tôi, chúng ta đã làm tình trong những tuần qua, và thay vì giải quyết mỗi bất đồng của chúng ta, nó chỉ đẩy chúng ta xa nhau hơn. Với tính kiêu ngạo của mình, tôi đã nghĩ rằng một khi tôi có em trên giường và làm tình với em lần nữa, em sẽ quên đi tất cả những người đàn ông khác và sớm học được cách yêu tôi. Bây giờ tôi nhận rõ ràng tôi đã sai hoàn toàn.'

'Không hoàn toàn sai đâu ...' Katy thì thầm, cô chưa chuẩn bị để thừa nhận rằng cô yêu anh, nhưng cô không thể để anh nghĩ rằng cô không quan tâm. Đôi mắt đen của Jake bắt đầu bùng lên với ... đó có phải hy vọng không?

'**', Katy, em không thể tưởng tượng được em khiến tôi thấy hạnh phúc như thế nào khi nói điều đó đâu. Chiều nay tôi đã nghĩ mình đã đánh mất cơ hội cuối cùng với em.'

'Anh đã bảo em cút đi", cô nhắc anh.

"Lòng ghen tuông vô lý của tôi", anh thú nhận. 'Điều kỳ lạ là, khi em lần đầu tiên bỏ lại tôi để đến Paris, tôi bị tổn thương, tức giận, nhưng không ghen. Tôi nghĩ mình đã chấp nhận lý do của em, rằng em muốn nhìn thấy thế giới, thật dễ dàng bởi vì sâu trong trái tim tôi, tôi biết mình đã cuốn em vào mối quan hệ của những người trưởng thành, và tôi cảm thấy cực kỳ tội lỗi. Tôi phải tự nói với bản thân rằng tôi phải cho em thời gian để trưởng thành, vào đại học, khi tôi nhận được lá thư của em viết rằng em đã gặp một người đàn ông trẻ, tôi cảm thấy bị tổn thương và ghen điên cuồng, nhưng tôi tiếp tục an ủi bản thân mình bởi thực tế là em còn rất trẻ, tôi vẫn còn ở gần em, vẫn giữ liên lạc với em, và cuối cùng tôi sẽ giành lại được em. Tôi đã

gửi những tấm thiệp, hoa và cầu nguyện rằng em sẽ không quên tôi.'

Katy mỉm cười, cô đã rất bối rối không hiểu sao anh phải làm vậy.

"Khi tôi nhìn thấy những bức ảnh người mẫu đầu tiên của em, và những tin đồn mà báo chí viết về em, tôi đã rất tức giận, nhưng lại cảm thấy hài lòng một cách lạ lùng, rõ ràng là người đàn ông trẻ kia đã không kéo giữ em được lâu. Tôi quyết định đã đến lúc đến Paris và tuyên bố quyền sở hữu của tôi với em. Hai năm là đủ lâu, và nếu những tin đồn là sự thật, thì em cũng chơi bời đủ rồi. Đã đến lúc tôi kết hôn với em. Khi tôi gặp em cùng Anna và chồng cô ấy, thấy cách em cư xử với Claude, tôi đã rất cáu tiết.' Cánh tay anh siết chặt hơn. "Tôi từng lo lắng về sự khác biệt tuổi tác giữa hai chúng ta, còn em lại sống một người đàn ông đáng tuổi cha em. Tôi đã gọi em bằng những cái tên khủng khiếp.'

Katy rung mình một chút khi nhớ lại buổi gặp mặt đặc biệt ấy. Đó là lần đầu tiên cô thấy Jake thực sự tức giận. 'Anna kết hôn với Alain, con trai của Claude, và chẳng có bất cứ điều gì giữa Claude và em cả", cô giải thích. 'Em cư xử như vậy vì không muốn thừa nhận em biết chuyện về Monica'

'Chẳng có gì để biết về Monica cả.' Jake lắc đầu buồn bã. 'Và tôi đang bắt đầu nhận ra mình hoàn toàn là một kẻ ngốc về chuyện Claude. Em nói ông ta là bố chồng Anna?'

'Đúng vậy'. Một cách vội vàng, cô kể với anh về Claude và cô con gái đỡ đầu của mình Caterina. Việc anh nên biết sự thật đột nhiên trở nên thật quan trọng với Katy.

"Ồ, lạ Chúa, Katy, em có bao giờ tha thứ cho tôi không? 'Jake rên rỉ. "Tôi thấy mình thật đáng xấu hổ khi nghĩ về những gì tôi đã nói và làm trong những tuần qua, lý do duy nhất của tôi là tôi không biết khi đó có phải đầu mình đã bị lộn ngược hay không. Em rất tuyệt khi ở trên giường cùng tôi, nhưng trong suốt thời gian còn lại em lại tỏ ra không quan tâm, và tôi đã mong mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng khác.'

'Chính xác thì anh đã mong đợi điều gì?' Katy hỏi nhẹ nhàng. "Em không bao giờ hiểu được tại sao một người đàn ông như anh, người không thích bị dư luận chú ý, lại bỏ ra rất nhiều tiền để đưa em đến buổi từ thiện.'

Jake cười thầm, đôi mắt anh sáng lên. 'Em sẽ không bao giờ tin tôi, nhưng tôi nợ em sự thật. Tôi đã quyết định thực hiện một nỗ lực cuối cùng để tóm được em sau bốn năm phải sống độc thân mà không có em. Tôi đã suy nghĩ rất lâu về mối quan hệ trước đây của chúng ta, và tôi nhận ra, mặc dù chúng ta đã dành rất nhiều thời gian bên nhau, nhưng chúng ta luôn ở nhà em. Tôi rất ít khi đưa em ra ngoài. Tôi đã nghĩ bởi vì em còn trẻ, và tôi hơi xấu hổ về tình cảm mà tôi giành cho em. Tôi đi đến kết luận rằng mình đã cướp đi của em cơ hội được người khác tán tỉnh.'

'Tán tỉnh'! cô bật cười. 'Một từ lỗi thời, và hơi muộn, nếu xét đến sự thật là anh thực sự đã làm điều sai trái với em," cô nói đùa trong khi tâm trí cô chú ý đến từ 'độc thân'.

'Em có muốn nghe hay không?' Jake dừng cảm đề nghị, nhưng đôi môi đang cong lên của anh hoàn toàn trái ngược với giọng điệu nghiêm túc kia.

"Vâng, xin vui lòng." Cô xích lại gần hơn và cho phép tay mình vuốt ve trêu chọc hông và đùi anh. 'Nhưng có lâu không?' Tia hy vọng nhỏ nhoi đã bùng lên thành một đám cháy lớn. Jake đã thừa nhận không có người đàn bà nào khác trong suốt những năm họ xa nhau, và theo bản năng, cô tin anh.

'Dù thế nào đi nữa, tôi đã quyết định mời em đi ăn tối và uống rượu, nhưng trước hết tôi phải thuyết phục được em ra ngoài với tôi. Buổi từ thiện hôm đó như một món quà từ thiên đường vậy. Tôi tự nói với mình, tôi không quan tâm đến những người đàn ông khác của em hay những câu chuyện báo chí viết về em có đúng hay không. Tôi có thể kiểm soát cơn ghen của mình. Tôi là người yêu đầu tiên của em và quyết định phải là người cuối cùng ... Nhưng tôi đã thổi bay mất suy nghĩ đó trong ngày hẹn hò của chúng ta.' Anh gõ lên chóp mũi của Katy và trách cứ. 'Và em, Katy yêu quý của tôi, đã không giúp tôi gì cả. Em để tôi nghĩ điều tệ nhất về em, thậm chí còn khuyến khích nữa'

"Em chỉ tự vệ thôi,' cô thì thầm. 'Nếu không chúng ta đã làm tình và điều đó càng xác thực những ý kiến không tốt của anh về em'

Ngón tay Jake trượt xuống môi của cô và nhẹ nhàng vuốt theo đường nét miệng cô. 'Em có thừa nhận làm em muốn tôi không, Katy? Giọng anh khàn khàn.

'Anh nghĩ sao?' Cô bắt lấy ngón tay anh giữa hai hàm răng trắng bóc và cắn nó. "Còn lý do nào khác để em chấp nhận lời cầu hôn khiếm nhã của anh và trở thành tình nhân của anh? Công ty của gia đình quan trọng với em, nhưng không có ai khác ngoài anh và em thừa nhận điều đó. Anh là người yêu đầu tiên và duy nhất của em,' cô thú nhận.

'Người yêu duy nhất ... ' anh ngạc nhiên lặp lại, nhận ra sự thật trong đôi mắt lớn màu xanh lá của cô, và sự yên lặng kéo dài một lúc lâu khi môi họ quện vào nhau. Cơ thể to lớn rắn chắc của Jake không ngừng dựa sát vào cô, đốt cháy lên ngọn lửa đam mê với từng cử động.

'Anh xin lỗi, Katy, rất xin lỗi,' anh thì thầm trong miệng cô, và kéo dần chút khoảng cách giữa họ, tiếp tục nói, 'Anh chưa bao giờ có ý định biến em thành tình nhân của anh.' Đôi mắt đen của anh thiêu đốt cô, chăm chú và dễ tổn thương đến kỳ lạ. "Anh chưa bao giờ yêu cầu em làm thế, Katy. Anh thừa nhận đã lên kế hoạch ép buộc em vào cuộc đời anh, nhưng anh muốn kết hôn với em. Nếu em còn nhớ trong phòng họp hôm đó, em đã không cho anh cơ hội. Em khơi mào trước, nói rằng em thà chết còn hơn phải lấy anh.'

Katy nhớ lại, và cả sự ngưng trệ của cô tại thời điểm khi cô nghĩ rằng mình đã kết luận sai, và Jake đã cười nhạo cô. 'Anh đã cười,' cô nhắc.

"Anh cười để che giấu nỗi đau của mình, và thời điểm ấy đã thôi thúc anh, khiến anh quyết định để em làm tình nhân của anh. Anh đã quá thất vọng và, thú thật, tức giận với em đến mức anh không quan tâm làm thế nào để có được em, chỉ cần anh thành công là được. Anh đã nghĩ chuyển đi đến Venice là một quyết định thiên tài. Nó có nghĩa là anh đã có thể khiến em

đeo chiếc nhẫn của anh, mua nữ trang của cô dâu và tham dự tiệc đính hôn. Khi chúng ta trở lại London, anh đã cho rằng đám cưới là điều chắc chắn. 'Anh xoay nghiêng cầm cô và buộc tội, "Cho đến khi em tháo chiếc nhẫn ra.'

Katy chớp mắt nhìn biểu hiện khốc liệt trên khuôn mặt đẹp trai của anh, nhưng cô bị đe dọa. Trái tim cô ca hát. Jake đã muốn kết hôn với cô. Cô cười rạng rỡ, nụ cười mang niềm vui thuần khiết chiếu sáng khuôn mặt đáng yêu của cô. 'Ý anh là một chiếc nhẫn cũ cho người phụ nữ đã qua tay người khác?' cô trêu chọc bằng giọng điệu nghiêm túc. Khi đó những lời của anh đã tổn thương cô sâu sắc.

'Lạy Chúa, Katy, anh xin lỗi. Trong suốt cuộc hành trình của chúng ta đến Venice, trông em vô cùng xinh đẹp, cô gái nhỏ mà anh đã yêu đã xác thành một người phụ nữ trưởng thành và thạo đời. Dù anh đã làm tình với em đêm trước đó, anh vẫn không biết rõ người phụ nữ mà em đã trở thành. Anh cực kỳ lo lắng, không chắc chắn, và ngốc nghếch cho rằng một khi anh đeo chiếc nhẫn lên tay em, thì mọi rắc rối của anh sẽ kết thúc, cho đến khi em nói rằng em không muốn nó.'

"Em ghét cái suy nghĩ đeo một chiếc nhẫn để đánh lừa bạn bè anh, để duy trì danh tiếng hoàn hảo của anh", cô thú nhận. 'Giờ nếu điều anh nói là thật ...!' cô cười toe toét.

Jake cau mày. 'Chiếc nhẫn đó thuộc về Bà cố Granton, và luôn được truyền lại cho phái nữ trong gia đình.' Lời giải thích nghiêm túc của anh thậm chí còn khiến nụ cười của Katy rộng hơn. "Anh sẽ không bao giờ xúc phạm em bằng bất cứ thứ gì ngoài những món đồ thật, Katy." Rồi thật chậm rãi, đọc được thâm ý trong đôi mắt xanh lúc tuyệt đẹp của cô, anh bắt đầu mỉm cười, một nụ cười chiến thắng đầy nam tính. 'Nếu bây giờ anh đeo chiếc nhẫn vào ngón tay em, em sẽ giữ nó chứ?' anh bạo dạn hỏi. 'Và thừa nhận thông điệp của của nó?'

Một lần nữa anh lại trở lại thành người đàn ông kiêu ngạo mà cô đã biết và yêu, tất cả dấu vết của sự tổn thương đã biến mất. Nhưng cô vẫn còn vài câu chất vấn trước khi hoàn toàn thú nhận tình yêu của mình. "Tại sao anh lại nhanh chóng quay về từ Thụy Sĩ như vậy?"

'Bởi vì, cô gái yêu quý của anh, một đêm xa em khiến anh nhớ em điên cuồng.' Đôi môi của họ gặp nhau trong một nụ hôn tràn đầy thỏa mãn.

"Ồ, Jake, anh thực sự rất lãng mạn.' Cô mỉm cười với đôi mắt đen của anh và được thưởng bằng một ánh mắt ngập tràn yêu thương và khao khát khiến trái tim cô đập loạn lên trong lồng ngực.

"Chết tiệt, nghe như thể anh đang xưng tội vậy. Kế hoạch tán tỉnh em của anh đã diễn ra quá tốt. Có một phóng viên người Pháp đã nhận ra anh ở khách sạn. Anh ta dám cả gan đoán, vì lúc đó em không ở cùng anh, rằng chuyện của chúng ta đã kết thúc. Anh thực sự muốn đâm vỡ mũi anh ta. Nhưng thay vào đó anh đã nói rằng trái lại, em và anh sắp kết hôn, và anh nóng lòng trở lại Anh để phòng trường hợp có người hiểu nhầm.'

Katy âm thầm cầu nguyện cho tay phóng viên người Pháp.

'Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh", Jake ảm đạm nhắc nhở cô với dấu hiệu dễ tổn thương cực kỳ nhỏ.

Katy không thể cưỡng lại việc trêu chọc anh. "Anh phải trả lời em trước đã. Sao anh lại lôi kéo em tới các hộp đêm ở London?"

'Cùng lý do khi anh mua chiếc Roller đỏ rực phô trương kia," anh sốt ruột trả lời. "Anh đã nói với em rồi mà: Khi đó anh đang muốn "quyến rũ" em, từ này có vẻ hay hơn. Vào buổi hẹn đi từ thiện của chúng ta, em đã nói rằng anh chưa bao giờ đưa em đi chơi, và chắc chắn là không phải trong một chiếc Rolls trắng, anh đã cho rằng đó là những gì em muốn.'

Katy bật cười, và vài giây sau, Jake cũng cười theo.

'Lạy Chúa, Katy, đó một chiếc xe đẹp, nhưng anh có cảm giác mình là một thằng ngốc thích khoe khoang khi lái nó. Anh chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhõm như thế khi em nói em không thích cái xe ấy và anh có thể quay lại với chiếc BMW đen của mình.'

"Sẽ không hoàn toàn lãng phí đâu, Jake. Em có thể lái nó đến đám cưới của chúng ta."

"Em nói ... em sẽ ... có nghĩa là ... ?"

"Vâng, Jake.' Cô ép môi mình lên môi anh trong một nụ hôn tràn ngập yêu thương và tiếng cười. 'Một điều cuối cùng: Em yêu anh và em cũng yêu ngôi nhà này, nhưng -----'

Anh kéo cô lại gần, ngăn lời cô nói bằng môi anh. 'Không nhưng gì cả, Katy, không bao giờ nữa.'

'Em tự hỏi về công việc của anh thôi. Fowey không thuận tiện cho việc đi lại của anh, Jake.'

Jake nhảy lên và bắt lấy tay cô, kéo cô đứng dậy. 'Chuyến tham quan của chúng ta vẫn chưa kết thúc – đích đến là ở trong phòng ngủ, tình yêu của anh'.

Nửa giờ sau Katy đứng trong phòng ngủ lớn, nín thở, đôi mắt xanh tỏa sáng trong tình yêu của cô nhìn chăm chăm khuôn mặt đẹp trai đang cười toe toét của Jake. Anh trông trẻ hơn mười tuổi và cực kỳ hài lòng bản thân khi trượt chiếc nhẫn đính kim cương và ngọc lục bảo vào ngón tay cô.

'Hài lòng chứ, Katy, em yêu? Anh không nghĩ mình đã bỏ qua bước nào đấy. Em thấy sao?'

Ngôi nhà quả thật là một sự khám phá tuyệt vời, mang những nét đẹp hiện đại nhưng vẫn giữ lại những đặc điểm ban đầu. Ngoại trừ mặt phía tây, nơi mà trước sự ngạc nhiên của cô Jake đã cho lắp đặt một dàn máy tính lớn cùng những vật dụng văn phòng cho chính anh, và một studio tráng lệ cho Katy. Nó chắc phải mất nhiều tháng, nếu không muốn nói là vài năm, là bằng chứng cho tình yêu của anh ở xung quanh cô.

"Ồ, Jake," cô thì thầm, "Em rất yêu anh,'mắt cô đọng đầy nước mắt hạnh phúc.

Ngón tay anh chạm vào môi cô. 'Hãy tiếp tục nói câu đó, Katy, trong suốt phần đời còn lại của chúng ta. Anh muốn em, anh cần em, anh yêu em, và anh sẽ không bao giờ cho phép em rời khỏi tầm mắt của anh một lần nữa ... Chúng ta hãy kết hôn càng sớm càng tốt, và không tranh luận thêm nữa"

"Vâng, Jake.' Môi anh thay thế cho ngón tay khi anh bế cô lên trong vòng tay mình và nhẹ nhàng đặt cô xuống giường lớn.

"Giờ chúng ta có tất cả mọi thứ", anh thở ra đầy đắc thắng khi hạ cơ thể nam tính của mình xuống bên cạnh cô, và lại kéo cô vào vòng tay mình.

Katy trượt tay xuống bên dưới áo len của anh, cảm nhận sự ấm áp của da thịt anh bên dưới những ngón tay cô, và cô ôm lấy anh. , Jake hôn cổ cô, và một tiếng thở dài mãn nguyện trượt ra khỏi môi cô. Khi cuối cùng cô cũng an toàn trong tình yêu dành cho anh, cô không thể cưỡng lại sự khiêu khích của anh.

'Khoan đã, Jake.'

Jake ngẩng đầu lên, đôi mắt đen của anh bối rối. "Còn gì nữa?"

"Anh quên mất phòng cho trẻ con.' Cuối cùng Katy cũng có cơ hội kết thúc một cuộc hội thoại ...

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>